

'Bandits socials'
Robar als rics per donar-ho als pobres

A FONTS PÀGINES 1 a 3

Daniel Barbé
"El suposat dèficit de l'aigua és fals"

MIRALLS | ENTREVISTA PÀGINES 4 i 5

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N248

2 de novembre de 2011

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

ROBERT BONET

Bellvitge 'en peu de guerra' contra el tancament del CAP

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 12

Mig miler de persones van participar a l'assemblea posterior a la manifestació de l'1 de novembre contra el tancament del CAP Rambla Marina al barri de Bellvitge de L'Hospitalet de Llobregat

Màxims històrics de població presa

ESTIRANT DEL FIL · PÀGINES 2 i 3

La patronal dicta el full de ruta al proper executiu

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

Felip Puig, del cas Adigsa al cas Palau

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

La ferida entre hutus i tutsis es reobre a Burundi

RODA EL MÓN · PÀGINA 16

, estirant del fil

CATALUNYA · UNA REALITAT QUE TAMBÉ FORMA PART DE LA CRISI SOCIOECONÒMICA

Hipotecades per la presó: Catalunya bat rècords amb 10.741 persones preses

Catalunya és el tercer país de la UE amb la taxa més elevada de persones preses. Diverses veus alerten de la consolidació d'un règim extraordinari de caràcter segregacionista

David Fernández

estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Història concreta, mal començament o metàfora errant, la primera llei de la *democràcia espanyola*, la 1/1978, va ser la Llei Orgànica General Penitenciària. Ha plogut molt d'aleshores ençà; també des que, el 1984, la Generalitat de Catalunya va assumir les competències plenes en matèria de presons. 33 anys després, el novembre de 2011, les presons catalanes baten rècords. A punt d'arribar a les 11.000 persones preses i sense cap perspectiva que la tendència es modifiqui els propers anys, Catalunya ja ocupa el tercer lloc en l'àmbit de la UE en població reclusa, amb una taxa d'empenyament -persones preses per cada 100.000 habitants- de 140, que només és superada per l'Estat espanyol i el Regne Unit.

La desesperació creix intramurs, ja que, a Catalunya, cada dos mesos, se suïcida una persona presa

El 18 d'octubre, en el marc d'una jornada de treball organitzada per Justícia i Pau i el Grup d'Advocats Roda Ventura sobre l'estat de les presons, es van constatar les paradoxes específiques del sistema penitenciari català. Sobretot, la disparitat entre l'augment de la població presa -a màxims històrics- i la disminució de la taxa de criminalitat, a mínims

Presó de Quatre Camins, situada a La Roca del Vallès

també històrics. Paradoxa criminològica: l'any 2010, es va registrar el nombre de faltes i delictes més baix de tota la dècada i, per contra, es va arribar al sostre carcerari de 10.800 persones empresonades. Realitats i fets, doncs, no concorden: Catalunya té una de les taxes d'empenyament més altes de la UE i, alhora (i contràriament), una de les taxes de criminalitat més baixes.

Auge del populisme punitiu

En el rerefons d'aquesta contradicció, hi trobem -sobretot- una onada política conservadora de populisme punitiu i discursos de mà dura que ha exacerbat el recurs fàcil a la presó. El mateix director general de Serveis Penitenciaris, Ramon Parés, va confirmar aquest electoralisme penal a les jornades de Justícia i

Pau: "Si ets feble amb el delinqüent, no et voten". Parés va afirmar que la situació actual és insostenible financerament i va recordar que encara no s'han aplicat les retallades generals aprovades per l'executiu de Mas i que una de les línies que s'estudien és "agilitzar l'expulsió de les persones migrants preses, cosa que esdevindria una doble condemna per aquesta gent".

El director general va concloure, també, que el pressupost de presons està hipotecat per la construcció de centres nous: els propers 30 anys, el 50% del pressupost destinat a l'adquisició de béns i serveis (50 milions sobre un total de 94,7) es destinarà al pagament del dret de superfície que s'abona pels nous centres penitenciaris. "Els bancs i les constructores ens ho reclama-

ran", va afegir. Prop de 50 milions d'euros l'any hipotecats durant les propers tres dècades.

Un expert que forma part de l'Observatori del Sistema Penal i els Drets Humans (OSPDH) de la Universitat de Barcelona, Iñaki Rivera, diu que aquest context antisocial és d'enduriment penal -"més penes, més llargues, més dures"- i de desproporció creixent entre "un augment de població presa desvinculat del descens dels delictes". Però, fonamentalment, d'abandonament dels principis inspiradors de l'humanisme penal: humanitat, proporcionalitat, resocialització. Uns principis fundacionals que han entrat en crisi i que, tot i estar consagrats en l'actual marc jurídic, s'han anat laminant reforma rere reforma: 26 des que entrés en vigor el mal ano-

menat *Codi penal de la democràcia de 1995*, un retrocés jurídic penal que va endurir les condicions de reclusió, va eliminar la redempció de penes i altres estris legals orientats a la reinserció. Una mutació lenta i sibil·lina que ha exaltat socialment el càstig -i intramurs, la desesperació- i ens ha fet passar d'un dret penal mínim -entès com a darrer recurs- a un dret penal màxim, que sempre s'utilitza en primera instància i com a primer recurs. Intel·lectualment, aquí és on rau l'origen de la massificació actual, abonada pel fracàs de les mesures penals alternatives, per la falta de recursos i per la fal·lera repressiva i neuròtica d'una societat obsessionada per la seguretat.

Nou model invisible i segregador

Rivera, a més, alerta de la tendència cap a la consolidació d'un sistema dual: un que és formalment rehabilitador i un altre que, en paral·lel, el deixa en suspens. Sense procedir a cap derogació formal i explícita de la jurisdicció vigent, aquest segon model va penetrant i substituint l'anterior i conforma un règim extraordinari -amb regles no escrites, però pràctiques consolidades- que permet la negació i la suspensió del model anterior. Un model *neocon*, de clara inspiració nord-americana i aliè a la cultura política europea, que beu de la lògica actuarial i de la tolerància zero i que consolida -avui, ara i aquí- unes presons orientades ja no a la rehabilitació, sinó a l'aïllament absolut, la incapacitació plena i la segregació social. La pura reclusió, alimentada pels mitjans de comunicació, la dreta política i el

10.716 preses

Amb previsions d'arribar a 11.000 persones preses, Catalunya ocupa el tercer lloc a la UE pel que fa a la taxa de gent encarcerada, amb un índex del 140. El rècord es va assolir el primer semestre de 2010, amb 10.845 preses, elevant la taxa a 145, només superada per l'Estat espanyol (que encapçala el rànquing amb 162) i el Regne Unit (152). Com a factor diferencial respecte a Europa, cal apuntar que el 45% de les persones preses són d'origen estranger.

19,4% en preventiva

Una de cada cinc persones (19,4%) privades de llibertat ho fa en règim de presó preventiva. En el cas de les persones migrants, aquesta xifra s'eleva al 27%. Per motivació, el 65,5% de la població reclusa ha estat empresonada per delictes contra el patrimoni i contra la salut, és a dir, directament vinculats a l'obtenció de recursos econòmics en un context de creixents injustícies i desigualtats socials. Un 8% és per homicidi i un 6% per delictes sexuals.

7 anys i 4 mesos

2.726 dies i nits és la mitjana que compleixen les preses de Catalunya. Amb penes inferiors als tres anys, hi ha el 21,7%; entre tres i cinc anys, el 24,5%; entre cinc i deu anys, el 31,8%, i superior als deu anys, el 23,1%. Un 54,9% compleix penes superiors a cinc anys. A Catalunya, tretze persones preses haurien estat afectades per la *doctrina Parot*, que amplia fins a 40 anys el compliment efectiu i esdevé una cadena perpètua encoberta.

480 mortes

Des de 2003, a Catalunya, han mort 480 preses, 51 l'any passat. Una mort cada setmana i un suïcidi cada dos mesos. 272 per malaltia, 71 per sobredosi, 57 per suïcidi i 51 a conseqüència de la sida. 163 morts a la presó, 142 a l'hospital i 44 en centres d'atenció socio sanitària. Segons dades oficials, l'any passat, es van produir 68 incidents entre preses i el funcionari i 192 casos d'autolesions. Durant la dècada dels 90, van morir 1.000 persones preses a Catalunya.

2,2% en primer grau

El 67,8% de les preses estan en segon grau i el 22,1% en tercer grau. Un 2,2% roman empresonat al règim de primer grau, sota un sever aïllament. Durant el 2010, segons dades oficials, el Departament Especial de Règim Tancat (DERT) es va utilitzar 217 cops. El DERT és la presó dins la presó, una variant del règim il·legal espanyol del Fitxer Intern d'Espial Seguitment (FIES), que permet tancar una persona presa durant catorze dies en una cel·la d'aïllament.

> **10.741 veus preses.** És el rècord històric de gent reclusa al qual han arribat les presons catalanes el 2011. Amb una nova subjectivitat que dibuixa un perfil mitjà d'un home (92,9%) de nacionalitat espanyola (55,8%) d'entre 31 i 40 anys (36,1%), penat (81,4%) i condemnat per un delictes contra el patrimoni a una pena mitjana de 2.726 dies. L'auge del populisme punitiu, l'onada ideològica conservadora i la barra lliure de l'enduriment penal han possibilitat l'assoliment d'aquest rècord tan trist de ser el país amb el nombre més elevat de persones empresonades. Preses en el món del mercat lliure.

, estirant del fil

paper clau de les fiscalies. Aquesta mutació invisible, amb una factura social que ja és fractura i exclusió, comporta uns costos econòmics elevats: 88 euros per dia i intern en el cas dels presos socials i 130 per dia i intern en l'àmbit de la justícia juvenil. Els costos, però, són molt superiors. Requirit per la despesa real en el decurs de les jornades, Ramon Parés va etzibar: "Hi ha algun periodista a l'auditori?". I va afegir: "Els costos són molt, molt més superiors a aquesta xifra". En aquesta realitat silenciada, l'olla a pressió de les presons catalanes anuncia una altra política maldestra -parafraçant Joan Subirats- de final de canonada, que limita la presó a *contenedor social*. Simptomàtica anècdota d'anecdota, no és gens casual que, a la nova denominació de la Direcció General de Serveis Penitenciaris sorgida de l'executiu de CiU, hagi caigut -misteriosament- el terme *de Rehabilitació*.

> Holanda: deconstruint la cultura punitiva

Dels models de l'entorn europeu susceptibles de ser comparats amb el model català, destaca el cas holandès, en un sentit diametralment oposat. Només en cinc anys, ha reduït la població presa de 21.800 persones (2005) a 12.000 (2010). Conseqüència immediata: s'han tancat vuit presons, que l'Estat belga pensa rellogar. Pràcticament en el mateix període de temps (2004-2010), la Generalitat va projectar i implementar la construcció de sis presons noves per acollir 6.500 places noves. Una presó cada any, deia l'exconseller de Justícia del primer tripartit, Josep Maria Vallès, el 2003. Es consolidava, doncs, un model que parla d'entrada fàcil i sortida difícil, que demostra que cada cop hi entren més persones i en surten menys.

13 presons

El mapa penitenciari català està integrat per onze centres, més els dos que estan en construcció (Puig de les Basses a Girona i el Mas d'Enric a Tarragona), tres centres oberts i un Pavelló Hospitalari Penitenciari a Terrassa. La plantilla està conformada per 5.789 funcionaris i funcionàries, que costen 234 milions d'euros anualment: 5.004 a presons, 570 a justícia juvenil i 143 a mesures penals alternatives. Durant els propers 30 anys, es destinaran prop de 50 milions d'euros anuals a pagar el dret de superfície per les noves presons.

CATALUNYA · MITES FALSOS I SOCIALMENT ESTESOS SOBRE LA PRESÓ I LES PERSONES PRESES

Deu tristos tòpics

David Fernández
estirantdelfil@setmanaridirecta.info

Cridant a la reflexió col·lectiva, la Coordinadora per a la Prevenció de la Tortura (CPT) acaba d'editar el fulletó *Falsedats i desconeixement de la realitat de la presó*, on es desmitifiquen els tòpics més típics sobre una realitat opaca i desconeguda per la majoria social.

"Les presons són plenes d'assassins i violadors"

El 75% no han mort ni lesionat mai ningú. La majoria (65%) està empresonada per delictes contra la propietat, l'ordre socioeconòmic i la salut pública, que remetent a un context originari de fortes desigualtats socials i 1,3 milions de pobres. Les presons estan plenes -sobretot- de persones pobres.

"Com que els delictes augmenten, és normal que augmenti la població reclusa"

La taxa de criminalitat -delictes i faltes per cada 1.000 habitants- no ha fet més que davallar: del 52,1% el 2002 al 45,8% el 2010, mentre la població presa passava de 7.416 (2003) a 10.741 (2010). És a dir, menys delictes... i més preses.

"Entren per una porta i surten per una altra"

La mitjana diu que les preses entren per la porta dels jutjats i triguen 2.726 dies a sortir de la presó: set anys i quatre mesos. Algunes sí que entren i surten... per la mateixa porta: Félix Millet, per exemple.

"Si són a la presó, deu ser per algun motiu"

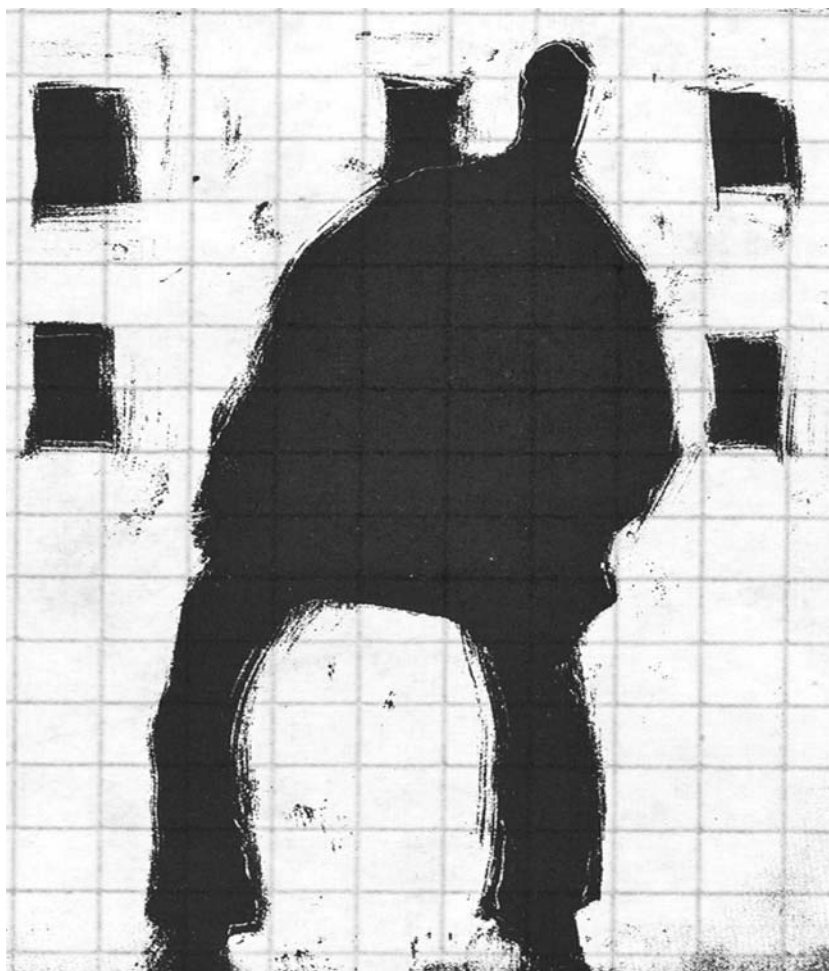
Una de cada cinc persones preses ho és en règim preventiu, és a dir, sense haver estat condemnada. En tots els casos, els càstigs s'han endurit per als delictes comuns, mentre els èxits contra la delinqüència d'alta volada i les màfies organitzades són ben minsos.

"Es viu millor dins de la presó que no pas fora"

Quan es banalitzava la rutina carcerària, s'obvia que el 25% de les preses té problemes de salut mental i que un 10% està infectat pel VIH. L'enduriment penal multiplica la desesperació: a Catalunya, cada dos mesos, se suïcida una presa.

"Les presons semblen hotels"

Els nivells de massificació són estructurals i cronificats. Tot i que la llei estableix una cel·la per persona, la taxa espanyola d'amunte-

Il·lustració que apareix a un llibre de Joseba Sarrionandia i que representa una persona presa

gament és del 173% sobre la capacitat real. A Catalunya, la taxa s'acostaria al 120%. A la Model, s'han arribat a comptabilitzar sis persones per cel·la.

"Els trasllats són molt correctes"

No és pas l'opinió derivada del testimoni directe de les persones preses, que precisament denuncien les condicions dels trasllats. Sovinteja la definició comuna -animalitzada- que són tractades com *bestiar*, durant conduccions que freturen de mínimes condicions higièniques i de seguretat.

"Estan preses i, a sobre, cobren per treballar"

El TC ha interpretat -tot i que la llei sosté el contrari- que les persones privades de llibertat no han de cobrar necessàriament o poden tenir retribucions minses; vaja, que poden ser explotades. Hi ha

salari ínfims que no arriben als 170 euros al mes.

"Estem a l'avantguarda de la UE en presons"

L'absència de mitjans és aclaparadora. Una funcionària per cada 70 preses, una psicòloga/treballadora social per cada 300. A Catalunya, hi ha jutges i jutgesses de vigilància penitenciària que tenen 2.000 persones sota el seu control, una situació ingovernable. A l'avantguarda, això sí, del nombre més elevat de recluses i del sistema penal més dur.

"Les preses que surten de permís posen en perill la nostra mainada"

La majoria de les persones expresses no reincideixen. El primer semestre de 2011, el 99,9% de les sortides programades no van suposar cap trencament del retorn. En el cas dels permisos, el 97% va tornar. L'any passat, només es va

registrar una fuga i va ser en un centre obert.

"A les presons, ja no és tortura, és un fet del passat"

Entre 2005 i 2009, a l'Estat espanyol, la CPT ha tingut coneixement de 382 denúncies per maltractaments, en un context carcerari procliu a la impunitat. És simptomàtic el testimoni del capellà de Brians, que fa anys va descobrir un grup de funcionaris apallissant un pres amb pals de fusta, o el cas del motí de Quatre Camins, en què 26 presos van denunciar tortures, que van restar impunes.

La CPT, finalment, reflexiona sobre la necessitat de revertir la tendència repressiva, reduir els costos humans i econòmics i reorientar els ingents recursos destinats a l'empresonament de la pobresa per adreçar-los a polítiques socials sòlides i inclusives. Més informació a: www.prevenciontortura.org

, impressions

Pili Álvarez Molés · Membre de l'Assemblea de Joves de Deustu
opinio@setmanaridirecta.info

Per a quan Kukutza IV?

Fa mesos que cada dia ens aixequem amb articles d'opinió, notícies o rodes de premsa als mitjans de comunicació. El tema Kukutza està en boca de tothom pel ressò que se n'ha fet el propi moviment okupa i el bombo mediàtic que li han volgut donar els mitjans de comunicació. Molt s'ha dit i molt s'ha tergiversat. Però anem per parts.

Abans de ser un *gazzetxe* era una nau industrial situada al barri bilbaí de Rekalde. D'estar ple de rates, brutícia i xeringues va passar a ser un *gazzetxe* amb un munt de vida, projectes, recursos i relacions. L'empresa propietària de l'edifici, la constructora Cabisa (involucrada en un cas de corrupció urbanística a Cantàbria), va comprar l'edifici com a sòl industrial per dos duros. El 1995, l'Ajuntament va modificar el Pla General d'Ordenació Urbana i, desestimant la demanda de l'Associació de Veïns i Veïnes del barri, va qualificar el solar com a urbanitzable en lloc de per a usos so-

NEGRESCOLOR

cops de porra, pilotes volant a tort i a dret i més de 30 detencions. Van actuar amb total impunitat, no és que no estiguessis segura al carrer, és que ja no podies ni refugiar-te a bars, cases, comerços o a l'ambulatori, perquè entraven trencant persianes i portes i, fins i tot, robant informes mèdics de les persones ferides.

Del desallotjament i de l'enderroc (dut a terme de manera irregular perquè s'hi van trobar esquerdes a les cases del costat) ens queden també coses positives. Una d'elles és la resposta de la gent, la constatació que som moltes les que defensem els *gazzetxes* i les ganes de seguir okupant i alliberant espais, perquè, ja se sap, que qui sembla la ràbia recull l'odi.

Els *gazzetxes* són necessaris per moltes raons. La primera, i la més simple, és que un espai buit i en ruïnes l'arregles i li dones vida. Ahora, són indrets d'expe-

reeducant com a persona crítica. A més, són llocs on es donen un altre tipus de relacions no jeràrquiques i on, a través de l'autogestió, l'autonomia, l'esforç i la responsabilitat de les persones es va furgant un projecte no desitjable per a les administracions ja que ni les formes de fer ni les maneres són les que es promouen des de les institucions.

Hem de parar de fer activitats per preguntar-nos com estem

Són espais necessaris i amb moltes coses positives, però també cal ser conscients que dins dels *gazzetxes* moltes vegades reproduïm dinàmiques discriminatòries que es donen a la societat. Per això, de vegades hem de parar de fer activitats per preguntar-nos com estem, com ens sentim, quin volem que sigui el nostre discurs i com actuem al respecte, en definitiva, fer autocrítica.

És en aquest punt on cal aturar-se a pensar. I com que aquests dies s'ha qüestionat molt, cal deixar clar que l'okupació és una eina útil i rebel ja que "quant un grup de joves entra en un edifici abandonat amb la intenció de reivindicar el valor social, el que està en joc és la pedra angular del capitalisme, és a dir, la propietat privada". Per això seguirem okupant i burxant el sistema tal com sabem fer: pensant, construint i rient.

1. Tezanos, José Félix (ed.) *Tendencias en desigualdad y exclusión*.

Els 'gazzetxes' són indrets d'experimentació col·lectiva i personal

cials. I ara ens trobem que han desallotjat i enderrocat el *gazzetxe* per donar pas a la construcció d'habitatges. No cal dir que a Bilbao sobren habitatges buits i falten *gazzetxes*.

Durant l'estiu i amb l'ordre de desallotjament ja firmada es

va endegar una campanya de resistència: es va fer un lipdub (amb més de 20.000 visites), es van recollir més de 200 autoinculpacions i 5.000 firmes de suport al projecte (entre elles, gent catedràtica, arquitecta o del món de l'espectacle), cada nit pernoctava un grup al *gazzetxe* (persones de llocs tan diversos com Alemanya, Màlaga, Madrid...) i es van realitzar infinites activitats culturals i dues manis multitudinàries, etc. Però, la-

mentablement, el dimecres 9 de setembre va sonar l'alarma.

El desallotjament, qualificat per Azkuna i Ares com a "proporcionat" i "professional", va ser una veritable carnisseria i es comenta que des del 97 no es veia un desplegament policial i una repressió tan bestial. Ja a les 5 de la matinada van colpejar l'advocat i la gent que hi havia al carrer cridant contra el desallotjament. A partir d'aquell moment van ser tres dies de corredisses,

Són espais necessaris, però, a vegades, dins els 'gazzetxes', reproduïm dinàmiques discriminatòries que es donen a la societat

rimentació col·lectiva i personal i, en començar de zero, amb ganes i il·lusió, vas creant i gestionant un espai sense intervencions administratives i et vas

Jordi Oriola i Folch · Realitzador audiovisual
opinio@setmanaridirecta.info

No siguem més neoliberalers que l'FMI

Fins i tot el Fons Monetari Internacional, després de dècades de receptes neoliberals i de proposar retallades a Grècia, Portugal i Irlanda, recomana als governs europeus acabar amb els ajustaments excessius. El director de l'FMI per a Europa, Antonio Borges, adverteix els països europeus que els programes d'austeritat excessius que estan aplicant per reduir el dèficit estan perjudicant el

creixement i provoquen la contracció de l'economia. I no descartada que, precisament per aquestes mesures, hi hagi una recessió per al 2012. El director europeu recomana deixar de banda les mesures d'austeritat i seguir l'exemple de les polítiques d'estimulació econòmica dels Estats Units i Gran Bretanya. I jo exigixo que els governs de l'Estat espanyol i de Catalunya, no siguin més neoliberals que l'FMI i que

CiU està aprofitant la crisi per proposar una solució de tall neoliberal per reestructurar la societat al seu gust

abandonin la línia de Merkel per apostar per mesures de reactivació a l'estil d'Obama. Una cosa és retallar despeses innecessàries i intentar utilitzar els diners públics sense malgastar i, una altra, retallar en inversió social, que al final acabarà provocant despeses per altres bandes com han demostrat nombrosos estudis respecte a les retallades en sanitat -com, per exemple, el copagament- o en educació i si, a més,

han de paralitzar l'activitat econòmica, doncs encara menys. El govern de CiU està aprofitant la crisi per proposar una solució de tall neoliberal que li permet reestructurar la societat al seu gust, és a dir, per beneficiar els rics, però és una gravíssima irresponsabilitat política perquè suposa un retrocés social dràstic que afectarà greument a les persones més vulnerables i també a la classe mitjana.

Maria Freixas i Alió · Mestra d'educació especial i primària

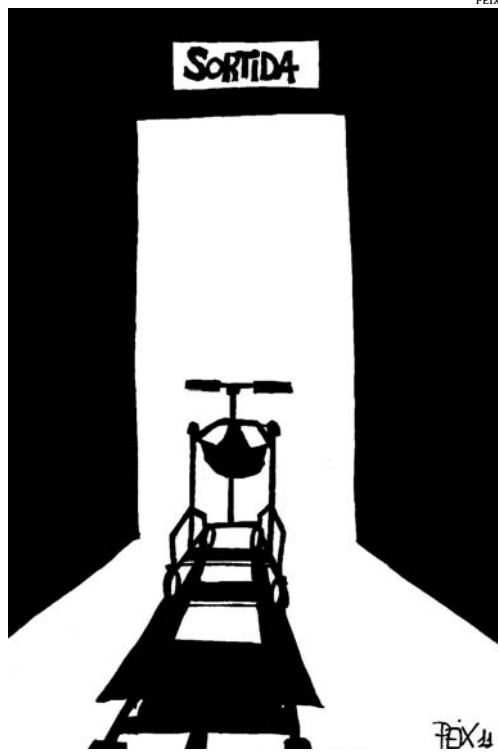
opinio@setmanaridirecta.info

El nostre compromís

En Jan té deu anys i aquest curs està a tercer de primària d'una escola pública qualsevol, d'un barri singular que forma part del teixit social més heterogeni d'una de les ciutats més grans del Principat. En Jan va nàixer, aparentment sense complicacions, però als pocs mesos van començar a sorgir els primers símptomes que evidenciaven problemes greus pel que fa al seu desenvolupament motriu i cognitiu. Us parlo d'en Jan perquè la feina amb ell esdevé una lliçó quotidiana, us asseguro que hi ha infants amb la capacitat de remoure entranyes i ell n'és

Es podia dir que el salt, com a mínim conceptual, de la integració a la inclusió estava fet

un. A primer cop d'ull, en veure'l venir amb el seu caminador especial, vaig recórrer a l'arxiu de les paràlisis cerebrals per tal de fer-me un diagnòstic mental: atàxia, hipotonia, problemes greus a la parla i en la capacitat motriu. Després, però, només sento, el miro, l'escolto i comencem l'aprenentatge plegats perquè en Jan també m'ensenyava, i m'explica amb poques paraules com n'és d'admirable i rica la seva diferència.

L'escola inclusiva parteix del punt que tots els infants són especials i n'hi ha uns quants que ho són més perquè, senzillament, requereixen més atenció. Hi ha els que tenen dictamen, personetes amb nom i cognom que recorden com és de fascinant la seva capacitat d'adaptació tot i les injustícies físiques i/o psíquiques que els ha tocat viure. Totes elles, amb papers o no que ho certifiquin, requereixen d'una segona mà

per ajudar-los a tirar endavant i ara ens trobem davant un panorama que tot i l'increment d'alumnes, el govern decideix retallar en recursos humans. I l'escola inclusiva? On para? Es podia dir que el salt, com a mínim conceptual, de la integració a la inclusió estava fet, i ara, ens vénen amb molles, engrunes que fan simular amb temes econòmics per tal d'aconseguir els seus objectius, els de la classe política i del mercat, amb els

seus interessos burgesos i racistes de precaritzar l'escola pública de tal manera que esdevingui, cada vegada més, una fàbrica de generacions adormides i acrítiques. Els alumnes amb discapacitat necessiten d'un entorn normalitzat per a poder desenvolupar-se al màxim, alhora que un suport especialitzat, però ara es retallen d'amagat els drets dels infants promovent així altre cop la segregació i la divisió escola-família, fent que aquestes optin per tornar a l'escola especialitzada o fins i tot a quedar-se els fills a casa.

És l'hora de fer palès el veritable compromís més enllà de les concentracions i mostres d'indignació envers la privatització de l'aprenentatge, perquè aquesta lluita també s'ha de traduir dins les nostres aules. Endurint les protestes sense renunciar a dos aspectes crucials com la qualitat i la inclusió. Construint bastides que els assegurin un camí educatiu inclusiu real, esborrant la línia que separa l'escola dels pares i mares per compartir de veritat el camí de l'aprenentatge. Perquè la lluita actual per la millora educativa i el rebuig de les polítiques actuals ens han de fer sortir al carrer per defensar la nostra escola però també dins d'ella mateixa, fent nostre el radi d'acció que ens envolta com a petit espai transformador que camini cap a la qualitat i la inclusió que es mereixen els i les nostres alumnes. Ah, i en Jan amb el seu caminador particular és el més ràpid de l'escola!

CARTES

Envieu les vostres cartes a: cartes@setmanaridirecta.info per correu postal a: Riego 37, bxos esquerra. 08014 Barcelona. L'extensió màxima de les cartes és de 1.000 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte.

Gràcies ETA

Aina Torres i Planes

"Ha guanyat l'estat de dret". Aquestes eren les paraules del president del govern espanyol davant l'anunci d'ETA d'abandonament de la lluita armada. Com si d'una broma es tractés, aquest ha estat el mateix missatge utilitzat per la resta de forces polítiques i pels grans mitjans de comunicació. El que s'han oblidat, però, és que aquest discurs oficial, que ha anat acompanyat d'un interminable i caspós elogi a les víctimes d'ETA, és objectivament fals. Mai hi ha hagut estat de dret. El setge a l'independentisme i el comunisme basc per part de l'Estat espanyol i francès mai ha jugat a la "democràcia". Tortures a comissaries, dispersió de preses i presos, aïllament, assassinats, cops de porra i pilotes de goma, són només exemples del contundent arsenal utilitzat pels "demòcrates". Malgrat això, hi ha hagut un poble que ha aconseguit resistir. Amb una llengua cada dia més viva. Amb un jovent que creix cada cop més conscienciat. Amb un present agradable i un futur certament esperançador. I això ha estat, únicament i exclusiva gràcies a la fermesa i el coratge de tot el poble basc. En especial, però, vull aprofitar aquestes línies per rendir el meu sincer homenatge a les lluitadores que han caigut en combat, a les refugiades, a les empresonades, a les que continuen clandestinament la resistència i que esperem que aviat puguin tornar a casa. Malgrat sigui políticament incorrecte vull acabar amb contundència: Gràcies ETA per la feina. Gràcies ETA.

El manà dels pobres

Josep Castells, Vidreres

El president de Mercadona culpa empresaris, polítics i treballadors de construir "una societat sobre la base de la reducció de l'esforç". És a dir, i segons els seus mots, sobre la base que el manà ens donarà el que necessitem. "Hem d'aconseguir fer més amb menys", sosté. Per deducció, recomana als treballadors més productivitat i responsabilitat, per menys salari, i aquí rau el problema: si l'empresa té beneficis, per què no en reverteix una part a favor dels treballadors? De quantes subvencions manà s'ha beneficiat ell? Potser vol tornar enrere: a jornades de 10 hores, sense festius ni drets socials (en ensenyament, sanitat i pensions), i treballar més per menys salari, i dipositat al banc perquè trobin el crèdit fàcil i barat; amb un 10% d'atur per trobar mà d'obra barata; un 10% d'inflació, i els sous congelats. Això no és pas ser empresari. Potser, per això, no troba el reconeixement que reclama. "La nova economia haurà d'invertir en capital humà, en capacitat i en seguretat social per augmentar la productivitat i permetre que els treballadors competixin, siguin flexibles i prosperin en una economia globalitzada" (Nouriel Roubini). Pense que no té sensibilitat pels temes socials i és molt presumptuós -i covard, per no assenyalar els bancs i els banquers-, i massa atrevit per culpar els humils, que poden anar a gastar el "manà" a les seves botigues.

EN CALENT

On són els menors no acompanyats?

Arran de la confusió sobre la xifra real de menors sense papers arribats a Barcelona durant el primer trimestre de l'any, el Col·lectiu Drari demana confrontar aquestes dades amb la realitat i no crear més confusió mediàtica. Drari vetlla pels drets dels menors immigrants no acompanyats, donada la seva situació de risc i vulnerabilitat i usa la investigació acció participativa com a metodologia de treball.

Les dades ofertes pel govern no quadren i ballen. A la sessió parlamentària del 5 d'octubre, el conseller Felip Puig i Godes, va ser preguntat sobre el número de menors no acompanyats arribats a Barcelona, de gener a març de 2011. La resposta, desglossada per països de procedència, va ser de 148: Afganistan, cinc; Alemanya, un; Algèria, tres; Bielorússia, un; Burkina Faso, dos; el Camerun, un; el Congo, un; Costa d'Ivori, un; Egipte, un; Gàmbia, un; Ghana, 48; Guinea Bissau, un; l'Índia, un; l'Iran, un; Libèria, un; Líbia, un; Mali, un; Marroc,

56; Mauritània, un; Nigèria, cinc; el Pakistan, dos; Palestina, un; República de Guinea, cinc; República de Sud-àfrica, dos; Romania, quatre, i el Senegal, un. En canvi, referint-se a les presentacions de menors estrangers per a protecció que s'han fet a la capital catalana durant el primer trimestre de 2011, diu Puig que 58 han estat a càrrec de la Guàrdia Urbana de Barcelona i 264 a càrrec dels Mossos d'Esquadra. En total, 322. No s'entén, són 148 o 322 menors durant el primer trimestre de 2011? A què respon la diferència de 174 nois? On són aquests nois?

. EDITORIAL

Pendants de la democràcia

La decisió del govern de Geòrgios Papandreu de convocar un referèndum per consultar l'opinió de la població grega sobre l'últim tram del rescat financer de la Unió Europea ha destapat la clara vocació antidemocràtica dels poders financers. L'anunci d'una consulta popular va provocar una caiguda en cadena de les borses i va comptar amb l'oposició frontal de les agències de *rating, dels principals organismes econòmics internacionals i dels presidents d'Alemanya, França, l'Estat espanyol o, sense anar tan lluny, de Catalunya. Els governs de les suprades democràcies europees s'han plegat de genolls davant els interessos de les grans corporacions financeres, accepten com a mal necessari les retallades, l'atur i l'empit-

jorament de les condicions de vida d'importants capes de la població i reaccionen amb virulència quan es planteja la possibilitat d'augmentar la qualitat democràtica en la presa d'unes decisions que són crucials per a la població. El context actual ens dibuixa un escenari on la millor de les solucions per satisfer els mercats financers -entelèquia amb què s'oculten els noms i cognoms de grans sagues de poderosos- passaria per un cop militar a Grècia. És una possibilitat que ha aparegut clarament a publicacions, suposadament, de prestigi com *Forbes i *The Telegraph. Els mercats i els governs que treballen per a ells ja han demostrat que la democràcia és secundària en els seus plans. Totes les antenes ben alerta els propers dies.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Oooooda a l'experimentació en els mitjans ALTERnatiUs;

Jordi de Miguel Capell
directa@setmanaridirecta.info

“Ma hi ha hagut una revolució sense un esclat de converses”. Feia temps que no escoltava una frase que sintetitzés tant bé la relació entre comunicació i transformació social. La va deixar anar un indignat de Madrid. La comunicació és l'exercici de posar en comú necessitats i construir significats comuns per generar alternatives, amb independència dels mitjans utilitzats (premsa, ràdio, teatre, còmic, assemblea...). És obvi que les acampades del #15-M han estat un poderós laboratori de comunicació alternativa. Aquest aire fresc participatiu (i no estic parlant de xarxes socials, que no!) ha arribat en paral·lel a l'extenuació dels grans mitjans de comunica-

ció, esgotats de tant monòleg i cada dia més allunyats de la gent. En part com a reacció a aquest estat de coses, alguns emprenen accions que, sovint (i aquest és el punt), són més alternatives que els mateixos mitjans alternatius. Fa uns mesos, *El Periódico de Catalunya* va aixecar paradeta a alguns barris de Barcelona per pregar el veïnat sobre les seves preocupacions i temes d'interès. Ara, *The Guardian* obre la seva agenda de temes perquè l'audiència pugui aportar les seves informacions i modificar-la. Ens agradaran més o menys, però les pràctiques, en si mateixes, són alternatives, ja que donen espai i veu a una comunitat perquè defineixi el què, tal com s'ha fet a alguns països llatinoamericans durant molts anys. Per què no experimentem més, nosaltres? Sovint, copiem les

rutines de producció dels grans mitjans i l'únic que canviem són els continguts, que són molt millors, no cal dir-ho, però no explorem altres maneres de fer periodisme. Continuem bevent de la tradició liberal anglosaxona, però qui diu que el periodisme és una ciència que cal obeir? El que cal respectar és el rigor i, en el nostre cas, la voluntat de treballar per una transformació social, però "res més". Experimentem amb un periodisme que no es faci mirant-se només al mirall del poder hegemònic. Baixem als soterranis i experimentem amb la conversa. No és fàcil i jo no tinc la solució, però juntes en treurem alguna cosa. I si surt MALament, ho tornem a intentar. Ex-periMENTem experimentem: QUI diu que No puc acabar aquest article sense i signe d'interrogació

. COM S'HA FET

Aquesta setmana, continuem atentes als informes de visites de la web, que són molt positius des del primer dia. El dia de la *mani* del 15-O, vam tenir 15.000 visites, per exemple. Per contrastar, el 31 d'octubre, que pràcticament no vam penjar cap notícia a la web, vam tenir 1.000 visites. En fi, les primeres valoracions de la web són boníssimes. Per la quantitat de notícies que es penjen, pel seguiment dels esdeveniments relatius als moviments socials amb actualitzacions minut a minut i per la resposta de la gent, que ja està adoptant la pàgina de la DIRECTA com a web de referència per estar informada. D'altra banda, intentem oferir més profunditat, més anàlisi i més qualitat al paper. No podem estar més contentes. Però, tot això no és gratuït, al darrere, hi ha moltes i moltes hores de feina, majoritàriament voluntària. L'equip de persones no és petit, però continua essent insuficient a mitjà i a llarg termini. Per això us animem a col·laborar en qualsevol de les diverses seccions de la DIRECTA: redacció, web, difusió, gestió, distribució, fotografia, il·lustració i un llarg etcètera. Qualsevol cosa que sapigueu fer pot ser útil per difondre les lluites socials i un punt de vista crític. Com més serem, més riurem. Fins la setmana que ve. Salut!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

. FE D'ERRADES

— A l'entrevista coral que obria la secció d'*Expressions* de la DIRECTA 247, a les pàgines 18 i 19, hi manca una fotografia d'un dels cantautors, Josep Romeu.

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: G1-1528-2005

C. Riego núm. 37 baixos esquerra, 08014 Barcelona

www.setmanaridirecta.info — directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

— Són lliures de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

— RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.

— NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra amb finalitats comercials.

— SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

— Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clars els termes de la seva llicència.

— Algunes d'aquestes condicions poden no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o qualsevol altra limitació reconeguda per la llei no queda afectada per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonDerivs-NonCommercial. Per veure una còpia d'aquesta llicència visiteu

http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/ o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

· Aquesta publicació intenta escriure amb un llenguatge no sexista i no androcèntric.

· El setmanari DIRECTA no comparteix necessàriament les idees expressades als articles d'opinió.

ÀREES DE TREBALL DE LA DIRECTA

redaccio@setmanaridirecta.info — edicio@setmanaridirecta.info — video@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@setmanaridirecta.info — il·lustracio@setmanaridirecta.info

subscripcions@setmanaridirecta.info — distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info — administracio@setmanaridirecta.info

Qui Som

REDACCIÓ: Estirant del fil | David Fernández Impressions | Lèlia Becana Així està el pati |

Jesús Rodríguez Quaderns d'Il·lustració | quadernsil·lustracio@setmanaridirecta.info Roda el món |

Laia Gordi i Ana Paola Van Dalen Observatori dels mitjans | Marc Torras Expressions |

Manel Ros i Anna Pujol Reig Agenda directa | Arnau Galí i Muriel Comas La indirecta |

Oriol Andrés FOTOGRAFIA: Robert Bonet IL·LUSTRACIÓ: Eulàlia Corbella i Alba Teixidor

CORRECCIÓ: Laia Bragulat EDICIÓ: Xavi Martí COMPAGINACIÓ: Roger Costa Puyal

PUBLICITAT: Tània Miró DIFUSIÓ: Blai Lindström DISTRIBUCIÓ: Lèlia Becana

SUBSCRIPCIONS: Lèlia Becana ADMINISTRACIÓ: Jordi Raymond i Estel Barbé

AQUEST NÚMERO S'ENVIJA A IMPREMTA EL DIA 1

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info

BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info

BARCELONES NORD: barcelonesnord@setmanaridirecta.info

EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info

GIRONA: girona@setmanaridirecta.info

L'HORTA: horta@setmanaridirecta.info

MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info

MARÉSME: maresme@setmanaridirecta.info

MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info

OSONA: osona@setmanaridirecta.info

RIPOLLÈS: ripolles@setmanaridirecta.info

SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info

SOLSONES: solsones@setmanaridirecta.info

TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info

TERRES DE L'EBRE: terresebre@setmanaridirecta.info

TERRES DE PONENT: terrespont@setmanaridirecta.info

VALLÈS ORIENTAL: vallesoriental@setmanaridirecta.info

, així està el pati

Roca presenta un ERO que
afectarà 2.000 persones | PÀG. 8

Celebració del Dia Mundial
del Veganisme | PÀG. 8

La policia demana imatges
del 15-J als mitjans | PÀG. 9

'En peu de guerra' per
defensar el CAP | PÀG. 12

CATALUNYA · HI HA CENTRES CATALANS ON EL PROFESSORAT I EL PERSONAL ENCARA NO HAN DECIDIT SI SECUNDARAN LA PROTESTA

La tardor calenta arriba a les universitats i els instituts amb la vaga del 17-N

L'estudiantat espera que nous centres educatius de primària, secundària i universitats d'arreu dels Països Catalans i l'Estat espanyol s'afegeixin a la mobilització

Sílvia Abadía
redaccio@setmanaridirecta.info

Es preparatiu de la primera gran mobilització del curs, la vaga universitària del 17 de novembre, s'han articulat de diferents maneres a cada universitat i, tot i que moltes assemblees treballen per decidir com serà la vaga, hi ha espais d'organització dins alguns campus on encara es debat si es convoca o no. El tret de sortida es va donar a l'Assemblea General d'Universitats Catalanes, convocada per la Plataforma Unificada en Defensa de la Universitat Pública (PUDUP) el dissabte 8 d'octubre, on estudiants, professorat, PAS i PDI de totes les universitats catalanes van decidir convocar la vaga general universitària. Dues setmanes abans de la vaga, però, hi ha molts fronts oberts que encara s'han de tancar.

El que ja és 'vox populi' és l'ocupació de la facultat de Dret de la UB la nit abans de la jornada de vaga

Així, mentre a la Universitat Autònoma de Barcelona, òrgans de coordinació de tota la comunitat universitària com la Plataforma per la Universitat Pública (PUP) o les assemblees d'estudiants s'han posicionat i secundaran la vaga del 17 de novembre, hi ha d'altres centres on el professorat i el personal

Durant l'assemblea celebrada el 8 d'octubre, les estudiants van decidir convocar la vaga del 17 de novembre

encara no han pres una decisió unànime. És el cas de la Universitat Pompeu Fabra, on les treballadores, PDI i PAS decidiran si se sumen a la vaga en una assemblea el 10 de novembre. Les estudiants d'aquesta universitat, però, ja estan treballant per la convocatòria i, la primera setmana d'aquest mes, tenen prevista una assemblea per parlar de com volen enfocar-la.

Ocupació a la Facultat de Dret

A la Universitat de Barcelona, per exemple, no hi ha espais d'organització del professorat, PAS i PDI, però, en canvi, les assemblees d'estudiants tenen molta força. Això

ha fet que membres de tota la comunitat universitària participin activament a les assemblees de facultats i s'afegeixin a la convocatòria de la vaga. De fet, totes les facultats de la Universitat de Barcelona estan preparant la mobilització i l'única que encara no s'ha posicionat és la Facultat de Física i Química. El que ja és *vox populi* és l'ocupació de la facultat de Dret i Sociologia la nit abans de la jornada de vaga. A més, a la Universitat Autònoma de Barcelona, les assemblees d'estudiants s'han reforçat durant aquest inici de curs i han convocat la vaga en consens amb la PUP, l'espai on s'orga-

nitzen el professorat, el PDI i el PAS. Algunes assemblees, com la de la Facultat de Lletres, ha anat més lluny i ha convocat una vaga de 48 hores; així doncs, aquí, la mobilització començarà el 16 de novembre. A nivell sindical, l'únic que ha fet el pas i ha convocat la vaga a totes les universitats catalanes és la Confederació General del Treball (CGT). D'altres sindicats, com CC OO o UGT, s'han desentès de la convocatòria a les diferents universitats.

També alguns instituts

Aquesta vaga per una educació pública i de qualitat està arribant

més enllà de les universitats i ja hi ha alguns instituts de secundària que s'estan sumant a la convocatòria. És el cas de l'IES Francesc Macià de Cornellà de Llobregat, on les estudiants han aprovat que s'afegiran a la mobilització. Hi ha d'altres centres de secundària on l'estudiantat també s'està organitzant, però -segons denuncien- la convocatòria de vaga "sovint és silenciada" o fins i tot "dificultada per les direccions dels centres". La lluita per l'educació als instituts i també als centres d'educació primària, però, continua endavant i ja s'ha creat un espai de coordinació, que, el dissabte 5 de novembre, reunirà professorat i estudiants de primària i secundària per segona vegada. Així, la vaga del 17-N serà

A la Universitat de Sevilla i a la Complutense de Madrid s'han convocat assemblees per decidir si se sumaran a la vaga

un niu de sorpreses. Mentre alguns sectors encara han de decidir què fan, la tardor calenta s'estén per les universitats i els centres d'educació de mica en mica i en silenci, fins al punt que, a la Universitat de Sevilla i a la Universitat Complutense de Madrid, ja s'han convocat assemblees generals per decidir si se sumaran a la vaga de les universitats catalanes.

, així està el pati

BARCELONA · LA PORTAVEU DEL COL·LECTIU DENUNCIA: "TENIM EL 95% DEL SISTEMA EN CONTRA"

Igualdad Animal surt al carrer amb motiu del Dia Mundial del Veganisme

Adrián García-Olivares
redaccio@setmanaridirecta.info

En el marc d'un cap de setmana d'accions i conferències, el dia 1 de novembre es va celebrar el Dia Mundial del Veganisme. Dos dies abans, el 29 d'octubre, l'organització d'activistes a favor dels drets dels animals Igualdad Animal va convocar una manifestació preparatòria per reivindicar "que s'acabi l'horror que

El major obstacle per la cultura vegana és el poc coneixement que té una part de la societat de la seva existència

estan patint els animals a les zones més transitades del centre de Barcelona fins arribar a la plaça de Sant Jaume, on es va llegir un

manifest, es va repartir menjar i es va establir un punt de venda amb articles de l'organització. Segons la portaveu del moviment, Maria

Durant la manifestació es van mostrar cartells i lemes per reivindicar els drets dels animals

manifest, es va repartir menjar i es va establir un punt de venda amb articles de l'organització. Segons la portaveu del moviment, Maria

Josef Gómez: "El veganisme està creixent ràpidament; les noves botigues de menjar exclusivament vegà que hi ha a la ciutat en són u-

na prova". Convocatòries com la del dissabte són el seu motor difusor.

El major obstacle a què s'enfronta la cultura vegana a Barcelona és, probablement, el poc coneixement que té una part de la societat de la seva existència. Com ens va comentar una jove vegana que és activista d'Igualdad Animal des de fa menys d'un any, Xènia: "Al començament, allò que més impressiona és la quantitat d'informació que trobes sobre el veganisme a Internet i que mai no se t'hauria acudit buscar".

Per solucionar aquest problema de desconeixement, el moviment sempre es mou de cara a la societat. Hi ha una norma a Igualdad Animal: "Tota acció ha de servir per exercir la denúncia social". Tot i així, el moviment va en contra dels interessos de molts col·lectius. La portaveu denuncia: "Tenim el 95% del sistema en contra. Fa temps, uns activistes encaputxats van alliberar un animal i se'ns va voler culpar a nosaltres. Aquesta no és la nostra manera d'actuar. Nosaltres, si fem alguna cosa, la fem amb la cara descoberta".

La posició de la CGT és clara: "No acceptarem aquest ERO de cap manera, ja que atempta contra el personal de Roca" els magatzems de reserva i quasi totes les peces que guardem són de fora de l'Estat espanyol, per tant, no se'n pot deduir una acumulació dels productes fabricats aquí". "Aquest serà l'any en què el nivell de venda i producció serà més alt a

ESTAT ESPANYOL · L'EMPRESA PROPOSA UNA SUSPENSÍO DE CONTRACTE DE 48 DIES

Roca presenta un ERO que afectarà prop de 2.000 persones de la plantilla

Javier Borrás
redaccio@setmanaridirecta.info

La direcció de la corporació Roca ha posat sobre la taula un ERO de suspensió de contracte que afectarà 587 treballadors de la fàbrica que té la multinacional a Gavà i 1.193 a tot l'Estat espanyol. Es tracta d'un procés que recorda el que es va produir fa uns anys, quan l'empresa va presentar un ERO de suspensió que va acabar amb l'acomiadament de 713 membres de l'equip de treball. Tot això ha posat en alerta la plantilla, que veu el futur amb incertesa un cop comencin les negociacions entre el comitè sindical i la direcció de l'empresa.

L'ERO que ha presentat l'empresa Roca significa, de facto, una suspensió temporal de contracte, és a dir, una part de la plantilla no treballarà ni rebrà el seu sou durant un període definit de temps (sense cap indemnització), tot i que mantindrà el contracte. En aquest

cas, el lapse de temps que ha proposat l'empresa és de 48 dies (quasi dos mesos), compresos entre l'1 de gener de 2012 i el 6 de gener de 2013. Com explica Gregorio García, membre de CGT-Roca: "Les dates que han posat sobre el paper

La CGT-Roca indica que "la durada de la suspensió acaba essent variable i es pot ampliar molt més de l'acordat en un principi"

són enganyoses, ja que, si l'empresa ho decideix, pot tornar a plantejar un altre període de temps en suspensió de contracte durant tot l'any 2012 o ampliar el que ja ha proposat sense haver de consultar

res a l'administració laboral". En aquest sentit, García destaca que l'empresa "ja ho va fer amb l'últim ERO, ja que va augmentar el temps i, a sobre, poc després, va presentar un altre ERO que acomiadava i tornava a suspendre gran part de la plantilla". Per tant, "la durada de la suspensió acaba essent variable i es pot ampliar molt més de l'acordat en un principi". D'altra banda, l'aplicació de l'ERO és diferent a cada fàbrica de l'Estat espanyol, ja que varia en funció del que negociï cada comitè sindical amb l'empresa.

Els motius que al·lega Roca per proposar l'ERO són, principalment, dos: la caiguda de vendes i l'acumulació de productes en estoc als magatzems. La baixada de la venda de productes sanitaris i de ceràmica en relació a la crisi del sector immobiliari és, segons Gregorio García, "relativa". El sindicalista afirma: "Potser a l'Estat espanyol han baixat les vendes, però he parlat amb companys del Brasil que estan tenint un èxit brutal de

fabricació i vendes. Fa poc, fins i tot, la companyia demanava hores extres per augmentar la producció". D'altra banda, pel que fa al tema del límit d'emmagatzematge, el sindicalista relata: "Jo he mirat

La posició de la CGT és clara: "No acceptarem aquest ERO de cap manera, ja que atempta contra el personal de Roca"

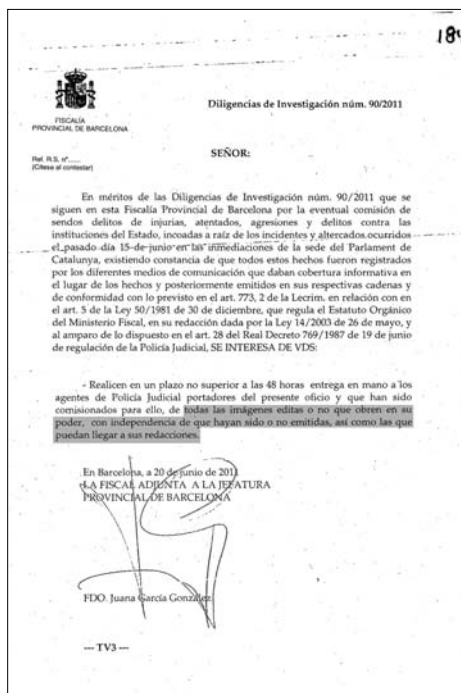
escala internacional que no pas a escala estatal", conclou.

Les persones dels diferents sindicats que formen part del comitè d'empresa (CCOO, UGT i CGT) s'han de reunir el dia 3 de novembre per decidir quina posició adopten davant la proposta d'ERO, qui participarà a la reunió amb la direcció de l'empresa i quan es durà a terme aquesta trobada. La posició de la CGT és clara: "No acceptarem aquest ERO de cap manera. És injustificable i atempta directament contra el personal de Roca". Malgrat la seva posició, no aliren un futur gaire positiu: "CCOO i UGT tenen majoria a l'empresa i, en ocasions anteriors, no han oposat gens de resistència davant dels ERO proposats. Segurament seran ells qui debatran amb la direcció. Nosaltres, l'únic que podem fer són accions; el 2 de novembre farem una aturada de camions com a forma de protesta". S'haurà d'esperar el desenllaç de la reunió per veure el rumb dels esdeveniments.

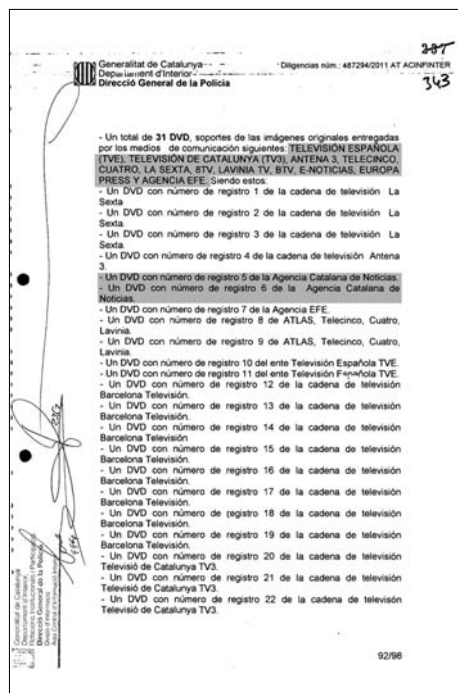
, així està el pati

CATALUNYA · L'AGÈNCIA CATALANA DE NOTÍCIES LES LLIURA SENSE REQUERIMENT DE LA FISCALIA

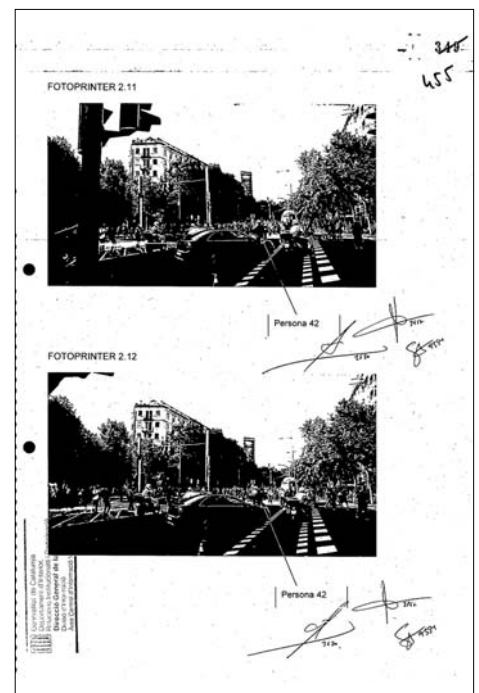
Les gravacions periodístiques dels fets del Parlament arriben a mans de la policia

1. Ofici de la fiscalia que els Mossos van entregar a TV3

2. ACN no surt a l'encapçalament de la diligència però sí a l'inventari

3. De les imatges requisades es van extreure fotoprinters inculporis

Jesús Rodríguez
redaccio@setmanaridirecta.info

La majoria de periodistes que van enregistrar imatges de vídeo i fotografies dels fets que es van produir a les portes del parc de la Ciutadella el 15 de juny han vist com la seva feina informativa ha esdevingut material inculpori a mans de la policia. El 17 de juny, el cap de l'Àrea Central d'Informació del Departament d'Interior, el comissari Adolf Broch, va demanar per carta a la fiscalia de Catalunya que cursés les "ordres oportunes" per tal que TVE, TV3, Antena 3, Tele-

En conjunt, els Mossos d'Esquadra han visitat la redacció de catorze mitjans per recollir el material

cinco, Cuatro, La Sexta, 8TV, LAVINIA TV i BTV facilitessin totes les imatges enregistrades per les seves càmeres (tant les editades com les no editades) situades als voltants del parc de la Ciutadella durant tot el dia 15 de juny de 2011. L'endemà, 18 de juny, el fiscal provincial Fernando Rodríguez Rey va recollir la petició

dels Mossos i va ordenar que la fiscal adjunta signés oficis en aquest sentit dirigits a dotze mitjans de comunicació catalans, ja que considerava que les imatges periodístiques "constitueixen un mitjà imprescindible per a la identificació dels autors dels fets". La fiscal Juana García va signar els oficis el 20 de juny i, amb aquests documents a les mans (document 1), una parella d'agents dels Mossos d'Esquadra en qualitat de policia judicial van fer una ruta per les redaccions dels principals mitjans de comunicació. Al llistat inicial que van demanar els Mossos, la fiscalia hi va afegir l'Agència EFE, Europa Press i E-Notícies. Els Mossos van voler recollir el material personalment i, prèviament, van trucar per demanar que els fessin una còpia de les imatges en format DVD. Al marge del material requisat mitjançant ordre de la fiscalia, a les diligències, també hi consten dos DVD recollits en mà a la seu de l'Agència Catalana de Notícies i un DVD amb els continguts de l'emissió de COM Ràdio durant aquell matí. En conjunt, els policies van visitar la redacció de catorze mitjans.

ACN: sense ofici de la fiscalia

A les diligències judicials del cas, hi consten tots els oficis que va signar la fiscalia perquè les imatges fossin requisades i cap d'ells no va dirigir a l'Agència Catalana de Notícies

(ACN). En canvi, sí que hi consta la diligència de la recollida dels DVD en mà a la seu d'aquest mitjà. Els Mossos d'Esquadra fan constar tots

Alguns mitjans de comunicació, com TV3, han decidit entregar només el material que ha estat emès i no els bruts de càmera

els originals d'aquestes gravacions (cada DVD té una duració d'entre una hora i dues hores i mitja) en una nova diligència encapçalada per un llistat on no hi figura cap DVD de l'Agència Catalana de Notícies (document 2), però, curiosament, a la capsca precintada amb totes les gravacions que es va enviar a Madrid, sí que hi havia els dos DVD, amb número de registre 5 i 6. Amb les dades judicials disponibles, doncs, aquestes imatges de l'ACN van ser obtingudes per altres vies paral·leles als oficis signats per la Fiscalia Provincial de Barcelona.

El contingut de les gravacions

El grau de col·laboració dels diversos mitjans de comunicació amb els

Mossos d'Esquadra va ser molt diferent. En el cas de l'ACN, l'Agència EFE i Telecinco, la policia va recollir molts més minuts de gravació, tal com fan constar a les diligències. No només van endur-se les imatges que havien estat distribuïdes i emeses per televisió, sinó que també es van endur bruts de càmera i material que havien editat però que no havia estat emès. En d'altres casos, les direccions dels mitjans van decidir entregar només el material que havia estat emès. Aquest és el cas de TV3, que va entregar cinc DVD i un disc dur Conceptronic (amb ISBN 0707034604). A les diligències, es fa constar que el contingut de les gravacions era aquest: directes del 3/24, directes d'*Els Matins* i del *Teletotals Migdia* i *Vespre*. En el cas de BTV, tot i fer entrega de vuit DVD, els agents de la Divisió d'Informació expressen la seva queixa per la mala qualitat de les imatges, fet que va fer impossible l'extracció de cap *fotoprinter* inculpori (document 3) cap a les persones processades pels fets del 15 de juny.

Queixa del Sindicat de Periodistes

El Sindicat de Periodistes de Catalunya (SPC), a través d'un comunicat emès el 15 de juny, ja va mostrar el seu malestar per un requeriment que "tot i que tingui base legal, s'ha aplicat de manera exagerada i generalitzada". Segons manifestava el sindicat, l'entrega d'imatges a la

policia afectarà de manera negativa la tasca professional de les fotoperiodistes i reporteres de televisió, que, als ulls de les manifestants passades i futures, ja no es limiten a fer la seva feina, que és reflectir els fets, sinó que el producte del seu treball pot acabar de manera sistemàtica en mans d'autoritats policials o judicials. El sindicat diu que això "perjudicarà la llibertat d'informació dels professionals i el dret a la informació de la ciutadania, un principi constitucional que tots els esta-

El Sindicat de Periodistes diu que això "perjudicarà la llibertat d'informació dels professionals i el dret a la informació de la ciutadania"

ments tenen l'obligació de preservar". Segons recordava el SPC, salvant totes les distàncies, durant els primers anys de la transició, davant de reclamacions similars per part dels poders públics, "els informadors i informadores de Barcelona van sortir al carrer amb el lema *Els periodistes no som confidants*".

, així està el pati

CATALUNYA · ARROSSEGA UNA TRAJECTÒRIA DE DEFENSA DELS INTERESSOS EMPRESARIALS I DE REPRESSIÓ DELS MOVIMENTS SOCIALS

Vida i obra de Felip Puig

Marc Rude

redaccio@setmanaridirecta.info

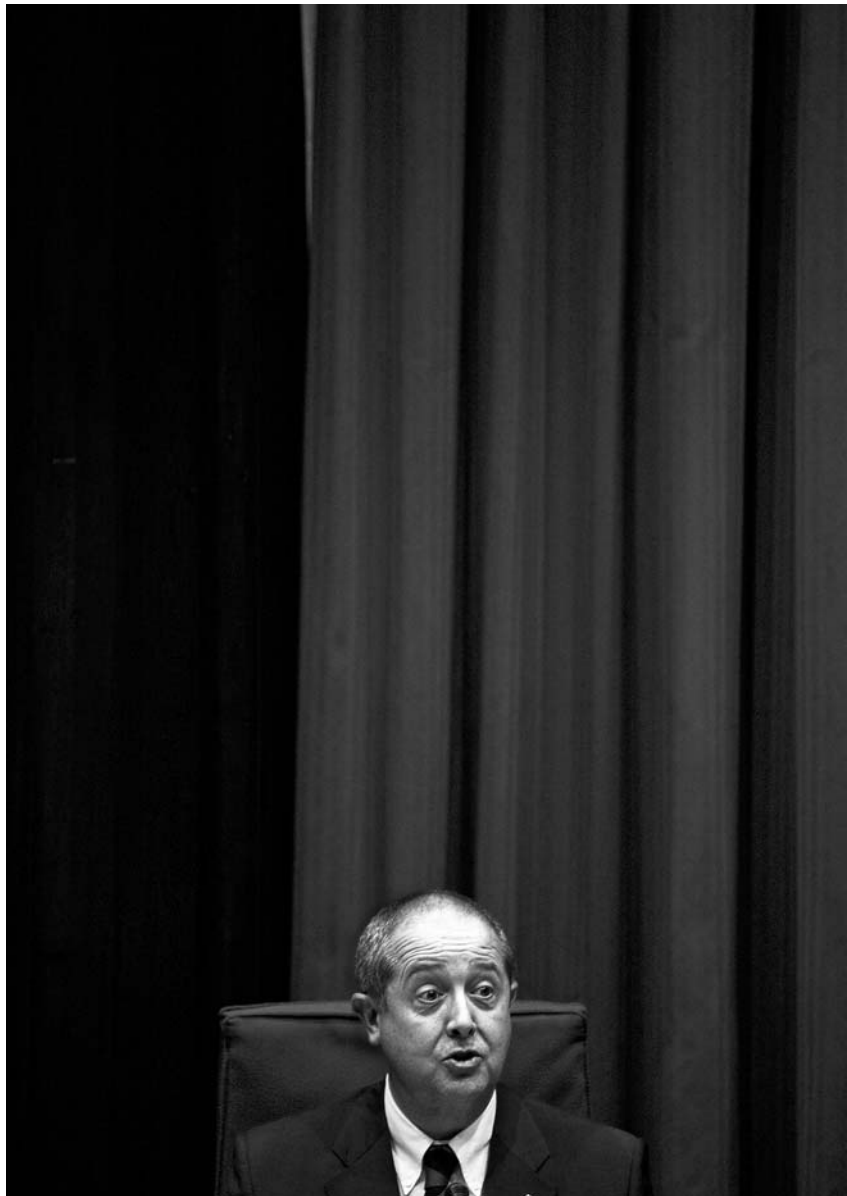
Nascut a Barcelona el 1958 i enginyer de professió, la seva estreta amistat amb els germans Pujol Ferrussola li va permetre un ascens ràpid com a polític des que es va afiliar a Convergència Democràtica de Catalunya. L'any 1987, va ser escollit regidor de Parets del Vallès i, un any més tard, ja era president del consell comarcal. Va accedir a la direcció d'ADIGSA, empresa pública que administra l'habitatge social que depèn de la Generalitat; va ser-ne conseller delegat (1988-92) i també president (1988-96). Convertit en home de confiança de Jordi Pujol, el 1999, se li va concedir una secretaria general a la Conselleria de Benestar Social. Posteriorment, va ocupar diferents alts càrrecs públics -en va arribar a compaginar 41- i dins l'estructura del partit, del qual va acabar sent portaveu durant els governs del PSC.

Una amenaça ecològica

Com a conseller de Medi Ambient (1999-2001), Puig es va convertir en un gran paladí dels interessos empresarials. Va ocultar deliberadament la contaminació de la sofrera Pallarès de Tarragona, en conxorxa amb el seu germà Oriol, a qui havia col·locat com a director general de Qualitat de l'Aire de la Generalitat. Va ser un defensor aferrissat de l'ampliació de Vaquèira-Beret cap al Pallars Sobirà -fet que va causar un greu impacte ambiental sobre la Vall d'Àneu- i va fomentar la construcció de nous camps de golf com el de Torrebónica, entre Sabadell i Terrassa. El Parlament li va tombar un

La investigació del cas ADIGSA assenyalava que Puig, que mai no va ser condemnat, va participar a la trama

projecte amb el qual pretenia instal·lar parcs eòlics a espais naturals protegits i la Comissió Europea va denunciar la seva gestió per l'incompliment reiterat de diverses directives relacionades amb la contaminació per purins. També va fer cas omís de les advertències de Greenpeace sobre els perills naturals de la urbanització costanera. El que li va comportar més animadversió popular, però -sobretot, a les Terres de l'Ebre- va ser el seu suport inicial al Pla Hidrològic Nacional. A Santa Bàrbara (Montsià), encara recorden el pregó que va fer per la força durant

Felip Puig, durant una compareixença al Parlament català

la Festa Major de 2001, amb el poble ocupat per més d'un centenar d'agents de policia. Aquell mateix any, Pujol el va nomenar conseller de Política Territorial i Obres Públiques, una etapa que va ser especialment fructífera per a Puig, tot i que potser no tant per a la resta del país.

Comissions il·legals del 20%

Després de l'enfonsament del Carmel, el gener de 2005, el llavors president Maragall va acusar el govern anterior de cobrar comissions per fer obres públiques: "Vostès tenen un problema que es diu 3%". La fiscalia va començar a investigar les irregularitats detectades a l'empresa pública ADIGSA durant l'època pujolista. L'exdirigent de les joventuts convergents i empleat d'A-

DIGSA durant l'etapa en què Puig va ser conseller delegat (1988-1992) de l'ens, Ricardo Murga, va denunciar -al cap d'uns mesos- que havia ingressat xecs per valor de dos o tres milions de pessetes cadascun a un compte personal de Puig (a l'oficina 1.142 de La Caixa) en més de vint ocasions. Un any més tard, el jutjat d'instrucció número 3 de Barcelona va provar que diverses constructores havien pagat comissions il·legals de fins un 20% a ADIGSA a canvi de l'adjudicació d'obres de construcció o rehabilitació d'habitatge protegit entre els anys 2002 i 2004, època en què Puig ocupava la cartera de Política Territorial i Obres Públiques. Els habitatges, emmarcats dins el Pla Jove d'ADIGSA, s'oferien en règim de lloguer social

al jovent amb la intenció d'obtenir rèdits electorals. Entre les vuit persones imputades, hi figurava tota la cúpula d'ADIGSA, formada per gent de confiança del conseller, com Ferran Falcó, president de l'empresa entre 2002 i 2004 i també militant de CiU. Dels cobraments, se n'encarregava Josep Maria Penín, parent de Puig, que actuava com a intermediari. Tot i que mai no va ser condemnat, la investigació assenyalava que tant Felip Puig com Oriol Pujol Ferrussola, que hi tenia interessos immobiliaris, van participar activament a la trama.

Vinculacions amb el 'cas Palau'

Puig, que quan era conseller d'Obres Públiques es va reunir amb Millet en diferents ocasions, va

ser cridat a declarar de nou l'any 2010 per la seva presumpta vinculació amb el cas Palau. La constructora Ferroviaria hauria pagat comissions del 4% a canvi de l'adjudicació de concursos d'obra pública, un 2,5% de les quals -suposadament- anava a les butxaques de CDC i un 1,5% a les del lladre confès Fèlix Millet. La màfia orquestrada per Millet era la que rebia aquests diners en concepte de donacions i després feia arribar la seva part al partit a través dels set convenis de col·laboració que el Palau tenia subscrits amb la Fundació Trias Fargas (actual Fundació Cat-Dem), dependent de CiU. El 2009, Puig va admetre públicament que la fundació havia cobrat 630.544 euros del Palau, però es va negar a tornar-los amb l'argument que eren el resultat de convenis "legals".

Brutalitat policial

Des que Artur Mas va entregar la corretja dels Mossos d'Esquadra a Puig el desembre de l'any passat, la seva actuació com a conseller d'Interior ha estat una cursa contrarellotge. Tot just assumir el càrrec, va suprimir el Codi Ètic de la Policia i va paralitzar la instal·lació de càmeres a les comissaries, una mesura que havia adoptat el conseller anterior, Joan Saura, com a resposta als casos de tortura que s'havien produït a la comissaria de les Corts. Puig es va mostrar "satisfet" després de desallotjar -amb evidents proves de brutalitat- l'acampada indignada de la plaça de Catalunya el 27 de maig, una actuació policial violenta contra una protesta pacífica que va causar més de 200 persones ferides (segons el recompte final que en va fer el Col·legi d'Advocats). Poc després, va tornar a utilitzar la violència dels antidisturbis per desnonar una família al barri barceloní del Clot mitjançant l'assalt des del balcó. Puig també ha autoritzat diverses concentracions feixistes, com el concert nazi que es va celebrar al Poblenou el 12 d'octubre. Però no només ha rebut crítiques per part de la societat civil i els moviments socials, ja que les cúpules del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya i del Consell General del Poder Judicial de Madrid van emetre comunicats molt durs contra l'assalt policial de la Ciutat de la Justícia del 6 d'octubre, ordenat per Puig amb l'objectiu de detenir activistes del 15-M imputats pels fets del Parlament. Actualment, el conseller s'enfronta a una querrel·la col·lectiva per part de les víctimes del 27M i milers de persones han signat per exigir la seva dimissió. La resta de la seva biografia política, malauradament, encara s'ha d'escriure.

, així està el pati

ESTAT ESPANYOL · UNA PONÈNCIA DE LA CEOE DEIXA AL DESCOBERT EL FULL DE RUTA DESPRÉS DE LES ELECCIONS DEL 20 DE NOVEMBRE

La patronal vol reduir el sector públic i empitjorar les condicions laborals

Hernán Córdoba-Mendiola
redaccio@setmanaridirecta.info

JOSÉ RIVERA

La Confederación Española de Organizaciones Empresariales (CEOE) i la confederació empresarial espanyola de la petita i la mitjana empresa (CEPYME), el 18 d'octubre, van fer públic un informe adreçat a tots els partits polítics que es presenten a les properes eleccions generals per comunicar-los un seguit de mesures i de propostes d'aplicació urgent, sigui quin sigui el resultat de la contesa electoral. Davant el fracàs de la negociació amb els sindicats per la reforma laboral proposada per aquestes mateixes organitzacions el 2009, que va acabar amb la imposició -per la via del decret llei del govern- d'una proposta no consensuada per totes les parts, la CEOE espera el resultat de les properes eleccions per reprendre el seu protagonisme.

La CEOE proposa la desvinculació de salaris de l'IPC i mantenir una política de reducció salarial fins l'any 2015

L'informe consta d'un conjunt de mesures, anomenades d'urgència, que proposen que s'apliquin durant els primers mesos del nou govern amb la finalitat d'aturar la crisi econòmica i empresarial i de recuperar la confiança en l'economia, tant dins com fora de l'Estat. Aquestes propostes desemboquen en un seguit d'orientacions estratègiques per a la propera dècada, però que han de trobar indicatius en el futur més proper. El contingut essencial de les recomanacions de la CEOE es desglossa en tres àmbits: l'aprimament de l'administració, l'afavoriment de l'activitat empresarial i la reforma laboral.

Retallades i reorientació de la despesa pública

Pel que fa a les administracions, la proposta passa per la reducció de la seva despesa en activitat ordinària i per la reorientació de les inversions. A l'apartat de reducció, cal que les administracions disminueixin i simplifiquin les seva estructura i es facin revisions dels les plaques per sectors, de cara a

Assemblea de la CEOE durant la qual es va elegir el nou president, Joan Rosell

adequar els recursos humans a la nova situació econòmica i a apropar els preus dels serveis públics al seu cost real.

A l'apartat d'inversions, la CEOE creu que l'Estat ha d'invertir en justícia per agilitzar els procediments i per consolidar la forma de l'arbitratge, en transports de mercaderies i grans infraestructures i també en trobar una solució definitiva pel que fa a l'accés a una energia barata rendible per les empreses proveïdores. Una solució que passa per l'increment de tarifes i per la connexió amb Europa. El medi ambient, en general, no surt gaire afavorit a l'informe, ja que, a mitjà termini i en benefici de la recuperació econòmica, es proposa prioritzar l'empresa i no el medi ambient i es demana una relaxació de les polítiques de defensa dels medis naturals i la supremacia de l'interès general per sobre de les legislacions locals o autonòmiques. A l'apartat de propostes referents a l'organització

territorial, la seva aposta passa per generar un mercat únic a l'Estat espanyol, assegurar la plena competència i trencar amb l'asimetria entre territoris en relació al seu tracte amb l'administració. Pel que fa a l'educació, es recomana una revitalització de la formació professional i una aposta clara i decidida pel foment de l'esperit emprendedor -tot ampliant la participació del sector privat dins el sistema educatiu i fent el pas definitiu vers la implantació de les TIC dins les aules- i per la supressió de les dificultats de mobilitat.

Foment de l'activitat empresarial

A l'apartat de l'activitat empresarial, la CEOE crida a la disminució dels impostos que gravin les rendes, de l'IVA -per afavorir l'estalvi i estimular la contractació- i de l'impost de societats. Respecte al conjunt de la tributació per part de les empreses, aconsellen generar un compte únic en el qual es vagin saldant declaracions positives i

negatives, cosa que agilitzaria tot el procés de tramitació i evitaria tensions momentànies de tresoreria o de liquiditat.

Segons la ponència, també cal afavorir fiscalment la internacionalització de les empreses per mirar d'equilibrar la balança de pagaments de l'Estat espanyol i més presència de les empreses espanyoles en projectes europeus, a més de facilitar el registre de patents i l'establiment d'una economia digital potent. També es recomana a l'administració afavorir la creació i l'establiment de les noves empreses mitjançant programes mixtos i se la comina en diversos punts a accelerar el procés de reordenació bancària i del sistema financer, perquè les empreses puguin accedir novament al crèdit i ampliar l'oferta permessa de productes financers.

La reforma laboral

Ara bé, la proposta estrella de la CEOE per la sortida de la crisi

econòmica que pateix l'Estat espanyol i sense la qual la resta de mesures perden tot el sentit és la reforma laboral. Aporten diverses propostes, com la desvinculació de salaris de l'IPC i mantenir una política de reducció salarial fins el 2015. També fan una aposta ferma per la flexibilització de l'acomodament -passant els dies d'indemnització per acomiadament de vint a dotze i, també, aprofitant per reduir les tipologies de contractació de les 43 actuals a un total de dotze-, per la pèrdua de protagonisme dels sindicats i per un nou decret que permeti negociar els convenis per empreses i no per sectors, a més d'una nova regulació tant per la vaga com per l'absentisme. Cal destacar la reiteració en la proposta d'una nova llei de mútues que permeti ampliar les seves competències, redueixi les seves obligacions amb el sistema de la Seguretat Social i reforci el seu caràcter empresarial.

, així està el pati

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · EL VEÏNAT DE BELLVITGE ES POSA 'EN PEU DE GUERRA' I OCUPA EL CAP RAMBLA MARINA

“Ens hem de posar a la porta i no deixar que el tanquin”

Manu Simarro

redaccio@setmanaridirecta.info

Un grup veïns i veïnes del barri de Bellvitge van decidir ocupar el Centre d'Atenció Primària (CAP) Rambla Marina, el 28 d'octubre, davant les intencions del Departament de Salut de la Generalitat de Catalunya de tancar-lo. Un gran cartell amb el lema *Stop retallades* inaugura l'entrada, que comparteix espai amb una altra pancarta on hi diu: “*Podemos*”. Es tracta d'un lema que s'associa a les celebracions esportives de la selecció espanyola, primer senyal que la lluita contra el tancament del CAP Rambla Marina és d'allò més transversal. “Pel que ens queda per viure, sanitat pública ara i sempre”, es llegeix a una de les moltes pancartes que penegen dels balcons dels grans blocs de formigó que caracteritzen el barri obrer nascut a les primeries dels anys 60.

Ordenació de l'atenció primària

El tancament del CAP Rambla Marina s'emmarca dins "l'ordenació de l'atenció primària i urgent" que es va iniciar amb el tancament dels CAP a l'estiu, sota el pretext "d'adaptar l'oferta a les necessitats territo-

El veïnat de Bellvitge celebra assemblees davant del CAP cada tarda des de l'ocupació

Les manifestacions de cada tarda acaben amb una assemblea a les portes del CAP

rials". Segons el Departament de Salut, el centre de la Rambla Marina tenia una "activitat baixa" i calia "adaptar els serveis a la demanda habitual dels ciutadans". Paradoxalment, segons expliquen algunes veïnes, l'any passat, el mateix departament va decidir augmentar les instal·lacions i els serveis oferts pel CAP arran de la demanda creixent. El tancament implicarà el desplaçament de l'equip d'atenció primària al CAP Bellvitge - més conegut com el de l'Ermita - i l'atenció especialitzada a l'Hospital de Bellvitge i el CAP Just Oliveras. Al centre de la Rambla Marina, només s'hi faran tres proves diagnòstiques.

Quatre dies d'ocupació

Els quatre dies d'ocupació han generat molta activitat. L'interior del CAP està ple de pancartes contra les retallades sanitàries i el tancament del centre i el mostrador d'atenció a les usuàries ha esdevingut un punt de recollida de propostes per fer fun-

cionar l'ocupació. Al vestíbul, hi conviuen les fotografies dels anomenats *iaio-flautes*, amb una gran *televisió lliure* feta amb cartró i amb un gran forat al mig, perquè cadascú escenifiqui el que vulgui. Les manifestacions de cada tarda acaben amb una assemblea a les portes del CAP i una cassolada que, segons explica el veïnat assistent, cada cop s'estén "a més blocs de pisos". Al tancament d'aquesta edició, ja s'havien recollit prop de 700 fulls de reclamacions, que enviaran a les responsables del sector ponent del Barcelonès del Departament de Salut.

“El que ens fan és una putada”

Cassoles, cubells i xiulets van posar música a la manifestació de l'1 de novembre. Mig miler de persones, la majoria d'elles d'edat avançada, van voltar pels carrers de Bellvitge cridant "Ni un pas enrere, contra les retallades lluita veïnal", "El CAP no tancarà" o "Mans enlaire, això és un atracament". "Quan vagis a votar, recorda el CAP", es llegeix a la pancarta que enlaira una usuària del centre de la Rambla Marina, Delfina. La dona assegura que "33.000 habitants no hi caben, en un sol CAP; no està preparat i no té prou espai". A més, afegeix: "Als metges, els van enganyar i els van dir que no el tanca-

rien". Una usuària del CAP Bellvitge, que té 73 anys i es diu María, denuncia la massificació que suposa l'ordenació: "El que ens fan és una putada i el problema és de tots els pobres; abans em donaven visi-

“Jo em puc desplaçar, però hi ha gent molt gran que no pot anar fins a l'hospital o el CAP Just Oliveras”

ta al cap de tres dies i ara m'he d'esperar deu o dotze dies". Antonio, de 62 anys, ens parla del problema de la mobilitat: "Jo tinc cotxe i em puc desplaçar, però hi ha gent molt gran que no pot anar fins a l'hospital o el CAP Just Oliveras, a quasi dos quilòmetres d'aquest". Otilia Gómez té 74 anys i es mostra contundent: "A mi, encara no m'han informat d'on m'enviaran, però suposo que allà on vulguin els capitalistes, que són uns lladres. Ells poden pagar-se la privada i no es preocupen pels pobres". També té

clar el que s'ha de fer: "Cal obrir l'ambulatori i que tornin tots els metges que han tret". Una proposta semblant a la que fa Bienvenido Fernández, de 76 anys: "Ens hem de posar a la porta i no deixar que el tanquin", diu emocionat. "Em va fer molt mal venir l'1 d'octubre a buscar els meus medicaments i trobar-me el CAP tancat. Si fos jove, no hi aniria, al metge!".

“Amb més canes, però amb les mateixes ganes”

José, de 67 anys, assegura: "La mobilització popular ha aturat moltes coses aquí. Vam aconseguir que fessin escoles i equipaments en lloc de més pisos (...). Aquesta lluita em recorda els anys 70, quan tots els veïns sortíem a lluitar, fins que vam aconseguir tot el que tenim ara (...) Ens retallen als de sempre". "No porto 40 anys cotitzant perquè em deixin sense CAP; que eliminin despeses superficials", afegeix un altre veí que crida indignat pel megàfon "Tenim raó! Anem tots junts!". Miguel Segovia assegura que "el CAP Rambla Marina també es va aconseguir amb la lluita veïnal" i mostra un document que ho evidencia. El 21 de juny de 1977, la Inmobiliària Ciudad Condal va cedir l'edifici per ubicar-hi un consultori de la Seguretat Social.

L'assemblea del final de la manifestació ha servit per injectar més energia a una lluita que sembla que es mantindrà ferma fins al final. "Estem en peu de guerra, que ens senti el govern. No deixarem que es retallin els pilars del benestar", entona Roque Fernández de l'Associació de Veïns de Bellvitge. Les assistents han esclatat amb crits de "*Bellvitge unido jamás será vencido*". Els riures s'han fet presents quan ha dit: "Continuem aquí, amb més canes, però amb les mateixes ganes", en referència a la tradició de lluita del barri. Un altre home, Tomàs, ha manifestat: "Aquest CAP no el tancaran, l'hauran d'obrir. No hi entrarà cap operari ni administratiu per fer oficines, però es faran totes les visites que vulguin. Que no se'ls acudeixi emprendre represàlies contra els treballadors perquè els veïns serem aquí". Angelines va més enllà i deserta els aplaudiments quan diu: "Algú ha vist la senyora Marín per aquí? (fent referència a l'alcaldeessa de l'Hospitalet) Doncs que algú vagi pensant en portar-la, si cal, dels cabells!". Cada nit, des dels balcons dels característics blocs de pisos de Bellvitge, una cassolada tronadora evidencia el suport popular a la mobilització contra el tancament del CAP.

ROBERT BONET

'Bandits socials'

Robar la mensualitat a un obrer no és el mateix que robar els beneficis mensuals al patró. Aquesta és la filosofia dels *bandits socials* o *bandits generosos*, coneguts com a *Robin hoods*, personatges que roben als rics o a l'Estat i reparteixen part del botí entre els pobres. Aquí, apareixen les històries de vida de lladres rescatats de la memòria popular històrica, a voltes titllats de *bandits* per unes autoritats que volien amagar la seva oposició social i política. Des de Quico Sabaté o Lucio Urtubia, ben pròxims geogràficament, a exemples llunyans de l'Oest nord-americà; tot seguit en destapem alguns.

Rodrigo Vescovi
afons@setmanaridirecta.info

En realitat, tot robatori és social, producte d'una societat on la majoria de gent ha estat desposseïda dels recursos naturals, de la seva vida; un sistema basat en l'extracció de la plusvàlua mitjançant l'explotació laboral d'una majoria per part d'una ínfima minoria. En els 100.000 anys d'història que deu tenir la humanitat, la presència de robatoris i bandits és molt recent, tot just de 5.000 anys a Europa i molt menys a continents com l'Amèrica. S'anomena *bandits socials* o –encara millor– *bandits generosos* o *Robin hoods* a la gent que roba als rics o a l'Estat i distribueix almenys una part del seu botí entre els sectors pobres. En efecte, no és el mateix robar la mensualitat a un obrer que els beneficis mensuals al patró. Tampoc és el mateix robar els bancs amb enginy –com va fer Enric Duran en la seva recent trama falsificadora– o atracar una sucursal bancària sense matar cap empleat que aparèixer amb una metrallera escopint trets per tot arreu.

prés, la indústria cinematogràfica i la literatura n'immortalitzaran alguns casos.

La raó per la qual la gent els dona suport varia molt. De vegades, és perquè el personatge s'enfronta al cacic de torn o a una mesura, impost o llei i d'altres és perquè, simplement, se'l considera com a víctima d'una injustícia. Cal no oblidar que els bandits, lluny de ser l'avantguarda d'una rebel·lió, sorgeixen de la passivitat general dels explotats. Com més empobrida i sotmesa està una població, més necessitada està de figures salvadores o esperançadores.

És important recordar que, durant l'època colonial, molts dels anomenats *cuatrerros* americans, en realitat, eren *cimarrones* (esclaus fugats que buscaven la llibertat); persones que, en lloc de robar el ramat per viure com manaven els colons i les oligarquies criolles, rebutjaven l'estil de vida basat en el treball. Eren éssers, europeus o americans, que fugien a les planures despoblades o a les pampes, allà on les vaques i les ovelles extraviades corrien lliurement. Una de les característiques d'aquests *cimarrones* o *orejanos* va ser la llibertat i el mestissatge.

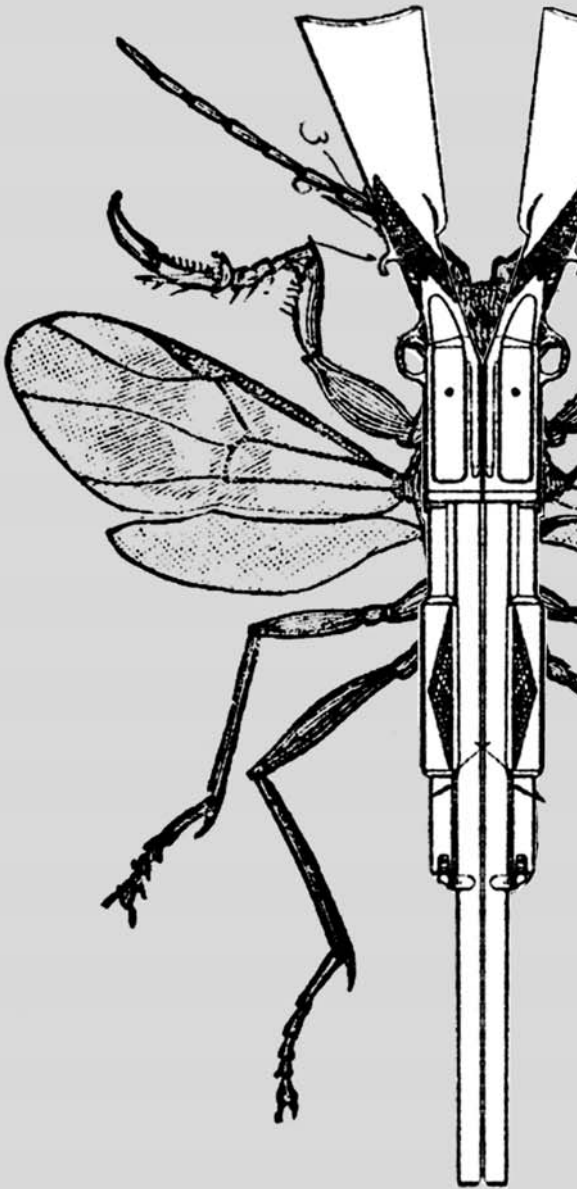
–
"Com més empobrida i sotmesa està una població, més necessitada està de figures salvadores o esperançadores"
–

Banditatge i lluita política

En moments de molta confrontació social, més que bandits, sorgeixen revolucionaris. De fet, molts malfactors es van convertir en lluitadors socials. El líder mexicà Pancho Villa, per exemple, va ser pròfug pel fet d'haver venjat la violació de la seva germana. Un cas més proper és el de molts dels components de l'anomenada *columna de hierro* de la Guerra Civil Espanyola. Un d'ells va escriure *Testimoni d'un incontrolat*, on explica el seu procés evolutiu. També trobem alguns líders polítics, com ara Mao, que es van nodrir de bandes de lladres per reforçar exèrcits rebels.

Titllar els lluitadors socials de bandits ha estat una constant per desprestigiar o, fins i tot, negar l'existència d'una resistència. Durant el franquisme, va ser habitual, però sota el leninisme també.

A més, també és cert que, en determinats moments, alguns lluitadors van preferir fer-se passar per lladres co-

MIRALLS

Daniel Barbé

"Estem vivint l'estafa més gran que pot viure la ciutadania: treure-li l'aigua"

pàg. 4 i 5

TRANSFORMACIONS

Treballant per millorar les condicions de treball a la indústria tèxtil

pàg. 6 i 7

DIRECTA 248

2 de novembre de 2011

IL·LUSTRACIÓ:
Raquel Leiva

Pancho Villa és potser el paradigma mexicà de l'etiqueta del bandoler

muns. L'actual president de l'Uruguai, José Mujica, n'és un bon exemple. El 1964, quan els *tupamaros* no eren més de 30 i tot just tenien armes i infraestructures, el van detenir en un robatori a mà armada. Ell es va fer passar per un *chorro* comú, tal com es diu allà. Era una forma d'evitar que les autoritats s'assabentessin que s'estava preparant una guerrilla urbana. A finals dels 70, un *tupamaro* va viure una situació semblant a Madrid: el van capturar amb un botí de 700 milions de pessetes, però es va fer passar per un lladre solitari i els policies van pactar la seva llibertat a canvi que declarés que només portava 2.000 pessetes a sobre.

Quico Sabaté és un bon exemple

L'anarquista català Quico Sabaté és el *bandit generós* per excel·lència, tot i que no podem oblidar Facerías, Ramon Vila, Massana i altres revolucionaris de la història. L'historiador britànic Eric Hobsbawm li dedica un capítol a la seva obra *Bandidos* i l'actor Gregory Peck l'interpreta al film *Y llegó el día de la venganza*. Al llarg dels anys, aquest anarquista i expropiador va ser un maldecap per al govern franquista. Va fugir d'emboscades i falses cites, va matar els policies que va fer falta i va executar un conegut torturador. Barcelona va quedar en "estat d'alerta" en més d'una ocasió, com quan va metrallar la comissaria de Gràcia situada a la travessera de Dalt 136 i va matar dos policies.

A més, Sabaté també va protagonitzar diferents accions de denúncia. Una d'elles, durant la celebració d'un partit de futbol: amb un morter, va llançar

milers de pamflets, que van sobrevolar l'estadi del Barça, amb un lema contra el vot en el referèndum que havia organitzat Franco.

El que més va fer Sabaté, però, va ser atracar bancs i comerços per finançar el moviment llibertari; va reivindicar moltes de les seves accions. Durant l'atracament a un magatzem de la Dia-

Quico Sabaté, anarquista i expropiador català

gona –aleshores avinguda del *Generalísimo* Franco– propietat d'un estraperlista de la Falange, els va dir: "No sóc un atracador, sóc un expropiador de lladres com vostès".

També van ser conegudes les seves contradiccions amb la direcció més pactista de la CNT, tant a l'exili –especialment amb Federica Montseny i la direcció a Tolosa de Llenguadoc– com durant el període 1936-1939, en què la CNT va participar d'un govern que va perseguir i reprimir el moviment re-

–
"Titllar els lluitadors socials de bandits ha estat una constant per desprestigiar o, fins i tot, negar l'existència d'una resistència"
 –

volucionari. Arran dels fets de maig de 1937, amb dos amics més, va assaltar i alliberar un grup de presos anarquistes que, per ordre del govern de la Generalitat, eren conduïts de la presó Model al Castell de Montjuïc. Aquell mateix any, el grup va matar un estraperlista que especulava amb els aliments i, per això, Sabaté va ser capturat i torturat a la *txeca* del passeig de Sant Gervasi, d'on va fugir. Ja en la clandestinitat, va organitzar una gestoria que falsificava documents (passaports i carnets), fins que va ser descobert i arrestat per una Generalitat presidida per Companys i que tenia Josep Tarradellas com a conseller d'Interior. Després de passar dos mesos a la presó, en va fugir i es va reincorporar al front de batalla. *Quico* va morir a Sant Celoni el 5 de gener de 1960, cosit a trets durant un tiroteig desigual, mentre s'escapava d'una emboscada i intentava fugir cap al Montseny.

La història de Lucio Urtubia està marcada per una casualitat: casa seva es va convertir en el refugi de Sabaté durant els seus últims anys de vida. D'aquí, en va néixer una amistat i un aprenentatge sobre l'expropiació. Quan *Quico* va ser assassinat, les seves armes van quedar amagades amb Urtubia, que va sentir una crida a ser el seu relleu i continuar amb la causa. Coneixedor de les necessitats que tenia el moviment anarquista, sobretot les famílies dels presos, va fer alguns atracaments. L'angoixa que li produïa la idea de matar innocents, però, el va portar a pensar, juntament amb els membres del seu grup, en d'altres formes d'aconseguir diners i van triar la falsificació.

'El Vaquilla': bandit o xoriçó?

La figura de Juan José Moreno Cuenca (1961-2003) abraça certes contradiccions: tot i que comptava amb certs trets de bandit generós, també els va tenir de lladregot individualista. Per a un sector de la societat, justament un dels més arraconats i marginats, va ser un atracador especial, algú que va gosar enfrontar-se al poder establert. Un noi que, en plena expansió consumista, va preferir netejar bosses abans que

urinaris, o atracar abans de prostituir-se. Per això, perquè va començar la seva activitat delictiva essent un nen i perquè va haver de repartir més d'un botí entre familiars i amics, es va convertir en un mite, al qual Los Chichos i altres grups van dedicar cançons. Els sectors més acomodats i intel·lectuals o d'esquerra no el van idealitzar, però el veien com una víctima social amb valors destacables com la lleialtat, la valentia i la rebel·lia. En altres ambients militants, però, lluny de suscitar simpaties, va ser criticat per arrabassar bosses de treballadores i perquè, a la presó, segons diuen, estava més interessat a liderar motins perquè autoritzessin la droga que no pas a lluitar pels objectius decidits per la Coordinadora de Presos en Lluita (COPEL).

Malgrat la seva poca consciència política, a finals dels anys 90, poc abans d'aconseguir la condicional, es va escapar i va cometre diversos atracaments en un dia. Quan el van agafar, va declarar davant les càmeres una cosa així: "Això ho he fet per demostrar que el vostre sistema penitenciari no serveix per res, ni reinserirà ni rehabilita".

Segrest i robatori al desert

Encara que no puguem titllar de *bandits generosos* la majoria de lladres actuals dels països del desert del Sàhara, és important saber que, en aquesta zona, els segrestos –últimament de rabiosa actualitat– no són una cosa nova. Al segle XVIII ja hi ha notícies de peticions de rescat de naufragats. A partir de 1870, es produeixen segrestos d'exploradors i viatgers, molts dels quals ajudaven a la colonització. Al segle XX, es van començar a aprofitar els accidents soferts pels pilots d'avió de les línies aèries franceses que travessaven el desert. Antoine de Saint-Exupéry, a *La terra dels homes*, parla d'aquests aviadors i explica com els salvaven i els lliuraven sans a canvi d'un rescat. Moltes vegades, destinaven els diners a comprar armes per resistir els poders colonials. Recordem que els governs espanyol i francès de l'època parlaven de la necessitat de *domestiar* les tribus nòmades.

–
Alguns historiadors han assegurat que les dones només feien funcions d'infermeres, cuineres o amants dins les bandes, però exemples com els de Carmen Alauch, Adela Anglada, Juana Ardiaca, Francesca Norat o Pholan Devi ens mostren que aquesta afirmació és falsa
 –

'Bandides generoses'

Alguns historiadors han assegurat –erròniament– que les dones només feien funcions d'infermeres, cuineres

o amants dins les bandes. Carmen Alauch, Adela Anglada, Juana Ardiaca o Francesca Norat van ser bandides durant la Setmana Tràgica (Barcelona, 1909) i van dirigir el robatori d'objectes de valor de les esglésies, així com els incendis dels edificis religiosos i la construcció de barricades.

A l'Índia, Pholan Devi va dirigir un grup de bandits durant la dècada dels anys 80. Precisament en aquest país, s'ha constatat una relació entre la marginació d'algunes castes índies i el bandidatge i la importància de la venjança en l'acció dels malfactors. També va demostrar com s'han fet de famosos els *dacoits* —paraula que designa bandes de bandolers—, encara avui, a la regió dels barrancs de l'Índia i el Pakistan. També crida l'atenció la força que han tingut. Una prova d'això és el fet que, quan els seus membres són capturats, els imposen penes molt més suaus que en d'altres llocs del món. Passen la major part de la condemna en règim semi obert i, segons la legislació vigent, no poden estar més de vuit anys a la presó per més homicidis que hagin comès. I tot això perquè, fins que no es va establir aquest acord històric entre grups de *dacoits* i governs, els atacs a les presons eren constants.

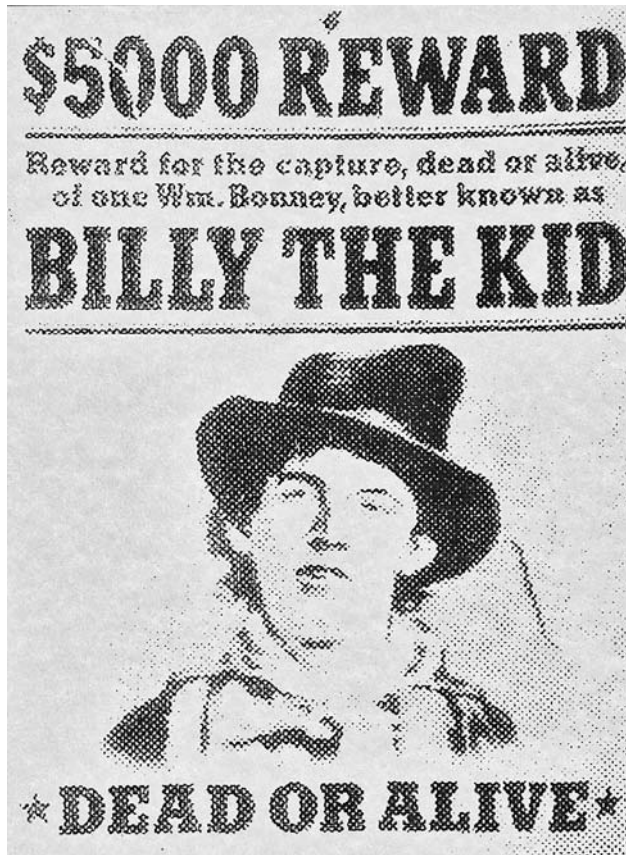
Alguns malfactors de l'Oest americà es poden considerar 'bandits socials', ja que van respondre davant les injustícies de la seva època i es van enfrontar als cacics locals

Assalts i robatoris al 'Far West'

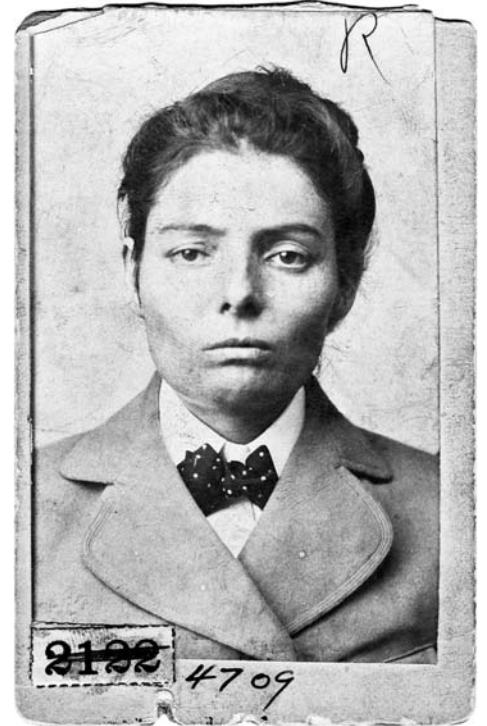
Els malfactors de l'Oest americà no es poden idealitzar perquè molts, per exemple, van tenir relació amb la mort d'indis, esclaus fugats o colons. No obstant això, alguns d'ells es poden considerar *bandits socials*, ja que van respondre davant les injustícies de la seva època, es van enfrontar als cacics locals i van ser rescatats per la memòria po-

Phoolan Devi, durant la cerimònia del seu lliurament, després d'anys a la presó per assassinar els homes que la van violar en grup

Un cartell demana que 'Billy the Kid' sigui capturat viu o mort

Laura Bullion sempre va restar al marge de la llei

pular. Un dels més coneguts va ser William Henry McCarty, conegut com *Billy the Kid* (1859-1881): ell il·lustra la vida frenètica de molts dels *cuaterros* de l'Oest, enfrontats als poderosos del lloc. *The Kid*, que havia quedat orfe als catorze anys, va morir tan sols sis anys més tard a causa del tret d'un antic amic, Pat Garrett, que s'havia convertit en xerif de Lincoln.

Al *Far West*, algunes anàlisis constaten que, històricament, les dones bandides han estat ignorades. És el cas de Laura Bullion, una dona texana de mare alemanya i pare indi que va ser integrant del grup Wild Bunch, al costat de Cassidy i Sundance. Juntament amb Laura Bullion i Rose Dunn, *Belle Starr* va ser una de les bandides que van aparèixer més en la literatura de l'època. Va créixer com una senyoreta

aplicada que estudiava música i llençades clàssiques i que, durant el temps lliure, aprenia a muntar i a manipular armes de foc, però va acabar allotjant bandits, participant en assalts, robant cavalls, contrabandejant amb indis i fugint de la presó.

Destructors del diner

Tenint en compte el meu rebuig a un sistema social basat en la dictadura del capital, finalment, m'agradaria rescatar alguns lladres molt especials: els destructors del diner; aquells que van voler demostrar que l'existència de diner en una societat la corromp immediatament. Fa poc, a Grècia, durant una expropiació a un supermercat, un grup va robar menjar i, davant les càmeres, va cremar els bitllets que va trobar a les caixes per denunciar el paper nefast que juga el diner en la nostra societat. Durant l'estiu de 1936, a l'Estat espanyol, també es van viure casos com aquest. Em sembla especialment interessant Clement Younguer, un bandit de l'Oest l'any que, en separar-se de la banda de Jesse James, va atracar diversos bancs i va cremar el botí davant la mirada atònita dels empleats.

Aquesta reflexió final clou aquest repàs per la geografia dels *bandits socials* al llarg de la història, un text de l'historiador Rodrigo Vescovi fruit de les seves investigacions i de les de diferents autors i autors: Miquel Izard Llorens (Cimarrones), Elizabeth Zamora Cardoso (Gauchito Gil), Andrés Antebi Arno (cremaconvents de Barcelona), Alberto L. Bargados (Sàhara), Bernat Muniesa Brito (Quico Sabater), Vicente Vescovi (Lucio Urtubia), Esther Miralles (*El Vaquilla*), Laura Núñez (Pholan Devi) i Paula Monteiro (l'Oest americà).

Un llibre sobre bandits

Amb tot el material recollit fins aquí, la idea és coordinar l'edició d'un llibre col·lectiu sobre el bandidatge, titulat *Tras el antifaz: la resistencia*, comptant amb la complicitat d'alguna editorial a qui li interessi. En aquest nou treball, també s'hi inclourien altres històries, com la de Marius Jacob i la banda de Bonnot, la de Severino di Giovanni i la de l'anarquista Gardeñas, conegut per les seves novel·les en l'àmbit llibertari i que va ser afusellat l'agost de 1936 perquè no va acceptar els acords entre CNT i govern, segons els quals es comprometien a no expropiar la burgesia catalana.

Tampoc no hi poden faltar les llegendes de Robin Hood, el Zorro i altres personatges, històries on es barreja la realitat i la ficció. Els famosos pirates de Liberta són un altre exemple del qual no se sap què es va inventar Defoe i què és real. L'obra *Historia general de los robos y asesinatos de los más famosos piratas* explica com uns fugitius es va instal·lar en una illa prop de Madagascar i van fundar una comuna inspirada en idees rousseauianes: es dedicaven a atacar vaixells per aconseguir béns i alliberar esclaus.

Velles i noves històries de *bandits socials* aniran juntes, doncs, en aquest possible treball editorial.

Daniel Barbé: “Sense participació, no es pot explicar què és el preu de l'aigua”

L'aigua ha estat un tema que ha captivat l'hidrogeòleg Daniel Barbé al llarg de la seva trajectòria professional. Expert en gestió de l'aigua i membre fundador de la Xarxa Nova Cultura de l'Aigua, Barbé ha optat per combinar la recerca i la divulgació de les problemàtiques hídriques de casa nostra amb treballs artístics, apuntats per l'assaig o el cinema. En el seu currículum, destaquen publicacions i estudis per a diverses universitats, així com la seva feina per la Fundació Nova Cultura de l'Aigua i per l'Agència Catalana de l'Aigua en l'aplicació de la Directiva Marc de l'Aigua (DMA) i el seguiment del procés participatiu vinculat a aquesta directiva.

Alba Gómez i Oriol Agulló
entrevista@setmanaridirecta.info

Tot i que l'aigua és un considerada un bé públic, hi ha empreses que la comercialitzen i l'extreuen del territori. Com es justifica això?

No es pot justificar. Legalment, l'aigua és vista com un bé públic, el problema és que la seva gestió s'ha cedit a multi-

nacionals que en treuen beneficis. Per tant, estem davant d'un règim de concessió. Una concessió que segrasta el dret dels ciutadans sobre la gestió del seu territori durant 50 anys o un segle. Al meu parer, estem vivint l'estafa més gran que pot viure la ciutadania: treure-li l'aigua. De fet, avui, hi ha ciutats i països que estan lluitant perquè l'aigua no deixi de ser pública. A Itàlia, per exemple, fa poc, van aprovar la gestió pública de l'aigua a través d'un referèndum i l'Ajuntament de París, fa dos anys, també va aconseguir tornar a fer pública l'aigua de la capital francesa, després de rescatar-la d'una companyia privada.

- *“Es provoquen desastres ecològics i socials formidables sota una mena de mantell que es diu capitalisme verd”* -

De quina manera penalitza la població la gestió privada de l'aigua?

La diferència entre allò públic o allò privat no es limita al fet que una empresa privada gestioni la distribució i en tregui beneficis. Aquesta gestió està enverinada perquè, amb l'obsessió de treure'n el màxim de lucre, la gestió privada fomenta la degradació contínua del medi. Els rius acaben competint entre ells per tenir l'aigua més barata, mentre els ciutadans paguen cada vegada més, atrapats en una roda que cada cop dona més voltes. Ara mateix, per exemple, la Generalitat de Catalunya ha manifestat la intenció de privatitzar l'empresa Aigües Ter Llobregat (ATLL), cosa que suposa un dels pitjors passos enrere que s'ha fet mai durant la democràcia perquè privatitzar ATLL vol dir privatitzar tot el medi.

I com es concreta aquesta gestió privada a casa nostra?

Actualment, hi ha una gran empresa privada, que és Agbar, una multinacional que no és catalana i que, un dia, pot decidir establir-se a Hong Kong i vendre l'aigua a preu d'or. Fins ara, també hi ha una empresa pública, ATLL, que es vol privatitzar per eixugar el suposat dèficit de l'aigua de l'administració. El que no diuen els governants és que el suposat dèficit de l'aigua és fals, s'ha creat perquè els beneficis no han repercutit en el cicle de l'aigua i no s'ha tingut en compte el cost real de mantenir el medi amb bones condicions. I, què passarà quan ATLL es privatitzi? Doncs, que tots els costos de l'operació aniran a compte públic i els beneficis aniran a l'empresa privada.

Costos com el de la flamant dessalinitzadora del Prat de Llobregat, la solució per eradicar la sequera?

Sí, gràcies a la dessalinitzadora, ja no hi haurà mai més sequera en aquest país i, a més, es donaran garanties ecològiques als rius. Cal dir que la sequera només passa un cop cada cinc o deu anys, però, mentrestant, els rius han de tenir un bon cabal, cosa que no passa. El Ter, per exemple, té un règim d'explotació infame i no arriba als cabals ambientals perquè l'aigua se'n va a Barcelona. Per tant, si amb la dessalinitzadora aconseguim generar aigua a la zona de l'àrea metropolitana, podem retornar-la al Ter i garantir un bon cabal del riu. El problema, però, és l'empresa que explota la dessalinitzadora, Agbar, un ens privat que busca lucrar-se i al qual li surt més barat explotar l'aigua del riu Ter que fer funcionar la dessalinitzadora. Per tant, un 80% de l'aigua potabilitzada del mar torna al mar perquè Agbar es nega a posar l'aigua dessalinitzada a la xarxa i, a canvi, explota el Ter, que és bastant més barat; d'aquesta manera, es genera pèrdua de qualitat ecològica.

FOTOGRAFIES:
Carla Moral

Quin impacte econòmic representen els transvasaments?

Fins ara, els transvasaments han estat estatals, basats en greuges comparatius entre províncies... i tots han estat un desastre. L'Estat crea els transvasaments i els embassaments i les dessalinitzadores les paguen els municipis. Això acaba fent que els ciutadans no siguin massa conscients de l'impacte real de la gestió de l'aigua. En el cas del canal Segarra-Garrigues, per exemple, els municipis de la zona no poden pagar el cost que comporta fer la modernització del circuit de l'aigua i qui l'està fent és una filial d'Agbar que es dedica a l'agricultura, de manera que, a través d'aquest canal, a llarg termini, s'acabarà portant aquesta aigua del Segre a Barcelona en benefici d'Agbar. D'altra banda, el transvasament del Roine és transnacional i suposa un gran negoci per a les empreses: si els excedents no mesurats del Roine es poden vendre a un altre país, és un negoci rodó. És el mateix que passa amb l'energia. Darrere del Roine, hi ha un model d'internacionalització de la gestió de l'aigua per part de les multinacionals.

Per tant, encara poden augmentar les injustícies Nord-Sud?

Aquí, hi ha el fantasma del canvi climàtic, que s'utilitza per fer por. Als països del Nord, ens diuen que és un problema molt gran, però no ens tallen el consum de l'aigua i de la llum tres hores al dia, per exemple. Amb aquest problema, fomenten un mercat d'emissions. I què fem nosaltres? Privatitzem i corrompem l'aigua del tercer món a canvi de continuar tenint emissions. El Banc Central Europeu és qui està pagant els desastres ecològics mundials. Si tu construeixes una presa a Etiòpia, els quilowatts que s'emeten durant la construcció de la presa es comptabilitzen com a energia neta pel país que l'ha produïda, de manera que, tot

això és CO2 que el país pot produir a costa d'haver-se carregat Etiòpia o el riu Nil, per exemple. Així doncs, es provoquen desastres ecològics i socials formidables sota una mena de mantell que es diu capitalisme verd.

En aquest sentit, els estem deixant sense recursos?

Hem de pensar que fer un embassament no només vol dir canviar un poble, sinó canviar tota una regió. Hem de destruir el mite que els embassaments creen ocupació perquè, en realitat, creen paisatges industrialitzats amb mà d'obra no especialitzada molt barata. És a dir, els pagesos de Lleida no treballaran a l'hivernacle Segarra-Garrigues. No estem creant llocs de treball pels seus fills, tot i que sí que produïm riquesa a partir de l'agroindústria, que afavoreix un model porcí, però això no vol dir que creem una societat estratificada amb diferents llocs de treball que diversifiquin la riquesa i repercutixin en els municipis... Són multinacionals que compren aquestes terres a canvi d'una concessió d'aigua en la qual no paguen els costos ambientals reals de deixar el riu sec, que és el que passa al Segre amb el canal Segarra-Garrigues.

“Els regadius aprovats per Aragó i Catalunya són com si s'haguessin dut a terme tres transvasaments de l'Ebre”

Partint de la idea que els transvasaments no són apropiats, quins sistemes hauriem d'adoptar per redistribuir l'aigua en el territori?

Una solució ja la tenim: les dessalinitzadores. Si fem una gestió integrada de les conques, podem gestionar els recursos en funció de la demanda. Si, tot i tenir un medi correcte, omplem les planes fluvials, els rius inunden el que han d'inundar i flueixen correctament i els aquífers, que són una reserva extraordinària, s'omplen. La solució, per tant, és saber quin medi tens i no com el pots explotar. En casos de desequilibri territorial, com el cas de Barcelona, s'han de buscar mètodes alternatius tan justos com sigui possible. El que no podem fer és planificar grans operacions territorials allí on no hi ha recursos.

En relació amb el transvasament de l'Ebre, t'espanta el possible retorn del PP al govern de l'Estat espanyol?

Quan torni el PP, l'aigua de l'Ebre no la podrà tocar, ja que els regadius aprovats per Aragó i Catalunya són com si s'haguessin dut a terme tres transvasaments de l'Ebre. Totes les hectàrees de regadius de Catalunya i Aragó tripliquen el volum d'aigua que havia de transvasar-se amb el PHN. Sembla que, en aquest país, es relaciona el creixement amb un model de regadiu intensiu per afavorir la producció de biocombustibles. A més, també s'està fent un transvasament encobert a Xènia, que quasi arriba a València.

LACA va clausurar un portal participatiu perquè la gent aportés el seu punt de vista en relació amb la gestió de l'aigua amb l'argument que no podia pagar el domini, que costava 30 euros. Quin grau de premeditació hi veus, en aquesta decisió?

Des de Nova Cultura de l'Aigua, volem dur a terme una campanya –que encara s'ha de definir– i anar a parlar amb entitats de tot el país per dur a terme el procés participatiu. Amb un cèntim de cada entitat, ens oferim a finançar el domini i a impulsar el procés participatiu.

Quina mena de procés participatiu voleu impulsar?

El procés de participació de l'aigua no és un procés qualsevol, és molt especial. La Directiva Marc de l'Aigua es basa en tres peus. Un és que, en lloc de mirar la contaminació de cadascú, cal que ens fixem en el fet que el riu estigui bé i, a partir d'aquí, es regularà el nombre de contaminants. La directiva és finalista: el medi ha d'estar bé ecològicament i, si no ho està, cal explicar què faràs perquè estigui bé. Això s'ha fet bé, tret del tema dels cabals, ja que els rius estan mancats de cabal. El segon peu ha estat el de la recuperació de costos; no pot ser que no es gravin els costos a l'aigua perquè, si fas una aigua barata, el que fas és fomentar la sobreexplotació i els grans negocis. En el cas de l'agricultura és claríssim i en el cas de les empreses d'explotació d'aigua encara ho és més. Hem de fer que l'aigua costi el que val –tot comptabilitzant els costos ecològics– i, aleshores, veure qui ho ha de pagar. Que un riu no estigui bé també té costos! Si volem aigua, cal que el riu estigui bé i, per tant, cal imputar al cicle de l'aigua els seus costos reals i cal imputar a les infraestructures els costos que tenen. El darrer pilar fonamental és el de la participació. Aquesta directiva va sorgir arran del fet que la qualitat ecològica dels rius millorava, però es mantenia estable; llavors es va pensar que, per millorar la qualitat ecològica dels rius, calia molta més implicació ciutadana, promoure que tots fóssim conscients dels costos de mantenir la qualitat ecològica de l'aigua i incidíssim en la necessitat d'un canvi de xip en la seva gestió. Jo crec que, sense participació, no es pot explicar què és el preu de l'aigua.

Malgrat l'experiència dels plans de conques?

A casa nostra, es va dur a terme un procés participatiu per executar els plans de la directiva, és a dir, els plans de conca; el 2012 cal fer un segon procés participatiu per avaluar aquests plans i explicar si el 2015 assolirem la qualitat ecològica esperada. Per dur a terme aquesta revisió, s'ha de comptar amb totes les parts implicades: pagesos, veïns, entitats... Actualment, però, s'ha aturat el procés participatiu; el pla de conques s'ha bloquejat; de consells de conques, no n'hi ha gaires i els que perviuen estan integrats per persones amb interessos econòmics: qui es reuneix amb l'administració són empreses privades com Fecsa-Endesa, etc. Ens hauríem de fer una pregunta per entendre la situació: qui és el nou director de l'ACA? Un exdirectiu d'Agbar.

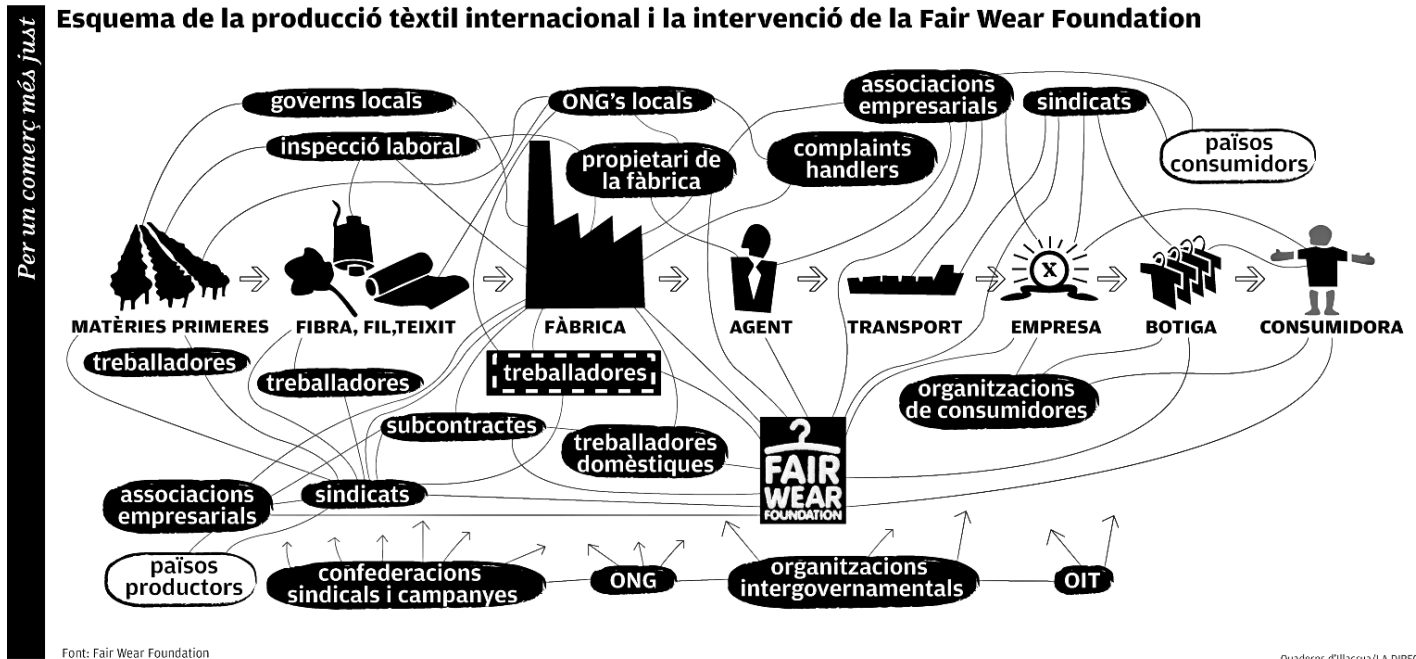

Construint condicions laborals justes dins la indústria tèxtil

La progressiva deslocalització del sector tèxtil ha comportat una cadena de producció més complexa, caracteritzada per les subcontractacions i, per tant, per les dificultats de conèixer la procedència, el recorregut i les condicions laborals de tot el procés de producció. Una empresa tèxtil europea pot estar fabricant a Bangla Desh, la Xina, el Marroc o el Pakistan, amb absolut desconeixement de la traçabilitat del producte, és a dir, ignorant l'historial del producte i el seu impacte a l'entorn. Les conseqüències d'aquest escenari, ja les vam denunciar a la secció *Estirant del fil* de la DIRECTA 244. Per fer-hi front, també

existeixen iniciatives multipartides o *multistakeholder*, on participen ONG, sindicats i empreses per millorar les condicions de treball a tota la cadena de producció. La Fair Wear Foundation (FWF) va néixer el 1999 als Països Baixos i, actualment, té 72 empreses membres i més de 100 marques. Als Estats Units, l'any 1986, es va crear l'International Labor Rights Forum, que, a través de la campanya *Sweat Free Communities*, ha aconseguit que l'administració nord-americana de nou estats, 40 ciutats i quinze comptats es comprometí amb una compra pública responsable.

Esquema de la producció tèxtil internacional i la intervenció de la Fair Wear Foundation

Gemma Garcia
quadernsdillacrua@setmanaridirecta.info

El boicot ha estat un instrument de denúncia i pressió a disposició de les consumidoras per canviar una situació determinada. Als Països Baixos, després de les negociacions entre membres d'ONG, sindicats i empreses, van considerar que calia crear una alternativa per a les companyies que volguessin canviar i ser transparents i justes durant tota la cadena de subministrament. Llavors, va néixer la Fair Wear Foundation (FWF). Després d'anys de feina, la responsable de comunicació de la fundació, Sophie Koers, ha pogut constatar que, als Països Baixos, ja està més acceptat que les condicions de treball a la fàbrica també són responsabilitat de la marca a qui proveeix.

La fórmula de FWF es basa en un treball integral que té en compte tota la cadena, tant al país productor com al país consumidor. Aquesta supervisió i

acompanyament complet exigeix a les empreses un compromís i una evolució, però mai una llista tancada de requeriments a assolir. Koers assegura que FWF no és una iniciativa de certificació, sinó de verificació internacional.

Duen a terme una acció múltiple de verificació, tant a nivell de fàbrica com a nivell d'empresa, elaborant plans de treball i suport per millorar el sistema d'auditoria

nal. Abans de formar part de la fundació, l'empresa ha d'elaborar un pla de treball i ha de proporcionar la llista de proveïdors. Els requisits són que les empreses no deixin de treballar per millorar la transparència i les condicions laborals.

La base de col·laboració entre FWF i una empresa membre és el respecte del codi de treball basat en els estàndards de l'Organització Internacional del Treball (OIT). La defensa d'aquests estàndards es du a terme des d'una estructura multipartida o *multistakeholder*, és a dir, des del treball conjunt entre empreses, ONG i sindicats i prenent en consideració el context local de producció i consum. Per monitoritzar el procés de millora de cada empresa, duen a terme una acció múltiple de verificació, tant a nivell de fàbrica –amb les auditories i proporcionant mecanismes de queixa i formació– com a nivell d'empresa, elaborant plans de treball i suport per millorar el sistema d'auditoria. La transparència i la cooperació entre les empreses membres també és un pilar de la fórmula FWF.

Tot i que es compleixin els estàndards del codi internacional del treball, alguns punts són ambigus o varien en

funció de la realitat de cada país. FWF, per exemple, ha topat amb molts salaris que no s'ajusten al cost de vida del país en qüestió. Els ingressos "condicionen tota la resta", sentència Koers, i seran justos si "una persona en té prou per viure amb la seva família i, alhora, compta amb uns modestos excedents que li permeten estalviar per algun petit imprevist domèstic o de salut, que és el que proporciona independència".

La influència de la compra pública

L'administració pública holandesa s'ha compromès a prendre en consideració les empreses que formen part de FWF per als concursos de roba de treball. Als Estats Units, també hi ha un compromís d'algunes administracions. El 2003, organitzacions de base de diversos estats van impulsar les comunitats *sweat free*, que, com FWF, es basen en una estructura multipartida, societat civil, sindicats i empreses que col·labo-

ren per garantir el respecte dels drets laborals arreu.

Actualment, estan integrades a la iniciativa International Labor Rights Forum i, a diferència de FWF, el seu activisme es dedica a incidir en els governs i les administracions perquè són consumidors amb una gran capacitat d'influència sobre les empreses. Als Estats Units, la compra pública representa el 20% del Producte Interior Brut. A través del Sweatfree Purchasing Consortium, que proveeix experiència i recursos per monitoritzar condicions de treball i fer complir estàndards de compra justa, la campanya

ha aconseguit que els governs desenvolupin codis de conducta als plecs de concursos com a obligacions contractuals. Tot i així, el responsable de la campanya, Björn Claeson, lamenta que, a vegades, "aquelles empreses que declaren plens assoliments menteixen". Per tant, "s'han de valorar els assoliments parcials". Encara que, a diferència de FWF, International Labor Rights Forum no redueix la seva acció al sector tèxtil, el seu objectiu també busca la millora de les condicions dels treballadors i les treballadores del món. I per a aconseguir-ho, la transparència juga un paper clau.

'Slow fashion': anar a la moda lenta

Oriol Agulló

Les marques de moda tenen milers de botigues, venen els mateixos models de roba arreu del món i, en poques setmanes, són capaces de fabricar peces a baix preu, confeccionades a països en vies de desenvolupament. Aquest model d'èxit és l'anomenat *fast fashion*. Però, per què és tan barata aquesta roba? Qui l'ha fabricada? D'on vénen els materials que s'han fet servir?

La moda ràpida, però, no només ens parla de la velocitat. Darrere els terminis de lliurament curts i la roba barata, s'hi amaga una forta explotació dels recursos laborals i naturals. En contraposició a aquest model, s'erigeix el concepte *slow fashion*, una proposta que aspira a desaccelerar el procés de fabricació i consum de roba, amb la idea de reduir la gran quantitat de roba que arriba als abocadors d'arreu del món. Es tracta d'un moviment que segueix els passos d'altres moviments

slow, que busquen millorar la vida de les persones, augmentar la justícia social en les relacions comercials, recuperar les tècniques tradicionals i artesanals i disminuir l'explotació dels recursos naturals.

Si mirem la moda des d'una perspectiva lenta, veurem que les consumidores tenim l'oportunitat de prendre part en la transformació de la indústria tèxtil. Cada vegada que entrem en una botiga i comprem una peça de roba, estem donant suport a un tipus d'indústria o a una altra, estem valorant el treball de la mà d'obra i estem posant preu a l'esgotament de les matèries primeres.

El camí cap a l'*slow fashion* és senzill, creatiu i, a la llarga, més econòmic. Podem adaptar les peces de roba antigues en lloc de comprar-ne de noves, intercanviar la roba i organitzar mercats d'intercanvi —*clothes swaps*—, comprar roba de segona mà o comprar menys peces de roba i de més qualitat.

Control de qualitat organitzat a Dhak l'any 2009

Fair Wear Foundation

Quins aspectes podem tenir en compte a l'hora d'escollir una peça de roba?

Abans d'anar a comprar:

La necessito?
Puc intercanviar la roba amb alguna amiga o familiar o en un mercat d'intercanvi?
Puc fer la peça jo mateixa?

A la botiga:

Tinc en compte la publicitat i les marques?
Compro roba de comerç just?
Prefereixo roba i calçat de segona mà o fabricada amb materials reciclats?
Vaig a un comerç local on m'expliquin com s'ha elaborat la roba?

Compro peces fabricades amb materials provinents de l'agricultura ecològica?

Valoro el compromís social i ambiental de l'empresa a qui estic comprant la roba?

Demano més informació sobre la roba de la que recull l'etiqueta?

Quan ja no la utilitzo

Llenço la roba quan encara es troba en bon estat perquè ja no està a la moda?

Reutilitzo la roba que ja no em serveix?

Les mitges et duran a Lleida

FOTOGRAFIA: Carlos Castro

Mitges. Calcetes. Encaixos. Lligacames. Resplendors del tacte, del plaer. Amor en plena claror. Llengua i resposta. La força del desig diürn, l'amor que viu a plena llum perquè ja no és temptació ni provatura. Roba còmoda i llenguatge de l'amor: amor quotidià i amor d'un dia. Calces de vella, de dos pams, esteses al balcó sota pena de multa. Mitges esqueixades a les 8 del matí del metro, una línia qualsevol. L'home que surt, en un barri perifèric, d'un basar xinès, mira, tanmateix, a banda i banda del carrer. Pensa que als xinesos no se'ls ha de donar facilitat per obrir negoci. Sortint de missa, ha agafat el metro. Prop de l'aturada, ha donat la mà a gent respectable. Ha pontificat algunes paraules. Ha parlat fins i tot d'encíclicues. Ara té a la mà un paquet dels xinesos. Amb angúnia d'anar a peu entre els suburbis, al pensament no hi té instal·lat l'amor diürn, perquè és un home que, la nit, la viu de dia. Paquet en mà, camina, enmig de munts de desarrelats, immigrants que es podreixen a la brossa, de devaluació descarada, perquè una cosa és tenir una immigrant al servei, com a minyona, i l'altra viure-hi al mateix replà. Silent, recorda, fa una hora, com parlava al portal de l'església. De la ferria moral

que s'esfilagarsa pel teixit de les calces. De les calcetes de les nenes de barriada que, caminant, ensenyen les calces. De les putes del Raval i els cabrabocs de darrere el campus de la Ciutatadella. D'aquest món, que és fet de calçotets i de calcetes, i tothom té una natura que li ha vingut dada. De la necessitat d'entendre que no hi ha de tot per a tothom. Que cal que 2 i 2 siguin 4, i sí, que per a això també hi ha la seguretat social, per a qui vulgui invertir les perversions de la natura. Els feligresos, les beates, les penedides, s'embadalen. Paquet en mà, baixa del metro i camina dos carrers. En un quiosc, compra *La Vanguardia*. El quiosquer el mira, còmplice. Discret, entra en un portal. Al pis, mitja llum. Alena, respira, s'allueja. Calb com el cony de la duquesa d'Alba i lleig com la cara de qui mata un nen, destapa el paquet i en treu unes calces, unes mitges i un portalligues. Es despulla i es vesteix. Sensual, cames creuades, a la poltrona, llegeix la secció *Diners*. I sí, tot és metàfora, però qui sempre té tantes coses per exemplificar té tot de coses per amagar, rere les cortines d'un piset, sota la llum groga d'una pera.

Carles Rebassa

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

IB3: feta la llei, feta la trampa

Directa Mallorca

Ni ser llicenciat en periodisme ni haver treballat de periodista ni conèixer la llengua catalana ni les Illes Balears. Res d'això no és imprescindible per exercir com a cap d'informatius de la radiotelevisió pública de les Illes, IB3. El requisit més important, segons les bases del concurs, és "tenir les aptituds físiques i psíquiques" per desenvolupar les tasques pròpies d'un cap d'informatius. La formació queda relegada a un mèrit, com també el coneixement del català. Aquesta condició es repeteix a les bases dels set càrrecs restants oferts, entre els quals hi ha la direcció d'esports de la ràdio i de la televisió o la gerència de l'ens. En totes i cadascuna de les bases, s'estableix que estar en possessió d'una llicenciatura no és necessari per assumir el càrrec si s'acrediten "cinc anys d'exercici professional dins el sector de la comunicació". El Govern Balear, en mans del PP, es va veure obli-

gat a convocar aquestes proves de selecció en virtut de la Llei 7/2010, la llei del sector públic, però prèviament ja havia filtrat els noms dels guanyadors. Les proves es van publicar el 4 d'octubre i, catorze dies més tard, Jacobo Palazón, ja com a subdirector d'IB3 en funcions de director general, va anular tres con-

vocatòries i va efectuar tres nomenaments a dit: Mar Adrián com a directora de la televisió, Xavier Muntaner com a director de la ràdio i Borja Rupérez com a director gerent de l'ens.

Els noms d'Adrián i Muntaner ja els havia filtrat el propi govern, juntament amb altres directius. L'ex-

cutiu també va situar el cap de campanya del PP al Consell de Mallorca, Carlos Hernández, com a cap d'esports d'IB3TV i Juan Mestre com a cap d'informatius de la televisió. El 25 de setembre, Mestre fins i tot va publicar una columna de comiat al diari *Última Hora*, on exercia de cap de política. S'hi llegia: "Suposo que alguns lectors ja deuen saber que, a partir d'ara, dirigiré els informatius d'IB3 Televisió, un gran repte professional que m'ha arribat als meus gairebé 46 anys". Mestre és el company sentimental d'Àngela Seguí, que va ser directiva d'IB3 durant l'època de Jaume Matas i que està imputada en el cas de corrupció Ibatour. Mestre s'acomiadava dels seus lectors i lectores quan encara no s'havien convocat les proves de selecció sotassinades per Jacobo Palazón Gasset com a subdirector d'IB3 en funcions de director general.

Palazón és el candidat del PP a la direcció general d'IB3, però no va obtenir la majoria qualificada necessària per ser nomenat, tal com

exigeix la llei d'IB3. No obstant això, a finals d'agost, el PP -que té majoria absoluta al Parlament- va modificar la llei d'IB3 a través d'un decret i va col·locar Antonio Gómez Pérez com a director general de la radiotelevisió pública per un període màxim de sis mesos. Gómez és l'actual conseller de la Presidència del Govern de les Illes Balears i va ser el coordinador de la campanya del PP balear a les eleccions del 22 de maig.

Poc després, Gómez va anunciar que delegava les competències de la direcció de l'ens a Jacobo Palazón, el director tècnic i d'exploració d'IB3. Durant la comissió parlamentària sobre IB3 del dia 20 d'octubre, Palazón -que podrà ser nomenat director general d'IB3 el mes de febrer per majoria simple- es va comprometre a garantir "la independència pel que fa a informatius, proximitat, pluralitat i compliment de la llei". De moment, el PP ja ha hagut de modificar la llei d'IB3 per poder-la complir.

TELEVISIÓ

La Tele dels moviments socials comença a emetre el primer 'Telenotícies' alternatiu

Informació crítica, directa i sense embuts. Així arrenca la primera edició del Telenotícies de la Tele.cat, un projecte que vol "aportar un tipus de comunicació lliure i comunitària centrada en els moviments socials". Han recuperat el nom de *Contra-Info* a la seva caràtula i centren el seu primer programa en l'actualitat més immediata. Les darreres manifestacions del 15 d'octubre, el processament de les vint perso-

nes acusades pels fets del Parlament del 15 de juny o els preparatius de la vaga estudiantil del 17 de novembre són els tres temes d'obertura. Les batudes racistes al Forat de la Vergonya, les manifestacions antifeixistes del 12 d'octubre i les accions per la despatologització del col·lectiu trans complementen el resum de l'actualitat. També dediquen espai a la cultura i parlen de dos esdeveniments d'expressió crítica a

Santa Coloma de Gramenet: el festival Farts i el Saló del Còmic Social. La secció d'observatori dels mitjans explica els fets viscuts a Roma fa quinze dies des de diferents angles i parla del tractament que ofereix Tele5 sobre la realitat cubana. Tot plegat, en 30 minuts de càpsules, amb l'acompanyament de la veu i la imatge de dues presentadores. Per ara, tenen previst que s'emeti cada quinze dies. JESÚS RODRÍGUEZ

FREQUÈNCIES LLIURES

Ràdio Bronka 104.5FM (també 96.6FM de 00h. a 14h.) Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV (només web) Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio RSK 107.1FM Nou Barris (Barcelona) www.radiorsk.info | Ràdio Trama 91.41FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Postscriptum Radio (només per internet) Terrassa www.postscriptumradio.org | Ràdio Pinsania 90.6FM Berguedà www.radiopinsania.wordpress.com | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Ràdio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Ràdio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org

Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Sants TV <http://sants.tv> GramenetTV Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

Selecció d'alguns programes de LaTele. Podeu consultar la graella sencera o veure tots els vídeos a www.latele.cat. Emetem des de Plaça Espanya fins a Sant Pol de Mar al CANAL 37 DE LA TDT. Resintonitza la teva tele per trobar-nos! CADA NIT A PARTIR DE LES 20H30 NOUS PROGRAMES!

DILLUNS: 22h. L'Entrevista
DIMARTS: 22h. Docu...mental&Gènere
DIMECRES: 21:30h. Programa d'Horitzo TV

DIJOUS: 22h. Y tu qué miras gilipollas?
El programa de punk de LaTele
DIVENDRES: 21h. Programa de l'aigua

DISSABTE: 21h. La Xerrada
DIUMENGE: 23h. Zienzia i Zpiritu.

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.
Laciatatinvisible
www.laciatatinvisible.org
Rico 35 84105 - 08014 BCN - 93 298 99 47

L'ACCENT
Periòdic popular dels Països Catalans
subscripcions + publicitat = ppcc@laccent.cat
www.laccent.cat

Cooperatives de Treball de Catalunya
Som a Sants, al servei de les cooperatives
c. Premia, 15, 1a planta 93 318 81 62
www.cooperativest treball.coop

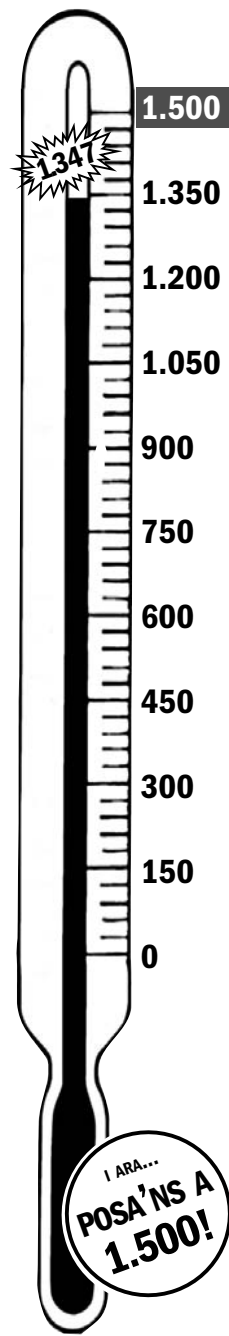
COL·LECTIU RONDA
assessorament JURÍDIC a PERSONES i entitats d'economia SOCIAL
www.cronda.coop

pobleviu.cat
El portal dels moviments socials del Camp
www.pobleviu.cat

, espai directa

SUBSCRIPTÒMETRE

El Setmanari DIRECTA ha fet un salt endavant aquest 3 d'octubre i s'ha introduït de ple al món de la informació a la xarxa

CONTRA LA LLEI DEL SILENCI

POSEM LA DIRECTA SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Des del 3 d'octubre la veu del carrer minut a minut

www.setmanaridirecta.info

Els ritmes de la comunicació s'han accelerat des de fa una dècada i han arribat al seu punt àlgid amb l'aparició de les xarxes socials digitals. Això ha multiplicat les possibilitats d'accés a la informació, tot i que la certesa de saber si allò que s'hi explica ha estat verificat ha minvat. La feina que ens proposem dur a terme, amb perseverança i humilitat, és aquesta.

El nostre propòsit és desgranar la informació, contrastar-la i penjar-la a la web quasi en temps real. Per fer això, necessitem la vostra col·laboració, a través de xarxes socials com Twitter o Facebook, però també per vies com el correu electrònic, el telèfon i les altres xarxes que no depenen de grans corporacions mediàtiques, com N-1 i Identi.ca, concebudes des de la intel·ligència col·lectiva i l'horitzontalitat.

Aquest nou repte ens ha dut, alhora, a reforçar els continguts del setmanari Directa en format paper. Volem dotar el paper de més profunditat i anàlisi, amb reportatges i entrevistes, i deixar la immediatesa de l'actualitat econòmica, social i política per a la web.

Emprenem aquest camí amb fermesa, però sabent que les nostres decisions són fruit d'un replantejament continuat de la tasca que emprenem diàriament. Per tant, estem obertes a totes les crítiques, aportacions i col·laboracions que ens ajudin a créixer i a fer-ho millor. Som tot ulls i orelles!

Ens trobareu a les diferents xarxes socials a:

- twitter: @la_directa
- N-1: setmanari_directa
- Identi.ca : ladirecta
- facebook: <http://www.facebook.com/Directa>

PUNTS DE VENDA:

BARCELONA. GRÀCIA: Llibreria Aldarull · Martínez de la Rosa, 57 | Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infoespai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Papereria Cercles · Bailen 201 | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | Estanc · Roselló amb Castillejos. **EIXAMPLE:** Quiosc Manu · Nàpols-Roselló. **CLOT:** El Brot (La Farinera) · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82. **SANT ANDREU:** Bar La Lira · Coroleu, 15 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Ateneu Llibertari del Palomar · Coroleu, 82. **NOU BARRIS:** Ateneu Popular de 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Pas-seig Fabra i Puig, 274 | Casal de Barri de Prosperitat · Pl. Àngel Pestaña, 4. **CIUTAT VELLA:** AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquín Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles. **SANTS:** Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | Quiosc · Plaça del Setge de 1714. **POBLENOU:** Llibreria Etcètera · Llull, 203. **BELLATERRA:** Quiosc de Ciències de la Comunicació. **BERGA:** Llibreria La Mafalda · Plaça Viladomat, 21. **CALDES DE MONTBUI:** Centre Ateneu Democràtic i Progressista · Corredossos de baix, 1 | Quiosc del Caprabo · Av. Pi i Margall, 183 | Papereria Can Rosell · Av. Josep Fontcuberta, 118. **GARDEDEU:** Quiosc del Centre · Ctra. de Cànoves, 4. **CORBERA DE LLOBREGAT:** Llibreria el Llapis · Sant Antoni, 20 | Llibreria Corbera · Pg dels Arbres, 4. **ESPLUGUES DE LLOBREGAT:** Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22. **GIRONA:** Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | Quiosc · Plaça Catalunya. **GRANOLLERS:** Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònims · Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic · Roger de Flor, 85. **L'HOSPITALET DE LLOBREGAT:** Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor. **IGUALADA:** Llibreria Llegim · Pg. Capità Galí, 4. **LLEIDA:** Ateneu La Maranya · Parc, 13 | Espai Funàtic · Pi i Margall, 26. **MATARÓ:** Llibreria Robafaves · Nou, 9. **MANRESA:** Moe's · Joc de la Pilota, 9 | Quiosc Arroniz · Avinguda de les Bases, 31. **MOLINS DE REI:** Llibreria Barba · Rafael Casanova, 45. **LA PALMA DE CERVELLÓ:** Estanc La Palma · Av. Catalunya, 31. **PALMA DE MALLORCA:** Bar Es Pinzell · Caputxines 13. **EL PRAT DE LLOBREGAT:** Quiosc Piscis · Avinguda Montserrat, 45. **RIBES DEL GARRAF:** Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2. **RIPOLLET:** El Local · Monturiol, 32. **SABADELL:** Can Capablanca · Comte Jofre 30. **SANTA COLOMA DE GRAMENET:** Associació Cultural Popular Aramatèix · Montserrat 3. | La Krida · Sicília, 97. | Llibreria Distri-vinyes · Sant Ramon, 22. **SANT BOI DE LLOBREGAT:** Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2. **SANT FELIU DE LLOBREGAT:** Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Santefeliuenc · Vidal i Ribas, 23. **SANT JOAN DESPÍ:** Kiosk Dot · Pg. Canal s/n amb Av. Barcelona. **LA SEU D'URGELL:** Llibreria La Llibreria · Sant Ot, 1. **SOLSONA:** Llibreria Cal Dach · Sant Miquel, 5. **TARRAGONA:** CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis. **TÀRRAGA:** Fem cadena · Av. Raval del Carme, 81. **TERRASSA:** L'Estapera · de Baix, 14. **VALENCIA:** Cafè Tendur · Historiadora Silvia Romeu, 6 | Llibreria Sahiri · Danzas, 5 | Bar Terra · Baró de Sant Petri, 9 | Sodepau · Carnissers 8. **VILADECANS:** CSO Els Tím-bres · Av. de la Generalitat, 27 | Llibreria Els Nou Rals · Sant Joan, 19. **VILAFRANCA DEL PENEDÈS:** La Fornal · Sant Julià, 20.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

Butlleta de subscripció

DIRECTA

Nom..... Cognoms..... Edat.....

Adreça.....

Població..... Codi Postal.....

Correu electrònic..... Telèfon.....

Quota: Ordinària 75 euros | Semestral 40 euros | Solidària 150 euros | Altres euros

Forma de pagament: Domiciliació (escriu a sota el número de compte corrent) / Ingrés

*Amb la subscripció rebrà cada setmana la publicació durant un any

Si No Vull rebre informació de qüestions relacionades amb la Directa

Com has conegut la Directa?.....

Ens comprometem a no facilitar les dades a tercers ni fer-les servir amb finalitats alienes a la Directa i a esborrar-les en cas de baixa

Un cop hagi omplert la butlleta ens pots fer arribar a la nostra adreça postal: carrer Riego 37 baixos esquerra, 08014, Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça subscripcions@setmanaridirecta.info o entrar a la nostra web www.setmanaridirecta.info. Per a tenir més informació, podeu trucar al 935 270 982 o al 661 493 117

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

PALESTINA · L'INTERCANVI DEL SOLDAT GILAD SHALIT PER 1.027 PRESES PALESTINES VIOLA EL DRET INTERNACIONAL PER LA PART HEBREA

Israel exilia 205 preses palestines que havia de retornar a casa

Marc Font
Ramallah

Un grup de 477 preses palestines van ser excarcerades a mitjans d'octubre, en compliment de la primera fase de l'acord que també va permetre que el soldat israelià Gilad Shalit recuperés la llibertat després de passar més de cinc anys pres a la franja de Gaza. El pacte, segellat a principis d'octubre entre l'executiu hebreu de Benjamin Netanyahu i Hamàs -la formació islamista que governa Gaza- gràcies a la mediació egípcia, implicarà que, durant els propers dos mesos, 550 palestines més puguin abandonar les presons on es troben recluses. L'alliberament de les preses va provocar rebudes, tant a Gaza com a Cisjordània, escenes equiparables a les que va viure Shalit quan va tornar a Mitzpe Hila, el seu poble natal, ubicat al nord de l'Estat d'Israel.

MOHAMAD TOROKMAN

Un grup de palestines espera l'alliberament de presoneres al costat del punt de control de Beytuni, a prop de Ramallah

La situació implica la violació per part d'Israel de l'article 49 de la Quarta Convenció de Ginebra i constituïria un crim de guerra

Tot i l'èxit inqüestionable que suposarà per a Hamàs l'excercació d'un total de 1.027 preses, la realitat és que l'acord conté un seguit de punts foscos que constitueixen una nova violació de la legislació internacional per la part hebrea. D'entrada, els principals dirigents emprisonats a centres israelians -on encara hi ha més de 4.500 palestines- com el líder més carismàtic d'al-Fatah, Marwan Barguti, o el secretari general del Front Popular per a l'Alliberament de Palestina, Ahmed Saadat, continuen entre reixes. Només 27 de les 35 dones tancades han estat alliberades, malgrat que el pacte especificava que "totes" havien de ser excarcerades. A més, durant aquesta primera fase, tampoc no han sortit les 164 persones menors d'edat de Cisjordània retingudes per Israel, la majoria de les quals estan acusades de llançar pedres en alguna manifestació contra l'ocupació del seu territori.

ARIEL SHALIT

Un presoner palestí és traslladat després del seu alliberament

Però, segons han denunciat les organitzacions Al-Haq i Addameer, el més greu és que, de les 477 excarcerades el 18 d'octubre, 205 no es podran reunir amb les seves famílies perquè, en lloc de ser retornades a les seves llars, han estat transferides a Gaza o deportades a d'altres països àrabs. El director d'Addameer -una organització que treballa amb les presoneres polítiques palestines independentment que estiguin tancades a Israel, Cisjordània o Gaza-, Sahar Francis, considera que l'exili "serveix efectivament com una extensió del seu aïllament previ respecte a la seva pàtria i les seves famílies i, en molts casos, pot ser vista com una seua sentència de presó". Això

implica violar l'article 49 de la Quarta Convenció de Ginebra, que prohibeix els trasllats i les deportacions forçoses de persones protegides, fet que constitueix un crim de guerra.

Condicions deplorables

El mes de juny passat, el primer ministre israelià, Benjamin Netanyahu, va anunciar un enduriment de les condicions -ja dolentes- de les preses palestines davant la impossibilitat d'aconseguir alliberar el soldat Shalit i els va negar l'accés als llibres i a l'educació universitària. Això va provocar que, durant tres setmanes, un centenar de reclusos portessin i duguessin a terme una vaga de

fam, que va acabar quan el soldat hebreu i 477 palestines van recuperar la llibertat. Les autoritats hebrees han promès suprimir l'aïllament i el confinament solitari de les preses polítiques palestines, que han assenyalat que reactivaran la vaga de fam si no s'aplica la mesura.

L'intercanvi de Shalit per les recluses àrabs no ha implicat, però, un debat sobre la situació que pateixen aquestes últimes dins les presons israelianes, denunciada reiteradament per organitzacions de defensa dels drets humans. "Les detencions israelianes de palestins violen les convencions internacionals. Simplement, arreten gent per prendre part en accions de resistència a l'ocupació, per formar part d'alguna organització, per participar en manifestacions de més de deu persones sense el permís de l'autoritat ocupant, etc.", comenta l'advocada britànica d'Addameer, Jesse. L'advocada, que per estalviar-se problemes a l'hora de renovar el visat que li permet entrar a l'Estat hebreu evita donar el seu nom real, afegeix que "es produeixen moltes violacions dels drets humans" a les presons.

Des que va acabar la segona intifada, el nombre de palestines recluses a les presons israelianes s'ha anat reduint. La sobreocupació dels centres -un dels problemes més greus- ha desaparegut, però això no significa que les condi-

cions arribin al mínim exigible. Molts dels penals són edificis vells -alguns daten de l'època del mandat britànic, que va acabar el 1948-, cosa que els converteix en espais molt freds i humits a l'hivern i terriblement càlids a l'estiu. L'atenció mèdica és dolenta -per exemple, només hi ha un doctor per atendre les dones i és home, fet que complica la prestació d'algunes atencions a dones musulmanes- i el menjar no és suficient, ni per quantitat ni per qualitat, fet que obliga la gent reclusa a gastar diners a la cantina per compensar la manca de nutrients.

En el moment de la detenció -que sovint és perpetrada amb violència per part dels soldats- es destrueixen propietats. Els interrogatoris són eternals i sense accés al món exterior. Una persona pot romandre retinguda i incomunicada durant vuit dies sense judici. Les detingudes poden esperar fins a tres mesos abans d'aconseguir parlar amb un advocat o advocada. Es practica la tortura i les dones embarassades reben una atenció mèdica pèssima. Es tracten els nadons com si fossin delinqüents. Les persones adolescents es consideren adultes a partir dels setze anys i se les jutja i condemna com a tals. Hi ha violacions. Tota la població palestina resident als territoris ocupats s'ha de sotmetre a la llei militar, fet que implica diferents condemnes pels mateixos fets en funció de la nacionalitat: palestina, internacional o jueva.

Es registren violacions i tota la població palestina que resideix als territoris ocupats per Israel s'ha de sotmetre a la llei militar

Un palestí de Betlem que ha passat tres anys a la presó (de 2004 a 2007), Mohnad al-Azeh, explica que, a banda de les tortures durant els interrogatoris, li ha costat molt superar els traumes acumulats durant el temps que ha viscut entre reixes i que, després de quedar en llibertat, "només volia estar sol i no podia dormir".

, roda el món

L'ÀFRICA • LA CRISI HUMANITÀRIA A LA BANYA DEL CONTINENT CONTRIBUEIX A LA DESESTABILITZACIÓ

La ferida entre hutus i tutsis es reobre a Burundi

Roger Suso
Barcelona

La tensió, a Burundi, va en augment. Des de fa dos mesos, es repeteixen els assassinats indiscriminats de càrrecs polítics locals -fins a 100 persones-, la repressió i presó *express* contra tota l'oposició política -fins a 255 persones- i la intimidació sistemàtica dels moviments socials i periodistes del petit país africà. El 19 de setembre, a la població de Gatumba, prop de la capital, Bujumbura, l'assalt del bar *Chez les Amis*, propietat d'un membre del partit governant -el Consell Nacional per la Defensa de la Democràcia-Forces per la Defensa de la Democràcia (CNDD-FDD)-, va suposar el començament d'una nova onada d'enfrontaments entre hutus i tutsis i entre diferents faccions hutus. En aquell moment, el bar estava ple de membres de l'equip de futbol Espoir FC -pròxim al CNDD-FDD- i la carnisseria es va saldar en 41 persones mortes.

Amb total impunitat, els assassinats comesos per un actor són seguits de matances comeses per l'altre sector

El govern del president Pierre Nkurunziza va atribuir l'atac al grup rebel hutu Forces Nacionals d'Alliberament (FNL), liderat per Agathon Rwaswa. Per l'oposició, en canvi, es tracta d'una operació de

Milícia i posicions de les Forces Nacionals d'Alliberament a Burundi

falsa ensenya i un pretext del govern per exercir més repressió, legitimar l'autoritarisme, posar de relleu certes amenaces i desviar l'atenció del públic lluny dels problemes reals del país.

A Burundi, la violència es caracteritza per un patró basat en les represàlies; amb total impunitat, els assassinats comesos per un actor són seguits de matances comeses per l'altre sector.

Durant tot l'estiu, membres destacats de les FNL van ser assassinats pels cossos de seguretat de l'Estat i per la milícia Imbonerakure, vinculada al partit i exgrup rebel hutu CNDD-FDD. Les FNL van respondre amb atacs mortífers, però, des d'aleshores, l'espiral violenta

s'ha aturat. Durant les darreres setmanes, la tensió ha augmentat a causa d'una ràtzia policial que es va fer al campus Mutanga de la Universitat de Burundi "a la recerca de rebels", el resultat de la qual va ser de estudiants morts i diverses persones detingudes; de les matances de l'exèrcit burundès a posicions de les FNL i de les accions d'aquests i altres grupuscles armats contra posicions governamentals.

El context que es viu a la regió tampoc no ajuda gaire. La crisi humanitària a la banya d'Àfrica i al camp de Dadaab i l'enfrontament armat entre l'exèrcit de Kenya i les milícies islamistes d'Al Shabaab en territori somali arran del segrest reiterat d'estrangeres amenacen de

desestabilitzar més la zona dels Grans Llacs i en particular, Burundi. L'exèrcit burundès -part activa en l'escalada de tensions actual a l'interior del país- forma part, juntament amb el d'Uganda, de la principal força militar desplegada a Somàlia per part de la Unió Africana sota el mandat de l'ONU. Una missió de manteniment de la pau totalment ineficax i que, constantment, és objectiu de la insurgència. El 20 d'octubre, més de 70 soldats burundesos van morir a Mogadiscio a mans d'Al Shabaab. La missió, a més, ha esdevingut un negoci pel govern del president Nkurunziza, que es queda gran part dels diners que rep per finançar-la. Els beneficis, però, van més enllà. El govern

també rep finançament extra per part dels EUA per la missió de Somàlia, ja que l'executiu burundès, per combatre Al Shabaab i els grups rebels interiors, té contractada l'assessoria i l'entrenament de l'exèrcit, entre d'altres, a Bancroft Global Development, una empresa contractista de seguretat nord-americana finançada indirectament pel Pentàgon. Tot això en un context en què la Xina també penetra al país a través d'inversions, subministrament d'infraestructures i armament per assegurar-se l'aprovisionament de materials com el coure i el cobalt.

Un genocidi recent

La crisi es veu exacerbadada per les tensions ètniques heretades del genocidi perpetrat a Rwanda el 1994, per l'expansió transfronterera del conflicte generat per l'exili rwandès i burundès a causa del traçat colonial de les fronteres sense tenir en compte la integritat de les comunitats ètniques i també per les guerres del Congo. La setmana passada, a les regions dels Kivus (República Democràtica del Congo), es van produir diversos atacs contra la població civil per part de les FNL i les Forces Democràtiques per l'Alliberament de Rwanda (FDLR), un grup rebel hutu rwandès liderat per Sylvestre Mudacumura. Tant les FNL com les FDLR, que també utilitzen nens soldat, tenen campaments i bases a Kivu, des d'on duen a terme operacions a diferents nivells contra els estats de Rwanda i Burundi, contra el grup rebel tutsi congolès creat per Laurent Nkunda i finançat pel govern rwandès, el Congrés Nacional per la Defensa del Poble (CNDDP), i contra diverses milícies indígenes locals Mai-Mai.

> L'herència colonial i la guerra encara són vigents

Burundi, situat a la regió dels Grans Llacs Africans, a la riba est del llac Tanganyika, té fronteres amb Rwanda, la República Democràtica del Congo i Tanzània. Va ser el territori de la colònia alemanya Àfrica Oriental Alemanya des de 1885. Posteriorment, l'any 1916, va ser ocupat per Bèlgica i va passar a formar part del mandat de Rwanda-Urundi sota dependència de la colònia del Congo Belga. L'any 1962 va aconseguir la independència i s'hi va restaurar l'antiga monarquia tutsi, sota la figura del rei Mwambutza IV. Burundi va heretar del colonialisme un sistema autòcrata de govern altament centralit-

zat, amb institucions clientel·listes i controlat per la comunitat tutsi, que sotmetia la majoria hutu a un sistema d'*apartheid*. El partit tutsi UPRONA va proclamar la república el 1966 i va dominar la política fins a mitjans dels 90. Aquest període es va caracteritzar per cops d'estat de tots colors, per eleccions de fireta, per magnicidis i, especialment, per massacres indiscriminades entre comunitats durant la presidència de Pierre Buyoya. El 1993, l'assassinat del primer president escollit democràticament, l'hutu Melchior Ndadaye, en un cop d'estat militar va desencadenar una sèrie brutal de pogroms entre tutsis i

hutus i va provocar una guerra civil que va culminar formalment el 2005. La guerra va enfrontar majoritàriament l'exèrcit i el govern dominat per la comunitat tutsi contra els grups rebels hutus del CNDD-FDD i les FNL. El conflicte, que també es va caracteritzar per l'elevada incidència de la violència sexual contra les dones, va remetre amb la signatura de diversos acords i l'establiment d'un repartiment del poder polític entre hutus i tutsis, amb una quota del 60/40 respectivament. L'any 2005, es van celebrar eleccions, que van guanyar el CNDD-FDD. Les FNL de Rwaswa, malgrat signar diversos alts el foc, han con-

Un atac a prop de la capital, Bujumbura, provoca 36 morts i vint ferits

tinuat lluitant fins avui. Des de les eleccions de 2010, marcades per la violència electoral, el con-

flicte, de caràcter etnopolític, ha tornat a sorgir i amenaça la regió.

COLÒMBIA · LA POBLACIÓ DE LES CONQUES DELS RIUS CACARICA I ATRATO TEM UN NOU DESPLAÇAMENT FORÇAT ABANS DE FINALS D'ANY

Grups paramilitars es despleguen per fer possible la carretera panamericana

Jordi Panyella Carbonell
Chocó

Des del mes de setembre, el malson d'un nou desplaçament terroritzava les comunitats afrocolombianes i indígenes de les conques del riu Cacarica i Atrato, davant la presència de forces paramilitars i la imminent consulta sobre la construcció del darrer tram de la carretera panamericana. Aquestes poblacions ja van ser desplaçades brutalment i violentament l'any 1997 arran de la construcció de la macrovia, durant l'anomenada *operación Génesis*, encapçalada pel general de l'exèrcit colombià Rito Alejo del Río. L'any 2000, però, van decidir tornar a les seves terres i, des d'aleshores, han rebut pressions del governador d'Antioquia i posterior president de Colòmbia fins l'any passat, Álvaro Uribe, ajudat pels grups paramilitars.

Des del 10 d'octubre, grups paramilitars operen al port de Turbo i amenacen els integrants dels consells comunitaris

Des del 10 d'octubre, diversos grups paramilitars operen al port de Turbo -la principal ciutat del golf d'Urabá i punt de sortida cap a les comunitats- per controlar l'ingrés d'aliments pel riu Atrato cap a la zona del Cacarica i amenacen els integrants dels consells comunitaris de les zones humanitàries. Aquestes zones de protecció especial, anomenades Nueva Esperanza i Nueva Vida, van ser creades l'any 2000 -sota l'aixopluc de l'organització Comunitat, Autodeterminació, Vida i Dignitat (CAVIDA)- per acollir les persones que havien estat desplaçades el 1997. Són zones exclusives per a població civil, no s'hi permet la presència de cap agent armat, s'emparen sota un projecte d'autodeterminació basat en la idea que el territori és vida i compten amb acompanyament civil nacional i internacional.

Les conques del riu Atrato i el seu afluent, el Cacarica, es troben al bell mig d'una zona coneguda com el tap del Darién. Limita amb Panamà, amb l'oceà Pacífic i amb el Mar Carib i es considera la se-

Conca del riu Cacarica, a pocs quilòmetres de Nueva Esperanza

Les nenes i els nens juguen a Nueva Esperanza, durant una tarda d'agost de l'any 2008

guna reserva de biodiversitat del planeta Terra. Alhora, és per no volen fer passar el darrer tram de la carretera panamericana, que recorre el continent de sud a nord. En un comunicat emès per l'organització Justicia y Paz el 20 d'octubre, denuncien que "les actuacions paramilitars (actuals) coincideixen amb la pretensió de l'empresa del grup William Vélez Sierra d'iniciar un procés de consulta sobre la construcció d'un tram de la carretera panamericana que afectarà Cacarica ètnicament, territorialment i ambientalment".

El periodista Hollman Morris, director i presentador del programa *Contravia*, en una intervenció feta al documental *Semillas en una piedra*, explicava: "L'any 2000, quan vaig entrar al

riu Cacarica, vaig veure pobles incendiats, desolats i deshabitats; una terra que era sang i terror i que no valia per a res absolutament. Tres o quatre anys

L'exèrcit i els paramilitars eviten l'entrada de menjar a les zones fluvials

més tard, vaig tornar-hi a entrar i vaig veure-hi la mateixa terra, tota plena de grans plantacions de palma africana propietat de grans empresaris, polítics i terratinents colombians". Morris conclou: "El paramilitarisme, a Colòmbia, va ser (i és) un projecte econòmic".

les mateixes persones", assegura un membre de CAVIDA que prefereix restar en l'anonimat.

La mateixa persona explica que molts dels controls de l'exèrcit i dels paramilitars es fan per evitar que entri menjar a les zones, amb l'excusa que aquests aliments serveixen per a la guerrilla. Alhora, reparteixen pamflets on es pot llegir: "Guerriller, desmobilitza't". "Per a nosaltres, aquestes acusacions són molt greus, perquè el president del país està dient que cal bombardejar les zones on hi ha guerrilla, sense que importi si hi viu població civil. Ens assenyalen com a objectiu militar, quan l'objectiu real és treure'ns un territori per dur-hi a terme megaprojectes com el cultiu de coca, de palma africana o de cacau", conclou l'activista.

Un generador i suport internacional

Des del retorn al territori de l'any 2000, les comunitats de la conca del riu Cacarica han estat acompanyades per organitzacions nacionals i internacionals. Actualment, però, diversos factors com la crisi econòmica global, el fet que no hi hagi hagut accidents greus durant deu anys, o les situacions extremes que es viuen en altres indrets del país han fet que l'acompanyament deixi de ser una realitat. Una persona de la comunitat explica que la presència d'aquestes organitzacions "és una manera de dir que no estem soles i, quan passa alguna cosa, es fan accions de denúncia, de difusió i de suport" que ajuden a focalitzar l'atenció a la zona i poden evitar un nou desplaçament.

La urgència reclama l'estat d'alerta nacional i internacional per denunciar i frenar les operacions paramilitars

Actualment, la urgència reclama l'estat d'alerta nacional i internacional per denunciar i frenar les operacions paramilitars, a més d'aconseguir un generador que doti d'electricitat la comunitat. "Amb aquest aparell -explica aquesta persona de CAVIDA- es podrien il·luminar les zones d'accés i es podria visibilitzar qualsevol atemptat o agressió".

, expressions

expressions@setmanaridirecta.info

Seat: al servei de la repressió

La fàbrica de cotxes va passar de ser la nineta dels ulls del règim a convertir-se en la seva bèstia negra

La roda de cotxe que no té sortida és una metàfora del control social

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

Quan es van escollir els terrenys de la Zona Franca per ubicar la que, segurament, ha estat l'empresa emblema del franquisme a l'Estat Espanyol, res no feia pensar que, anys més tard, seria un dels puntals de les lluites obreres. Per aquest motiu i perquè no caigui en l'oblit, un exposició ens recorda què va significar i què va ser la Sociedad Española de Automóviles de Turisimo, l'arxiconeguda Seat.

'L'arquitectura de la repressió'
Mitjançant un disseny que simula les mateixes peces que formen els automòbils, l'exposició *Seat 1950-1977. L'arquitectura de la repressió* mostra la utilització de l'arquitectura i la concepció de l'espai que va adoptar el franquisme en aquesta fàbrica per crear un univers de submissió, més pròxim a l'enclausament de les colònies tèxtils de principis de segle que no pas a la imatge de modernitat i funcionalitat que volien donar de portes enfora.

Així doncs, l'exposició, a través de fotografies, documents i plànols disposats a l'espai que ha creat l'escenògraf i director de cinema Lluís Danés, repassa diferents aspectes de la història de la Seat: victòria i propaganda, control i vigilància i repressió i resistència. Es mostra com el franquisme va concebre l'empresa com un engranatge per continuar reprimint,

basant-se en el fordisme, o de quina manera les treballadores eren dirigides i introduïdes en un món on les eleccions eren un frau i on cada element estava pensat. De fet, l'escenògraf utilitza els elements mecànics del cotxe com una al·legoria per representar els aspectes esmentats amb el suport dels documents, treballats per l'historiador i comissari de la mostra Josep Puigsech.

L'exposició es va inaugurar a principis d'any i, actualment, es pot visitar al Museu d'Història de l'Hospitalet fins a finals de mes. La mostra s'ha concebut com una exposició itinerant per poder-se adaptar als espais on la demanin. També va acompanyada de xerrades i conferències a càrrec de persones que van viure els esdeveniments. De fet, l'exposició ha estat creada conjuntament amb el Memorial Democràtic dels Treballadors de Seat, que es va constituir l'any 2004 per preservar la informació, la documentació i la memòria històrica de totes les treballadores que han lluitat pels drets laborals i de les persones al nostre país.

Una presó per la plantilla

Seat es va vendre com la marca que havia de portar el progrés a l'Estat espanyol després dels anys durs de la postguerra. L'any 1950, després d'onze anys de dictadura, el conveni signat entre l'empresa italiana automobilística Fiat i el franquisme va donar prestigi i seguretat a la política econòmica del règim. Al cap de poc, es va començar a edifi-

Un dels plafons de la mostra està dedicat a la resistència antifranchista

car la que seria l'empresa insígnia del franquisme a uns terrenys pròxims al port. L'impacte va ser molt alt, no només per tota la mà d'obra que va requerir -la major part provinent del sud de l'Estat espanyol-, sinó per les creacions que van canviar la vida de la classe mitjana del país, com el famós Seat 600.

Però la Seat no només va significar canvis a nivell superficial. El règim va posar tot el seu esforç per convertir aquesta fàbrica en una autèntica eina d'enginyeria per la galeria i en una presó per la seva plantilla, que va patir la repressió, dia rere dia, mitjançant un esclavatge no només laboral sinó també social, ja que la mateixa empresa els concedia habitatges i crèdits per poder optar a tenir un lloc on viure.

Sindicats i vagues encobertes

El règim franquista mai no es va plantejar que les coses podien canviar i que la criatura es podia revoltar contra els seus progenitors, però va ser així. Si durant els anys 50 la fàbrica va ser la bandera de la prosperitat i la modernitat del govern de Franco i també -i sobretot- la repressió contra els treballa-

dors i treballadores, a finals dels anys 60 es va convertir en l'estendard de la lluita obrera i de les reivindicacions de les treballadores, que de seguida es van començar a afiliar a sindicats de manera clandestina i a fer vagues encobertes per reclamar els seus drets. De fet, milers de treballadors i treballadores de la Seat van patir acomiadaments, empresonaments, tortures i fins i tot l'assassinat; és el cas del treballador Antonio Ruiz Villalba, que va morir per les bales de la policia franquista el 18 d'octubre de 1971, durant l'ocupació de la fàbrica de la Zona Franca. Per aquest motiu, aquest dia ha esdevingut el dia dels treballadors i les treballadores de Seat. La seva lluita no només va propiciar que la relació i l'empatia amb les treballadores d'altres empreses, sinó també la solidaritat del veïnat de Bellvitge (l'Hospitalet de Llobregat), de Sant Ildefons (Cornellà de Llobregat), dels habitatges Seat (Barcelona) i de les poblacions on vivien moltes de les treballadores, com Sant Boi de Llobregat, Santa Coloma de Gramenet o el Prat de Llobregat. Un cop més, la repressió no va poder acabar amb els drets i la dignitat de les persones.

Seat 1950-1977. L'arquitectura de la repressió

Fins el 30 de novembre.
Museu d'Història de
l'Hospitalet de Llobregat.
C. Joan Pallarès, 38.
<http://www.museul-h.cat>

ARTS ESCÈNIQUES

Somriures per pal·liar els efectes de la crisi

Xirivella acull una nova edició de la Mostra Internacional de Pallassos

Filigranes va ser una de les companyies que va participar l'any passat a la mostra

Manel Ros
expressions@setmanaridirecta.info

Un any més (i ja en van divuit), Xirivella (País Valencià) acollirà la Mostra Internacional de Pallassos del 8 al 20 de novembre. El certamen comptarà amb companyies internacionals d'Alemanya, l'Argentina, Bèlgica, Itàlia o l'Estat espanyol i també acollirà diverses companyies dels Països Catalans. Durant dotze dies, vint companyies es reuniran i duran a terme un total de disset espectacles i 34 funcions.

El pregó de la inauguració de la mostra anirà a càrrec dels Pallassos Traslúcido (Jesús Lara), acompanyats per la batucada de Xirivella. La inauguració acabarà amb l'espectacle de Los Naribol. Alguns dels espectacles destacats de la mostra són els d'Elliot, de Bèlgica, amb l'espectacle *The best of Elliot*; Yllana, des de Madrid, amb *Zoo*, o El niño Costrini, des de l'Argentina, amb *El niño Costrino* i la fabulosa *troupe* de la gala benèfica que se celebrarà en benefici de l'ONG Payasospital.

La mostra, que es va celebrar per primer cop l'any 1993, pretén ser un festival de teatre especialitzat en la figura del pallasso o la pallassa, però, alhora, organitza

altres activitats com exposicions, cursos, xerrades o debats. Des dels seus inicis, la mostra ha reunit alguns dels clowns més importants i destacats del moment, amb l'objectiu d'acostar el món de les pallasses als sectors escolars.

Aquest any, la mostra vol encarar la seva programació especialment a fer front a la situació econòmica delicada que travessen tantes famílies. La intenció de l'organització és fer oblidar, per uns moments, les problemàtiques quotidianes que viuen les persones que hi assisteixin a través de l'humor. Per això, durant aquests dies, també s'organitzaran altres activitats com la Primera Carrera Popular de Nassos, la campanya Cap Nen Sense Joguines o sessions de risoteràpia. El director de la Mostra, San Fran, ha destacat algunes novetats d'aquest any: el partit de Futclown, amb dos equips de "pallasses i xiquetes per la pau i contra la violència masclista". Un gran esdeveniment, segons Fran, que tindrà tots els ingredients del futbol: "Jugadors, àrbitres, comentaristes, moviola...". Com cada any, l'escenari serà tota la vila de Xirivella. Es faran espectacles al Teatre Auditori Municipal, a les diferents places i al Pavelló Poliesportiu Municipal. La mostra, que l'any

18a Mostra Internacional de Pallassos

Del 8 al 20 de novembre.
Xirivella.

Més informació: www.mostradepallassos.com.

passat va esgotar les entrades amb un balanç d'11.000 espectadores, també comptarà amb la Mostreta, una activitat paral·lela dirigida al públic més petit d'educació infantil i primària.

MÚSICA

Guillamino ens fa ballar amb 'Fang'

L'artista barceloní grava el seu setè disc amb una regressió als anys 80

Anna Pujol Reig
expressions@setmanaridirecta.info

El panorama musical català, actualment, està vivint un bon moment. Per un costat, hi ha una fornada de músics que han decidit posar tot el seu enginy i talent al servei de l'estètica i la bellesa formal, per buscar les barreges més arriscades i convertir cada peça musical en un complet quadre sonor per les orelles més exigents. Aquest és el cas de Pau Guillemet, Guillamino, sens dubte un personatge sorprenent i imprevisible de l'escena actual. Al seu darrer disc, anomenat *Fang*, hi trobem deu temes ballables i psicodèlics que, potser per aquest motiu, el podrien acostar a l'adjectiu -sempre perillós- de comercial, possiblement el més comercial de la seva carrera. Encara que, en el seu cas, cal posar aquest qualificatiu sota control, per les tonalitats de soul, pop, barreja de beats i electrònica que el converteixen en un disc eclèctic que s'ha de reescollir per poder assaborir totes les bases i tonalitats que ens ofereix el creador. No és un disc fàcil, però sí amable.

Hi ha molt de soul, pop i electrònica, amb teclats i guitarres sintètiques

Hi trobem melodies que ens acosten al hip-hop més elèctric i ballable -a l'estil més Jamiroquai- com "Half-a-Romeo"; "Viratge", una cançó relaxada i pausada amb l'acompanyament de la veu fabulosa de Bikimiel, o "Fang fosc", un *hit* amb melodia enganxosa i ballable. En general, hi ha molt de soul, pop i electrònica, però treballat i amb la seva barreja de guitarres sintètiques i teclats, al més pur estil dels

Guillamino

Fang.
Bankrobber.
<http://www.bankrobber.net>.
Presentació amb Carles Sanjosé i Bikimiel.
Divendres 4 de novembre,
21:30h. L'Auditori. Barcelona

últims 80. Per elaborar aquest últim disc, Guillamino ha comptat -com sempre- amb el segell independent Bankrobber, creat el 2002 entre La Bisbal d'Empordà i Barcelona. Aquesta discogràfica neix de l'amor i la passió per la música de quatre amics i, durant aquests anys, els segells ha estat la casa de Guillamino, Sanjosex, Mazoni, Le Petit Ramon, El Petit de Cal Eril, Surfing Sirls, Espaldamacetea, Esperit!, El Chico con la espina en el Costado, Holland Park, Tarannà i Mrs. Hubba & el Mono. La clau -segons ells- és "treballar al costat del músic en tots els moments de la cadena de creació", ja que, d'aquesta manera, hi ha "una implicació màxima amb l'artista". És per això que no volen créixer i tenen molta cura amb les artistes que escullen per poder dedicar-los el seu temps.

El divendres 4 de novembre Guillamino -conjuntament amb Carles Sanjosé i Bikimiel- es posarà seriós i estrenarà el seu nou disc a l'Auditori. Serà un bon moment per escoltar el cantó més hedonista i estètic de la música del nostre país, amb recerques incansables per obtenir sonoritats cada cop més sorprenents.

KAMILOSETAS MUSKARIA
A
P
S
PANIC "TURMENTS I MALA LLET"
NOU TREBALL DISPONIBLE

Diagonal
El lobby transparent en el Govern 2P

LAS SUSCRIPCIONES HACEN POSIBLE ESTE PROYECTO

SUSCRIBETE DESDE 25€

la Burxa

comunicació popular des de 1998

BarriSant5.org

impresos de tota mena
disseny gràfic
compaginació
il·lustració
rètols
webs
...

Fundació Tam-Tam - 93 218 92 39
tamtam@bemet.com

una altra economia és possible

www.coop57.coop

serveis financers ètics solidaris
Mendez Nuñez, 1 Pral 2a 08003 Barcelona
Tel 93.268.29.49 - coop57@coop57.coop

, expressions

MÚSICA

Calle 13: quan el 'mainstream' és crític

El grup porto-riqueny reivindica la dignitat del continent sud-americà i els seus pobles

Els concerts de Calle 13 han esdevingut un veritable festival musical i polític

Oriol Fuster i Cabrera
expressions@setmanaridirecta.info

Sovint, en el món de la música, trobem que el gènere determina el contingut. Per exemple: mentre la majoria de cançons pop parlen d'amors, desamors i coses similars, moltes cançons heavy mostren lletres sobre el món mitològic, fantàstic i medieval. Les raons d'esta tendència són moltes i diverses, des dels orígens de cada gènere al context, passant pel perfil de les persones que segueixen cada tipus de música. De vegades, però, ens trobem amb excepcions que sorprenen. Com Calle 13 i el seu *reggaeton* reivindicatiu.

Nascuts el 2005 a Puerto Rico, Calle 13 presenten una proposta molt interessant que parteix d'una base de ritmes llatins (salsa, cumbia, bossa nova, *reggaeton*...) amanits amb hip-hop i fins i tot electrònica o jazz. Tonades que s'enclaven fàcilment al cervell, molta ironia i mala llet i una evolució musical constant serien algunes de les característiques del grup llatino-americà. Una evolució musical, però, que no sorprèn si la comparem amb l'evolució que mostren les lletres de les cançons. Podríem dir, doncs, que entre "Atrévete-te" -el *hit* que els va permetre sonar arreu del món ara fa uns anys, tot i presentar una lletra i

un videoclip absolutament criticables pel seu sexisme - i les cançons que presenten al seu últim treball (*Entren los que quieran*; Sony, 2010) hi ha un autèntic abisme temàtic.

Seria un error, però, dir que, fins ara, Calle 13 no havia tingut un component crític en les seues lletres i el seu contingut. Només cal recordar el seu primer disc

L'exemple de Calle 13 il·lustra que tothom disposa d'un esperit crític més o menys adormit esperant que l'esperonen

(*Calle 13*; Sony 2005), on presentaven cançons com "Querido FBI", on denuncien l'assassinat d'un independentista porto-riqueny per part de la policia nord-americana. O el documental *Sin mapa*, realitzat durant un viatge per diversos països del continent americà amb l'objectiu, segons ells mateixos expliquen, de "documentar-se" sobre la seua pròpia realitat. O els escàndols com les samarretes amb missatges polítics incendiaris que portaven quan van presen-

tar els premis MTV 2009 o els atacs a diferents polítics, fet que ha provocat que els censuressin a diferents països.

Els Calle 13 de l'any 2011, però, mostren un canvi important: passen d'una protesta concreta i puntual a tenir la proposta com a *leitmotiv*. I la proposta és tan senzilla com efectiva: emprar la dignitat com a arma per recuperar tot allò que els (ens) han robat. Dignitat com a continent americà, explotat una vegada i una altra pels diferents imperialismes (amb cançons com "Latinoamérica", de la qual acaben d'estrenar un magnífic i significatiu videoclip), però també dignitat com a individus ("Digo lo que pienso" o "Calma pueblo") i dignitat com a col·lectiu humà a qualsevol lloc del món ("Baile de los pobres" o "El hormiguero").

L'exemple de Calle 13 il·lustra clarament que tothom disposa d'un esperit crític més o menys adormit esperant que l'esperonen amb les eines adequades i que, per tant, resulta absurd mirar amb superioritat les persones que encara no han fet el pas -com encara passa, desgraciadament, entre algunes persones dels moviments socials.

I és que, com diuen -en un perfecte català- a la cançó "El hormiguero": "Aquí tots lluitem junts".

DVD

Ahora y siempre

(Suevia-Resen, 1934)
Director: Henry Hathaway.
Guionistes: Vincent Lawrence i Sylvia Thalberg.

Aquesta comèdia dramàtica és una mostra peculiar d'aquell cinema de Hollywood que començava a superar la resaca del *crack del 29* sota el mesuratge puritat del Codi Hays d'autoregulació cinematogràfica. El protagonista del film és Jerry Day, un aventurer que finança la seva *dolce vita* amb petites estafes. Jerry s'ha de replantejar la seva manera de viure quan acull la seva filla, però no deixa de banda les imprudències, ni tan sols quan mira de ser un pare respon-

sable. D'alguna manera, *Ahora y siempre* defensa el conformisme i resulta interessant la seva forma de reflectir una societat centrada en els diners i també l'assumpció acrítica de l'existència d'unes classes socials només permeables gràcies a la caritat d'un benefactor. Tot i resultar notòriament moralitzant, el film flueix agradablement sota la direcció d'un clàssic com Henry Hathaway (*El beso de la muerte*), que intenta especiar el desenvolupament amb una mica de suspens. I. F.

DVD

80 egunean

(Cameo, 2010)
Directors i guionistes: José Mari Goenaga i Jon Garaño.

Dècades després d'haver-se separat, dues velles amigues es retroben a la mateixa habitació d'un hospital cuidant dos parents en coma. Dialogant amb els tèmics del laconisme i la rotunditat expressiva basques, *80 egunean* ofereix un retrat contingudament comovedor sobre la manera de viure el lesbianisme dins d'una societat de tendències conservadores. Els realitzadors opten per abordar aquesta història de tensions i de desitjos no del tot acceptats amb

naturalitat i una aconseguida aparença d'espontaneïtat, defugint tant l'espectacularització de trames pròpia del cinema més comercial com l'estilització del tedi habitual en algunes noves autories. L'edat avançada de les protagonistes dota la ficció de connotacions existencials i socials (sobre com enfrontar-se a la mort dels éssers propers i a la solitud de la tercera edat en un context de vaga exclusió de l'homosexual), més enllà d'allò romàntic. I. F.

BLU-RAY - DVD

Incendies

(Cameo, 2010)
Director: Denis Villeneuve.
Guionistes: Valérie Beau-grand-Champagne i Denis Villeneuve, sobre l'obra de Wajdi Mouawad.

Incendies planteja el problema de les memòries personals i col·lectives partint d'una mort: una dona que s'havia establert al Canadà deixa als seus fills un testament molt rar, on els demana que cerquin un pare i un germà dels quals no saben res. A partir d'aquí, el film es bifurca en dos plans temporals per relatar l'origen i les conseqüències d'un drama humà esdevingut durant els conflictes políticoreligiosos del Líban dels anys 70. Els responsables deixen al marge Israel i

se centren en les lluites entre musulmans i cristians, amb un missatge evident: les guerres, les religions i la intolerància, en general, separen les persones i provoquen conductes aberrants. Al final, no se sap si el resultat és un *thriller* històric o un drama basat en alguns enigmes argumentals per resultar més emocionant, però la proposta destaca per la seva estètica suggeridora i pel distanciament emocional amb què aborda un material força extrem. I. F.

LLIBRES

El testament historiogràfic d'una veu discrepant

La darrera obra de Josep Termes ens porta a reflexionar sobre un dels moviments més rellevants de la història contemporània

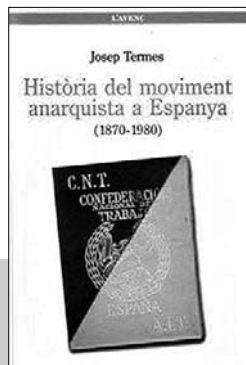
Robert Capa va fotografiar un nen milicià de Barcelona durant l'agost de 1936

Xavier Diez
expressions@setmanaridirecta.info

Al llarg dels anys 70, es va produir una eclosió historiogràfica sobre el moviment obrer. Va ser un moment en què l'agitació del carrer es corresponia amb una sincera preocupació col·lectiva per recuperar un passat arrabassat. Durant aquest període, es van publicar desenes de llibres, amb un interès i una qualitat desiguals, que, tanmateix, van influenciar la historiografia dedicada a indagar sobre el nostre passat llibertari. Eren altres temps i el panorama estava dominat pel marxisme historiogràfic, que feia bona la tesi de Hobsbawm segons la qual el món llibertari esdevenia una mena de "rebel·lia primitiva", de la mateixa manera que, segons Solé Tura, el catalanisme era "burgès". Termes, però, era una veu discrepant. Els esquemes hegelians no li encaixaven amb la realitat d'una Catalunya popular, anarquista, independentista, lliure i decidida, situada a les antípodes de la "bella ciutat d'ivori" de la burgesia noucentista. L'historiador, provinent de les classes subalternes,

havia passat moltes hores a la taverna de Gràcia propietat de la seva família, on la militància anarquista era majoritària, cosa que implicava una concepció pròpia, molt diferenciada de la dels catedràtics del comunisme nostrat que van dominar el món acadèmic al llarg dels anys 80 i 90. En justa correspondència per aquesta independència de criteri, Termes va patir un cert ostracisme dins l'establishment universitari.

Atès l'esfondrament del comunisme i la socialdemocràcia, el nostre país busca preguntes a les respostes insatisfactòries formulades per la història marxista. Així doncs, aquests darrers anys, s'han publicat un seguit de llibres que reinterpreten el moviment llibertari. És el que fa Termes a la seva darrera gran obra. Una aproximació completa on, partint del seu primer gran llibre, fruit de la tesi doctoral *Anarquismo y socialismo en España (1864-1881)*, (1972), arriba a una descripció, anàlisi i interpretació de l'anarquisme espanyol, és a dir, fonamentalment català. No hem d'oblidar que l'anarquisme és la nostra gran aportació a la història mundial, un fet més conegut per la

Història del moviment anarquista a Espanya (1870-1980)

Josep Termes.
L'Avenç, Barcelona, 2011.
693 pàgines.

historiografia forana que per la intel·lectualitat *indígena*.

El llibre abraça un període històric llarg, des de l'arribada de la Internacional a Barcelona fins a l'actual fragmentació àcrata. És un treball elaborat des de la perspectiva d'allò que Pierre Vilar anomenava "història total" i posa l'accent en l'anàlisi institucional i cultural. Termes hi expressa la seva predilecció per l'anarcosindicalisme i el rebuig per l'anarquisme d'acció, tot adoptant algunes de les creences de la historiografia nacionalista que distingeix entre un sindicalisme "bo i català" i un anarquisme radical, "radical i forà". També destaca la posada al dia d'una bibliografia que, durant la darrera dècada, ha crescut prou. I sobretot, fa un tractament directe i sense complexos, el d'un home que ja no ha de quedar bé amb res ni amb ningú.

Certament, el contingut és desigual, amb una exhaustivitat inapel·lable als primers capítols i una certa improvisació a les etapes més recents i complicades. La part final es nota redactada amb pressions. Molt probablement, Termes sabia que li quedava poc temps i el llibre pretenia ser el seu testament historiogràfic. Malgrat les petites imperfeccions, ens ha deixat un referent. Una obra que ens ajuda a repensar i reflexionar sobre un dels moviments més rellevants de la història contemporània.

ZONA LLIURE

CODI REBEL

La societat informatitzada del futur

Daniel Martí
expressions@setmanaridirecta.info

En aquesta època de retallades, és comú veure com cauen els pressupostos per a serveis socials com la sanitat o l'educació. I per què, doncs, es continuen pagant els més de tres milions d'euros anuals a Microsoft per llicències de Windows i Office? Alguna gent argumenta que no són massa diners comparat amb altres despeses; altres defensen que una migració cap al programari lliure comportaria problemes de compatibilitat i una inversió a curt termini.

I aquesta és la idea: avui dia, una immensa majoria de gent fa servir els productes de Microsoft. Per què? És un peix que es mossega la cua. Les noves generacions l'utilitzen a les escoles -ja siguin privades o públiques- i per això el demanen a casa. I, com que també és present a les oficines, la gent en edat laboral en depèn més. És més, la gent viu pensant que un ordinador és sinònim de Windows. Al llarg dels anys, la seva campanya contra el programari lliure, titllant-lo d'il·legal i injust, ha donat els seus fruits. De fet, només el trobarem en algunes universitats, algunes escoles públiques i fins i tot en alguns llars, però no freqüentment. Hem arribat a un punt on el monopoli del programari privatiu és màxim i, fins que no s'adoptin mesures a escala governamental, això no canviarà.

A què ens referim, quan parlem de mesures per part del govern? Doncs a quelcom semblant que es va posar a vot

durant l'època del tripartit, cap a l'any 2004. Es volia donar una empenta forta al programari lliure en l'àmbit dels serveis públics per estalviar despeses i per dinamitzar el sistema. Els beneficis que n'hauríem pogut obtenir, més que econòmics, haurien estat socials, ja que, més enllà del fet que tothom podria tenir aquest sistema operatiu a casa de manera lliure, crearia una nova generació d'usuàries que se sentirien còmodes amb aquest entorn. Aquest procés faria que, amb els anys, el programari lliure fos cada vegada més influent en la societat i, fins i tot, podria tenir un paper important en el mercat.

Però mai no es va dur a terme i es va reservar per a projectes que no van acabar de funcionar. Hi ha escoles que utilitzen programari lliure, però representen un percentatge molt petit respecte el nombre d'ordinadors amb què treballem diàriament. L'únic que ens manté fidels al programari privatiu és el costum, el fet que portem tota la nostra vida utilitzant-lo.

Però, si volem mirar cap al futur, és un camí que no ens durà gaire lluny. Si volem veure un sistema operatiu completament en català, lliure i que respecti els nostres drets a tota llar i escola catalana, cal incentivar-ne l'ús. Però, amb això, ens endinsem en un procés llarg i flexible, ja que un canvi brusc no només seria costós, sinó que també crearia l'efecte contrari. Per aconseguir-ho, no només cal paciència; caldrà un esforç important, que ens durà pel bon camí.

, agenda directa

BANYOLES

Dissabte 5 de novembre
Concert Jabier Muguruza
 22h Auditori Ateneu de Banyoles
 Plaça Major, 40.
 Més informació: www.ateneu.banyoles.cat

BARCELONA

Dijous 3 de novembre
Xerrada: R-Economia. Sobirania financera
 19h Àgora Catalunya
 Plaça de Catalunya, 9, 4rt 1a.
 En el marc del cicle: Alternatives al Sistema 2011-2012
 Organitza: Àgora Catalunya

Documental 'Il corpo delle donne' de Lorella Zanardo

18h Auditori de La Fontana
 C. Gran de Gràcia, 190
 El documental (de 25 minuts) mostra l'ús que fa la televisió italiana del cos de les dones i constata que, actualment, les dones reals estan desapareixent de la televisió i són substituïdes per una representació grotesca, vulgar i humiliant, amb rostres que no tenen signes d'envelliment i que cada vegada semblen més artificials. Amb la participació de Virginia Luzón, professora de la UAB; Núria Ribó, periodista de ràdio i televisió, i l'autora del documental, Lorella Zanardo.
 Organitza: Centre d'Informació i Recursos per a les Dones de Barcelona (CIRD)

Xerrada-debat: Quanta democràcia permeten els mercats? De la crisi i els rescats a la reforma constitucional, on resta la sobirania?

14:30h Facultat de Filologia UB Aula 104
 Plaça Universitat
 Amb Quim Sempere (sociòleg i exprofessor de la UB) i Oriol Alfambra (estudiant de la UB i membre d'En luita)
 Organitza: En luita

Xerrada: Els pobles originaris i el saqueig de recursos a l'Argentina

19h Local FCONG. C. Tàpies, 5.
 Amb Diego di Riso, de l'Observatori Petrolerol Sur. La Campanya d'Afectats per Repsol-YPF de Catalunya us convida

Actes de celebració de l'aniversari de l'AVV de Sant Andreu de Palomar**Novembre de 2011**

F a pocs dies, l'Associació de Veïns i Veïnes (AVV) de Sant Andreu de Palomar va celebrar el seu quarantè aniversari. Fundada el dia 12 d'octubre de 1971, el govern franquista no la va legalitzar fins el 23 de maig de 1972. Va ser inscrita sota la prohibició de l'ús normal del català i amb el nom de *Asociación de Vecinos de San Andrés de Palomar*. Tot i que l'AVV celebra el seu aniversari partint del moment en què es va posar a caminar, és a dir, el 12 d'octubre, les celebracions s'han posposat al mes de novembre i volen reivindicar la feina feta durant tot aquest temps per la gent que ha participat i col·laborat en les diferents lluites, com la del parc de la Pegaso, la de Can Guardiola, la Rambla, el Cementiri, la Fabra i Coats... Un llegat del qual se senten profundament orgullosos, tot i que entenen que encara queda molt camí per recórrer. Per tot això, ens conviden a participar dels actes que han programat i esperen trobar tots els amics i amigues que, aquí i allà, continuen lluitant per construir barris populars, vius i combatius.

Dimecres 9 de novembre: 19h Auditori de Can Fabra. C. segre, 24-32. Presentació d'un número especial sobre el quarantè aniversari de la nostra revista, *Sant Andreu de Cap a Peus*. Inauguració de l'exposició de cartells històrics *Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu de Palomar (1971-2011): 40 anys d'història a través dels cartells*. **Dissabte 19 de novembre:** Acte central. Sala Polivalent de la Fabra i Coats (dins la fàbrica, entrant pel carrer Sant Adrià). 14h Dinar popular (amanida, paella, flam o gelat, cafè, aigua i vi). 16:30h Parlaments. 17h Concert Chamorro-Motis quartet: Joan Chamorro (contrabaix), Andrea Motis (veu, saxos i trompeta), Josep Traver (guitarra) i Martí Elias (bateria). Organitza: Junta de l'Associació de Veïns i Veïnes de Sant Andreu de Palomar

www.avvsantandreu.cat

a la presentació de l'Observatori Petrolerol Sur, un col·lectiu argentí de monitoratge i seguiment de l'activitat extractiva del petroli i la mineria i els conflictes que genera amb les comunitats locals. Convoquen: Repsolmata, ODG, Entrepobles, Enginyers Sense Fronteres

Replem la nostra autonomia
 19h Capella de Can Vies. C. Jocs Florals, 42
 Organitza: Repoblació
 Més informació: www.re poblacio.tk

Divendres 4 de novembre
Xerrada: El Mashrek
 20h La Torna
 C. Sant Pere Màrtir, 37, baixos.
 Aritz Nafarroa. Vocal de Mashrek de Sodepau.
 Com han afectat les revoltes a la geopolítica del Mashrek: Palestina, el Líban, Síria, l'Iraq i la península aràbiga.
 En el marc de les jornades sobre el món àrab a Gràcia

Teatre 'Granja de Pingüins' d'Albert Pijuan

22h Teatre de l'Espiga de les Corts
 C. Joan Gamper, 30.
 Organitza: Ateneu Popular de les Corts
 Més informació: <http://www.ateneupopulardelescorts.org/>

Presentació de 'Cloc' d'August Bover

19:30h Casal Jaume Comte
 C. Muntadas, 24, baixos.
 Amb la presència de l'autor i l'il·lustrador, Pere Capellà Simó. La presentació anirà a càrrec d'Anna M. Villalonga

**Dissabte 5 de novembre
Primera Trobada de projectes autogestionats de Barcelona**

11h Plaça de Catalunya
 Des de fa un any i mig, l'Ecoarxa de Barcelona intenta esdevenir una xarxa de projectes d'autogestió per construir una alternativa de societat. Ja s'han engegat diversos projectes en aquest sentit i encara en queden molts per enxarxar, com les assemblees de barris, els grups de consum, les escoles lliures, els centres socials autogestionats, els projectes d'autoocupació assemblearis, entre d'altres. Convoquen la trobada per generar un espai on puguin confluïr les diverses realitats existents per poder generar noves sinergies i compartir projectes.
 Més informació: www.podem.cat

Passi del documental 'Lo Sbarco' d'Adonella Marena i Dario Ferraro

19h Casal de barri del Pou de la Figuera
 C. Sant Pere Més Baix, 70.
 Organitza: Casal Pou de la Figuera
 Més informació: <http://casalpoude lafiguera.net>

6 de novembre
Tercera Fira d'intercanvi de l'Ecoarxa de Barcelona
 10h Plaça de Catalunya
 Per intercanviar productes, serveis, coneixements... amb moneda social o per altres serveis i productes. Per inscripció gratuïta de parades: www.podem.cat
 Més informació: www.cooperativaintegral.cat o www.podem.cat

> CANVIAR · COMPARTIR · PROJECTAR

Envia'ns el teu anunci, màxim 15 paraules, amb el teu correu o contacte a: intercanvis@setmanadirecta.info

Pels informatius de laTele.cat, calen bones veus per entonar notícies crítiques i estudi de locució. Més informació: www.latele.cat

Ateneu Popular de Vallcarca: **Iloguem bucs d'assaig musical** per bandes a preus populars al barri de Valldaura. Contacte: Jordi 660 96 42 01

El col·lectiu Reciclem-Reutilitzant ofereix **espai gratuït a la seva web a totes les persones que vulguin anunciar les seves propostes d'intercanvi**. Contacte: www.reutil.net

Projecte de **cooperativa alimentària del Barcelonès necessita un congelador**. Es prefereix l'intercanvi o la donació, però també s'hi poden posar diners. Contacte: Roger 663 463 204

Ateneu cerca **pissarra, preferentment de rotuladors**, per impartir cursos diversos. La venim a buscar. Contacte: aresar-bos@gmail.com

S'ofereixen **gossos en adopció per tancament de gossiera**. És urgent, poden sacrificar-los. Contacte: Mónica 629 278 238

> EL TEMPS

DIJOUS 2
 La temporada de pluges ha començat i sembla que ha arribat per quedar-se. Pluges generals, intenses i intermitents tot el dia.

DIVENDRES 3
 Durant el matí, es poden obrir tímides clarianes. A la tarda i durant la nit, les tempestes tornaran amb força.

DISSABTE 4
 El cap de setmana es mantindran els núvols, però les precipitacions seran quasi inexistentes. Temperatures fresques.

DIUMENGE 5
 A l'interior, la refrescada serà important. A la costa, continuarà l'ambient mig ennuvolat, però sense pluges.

DILLUNS 6
 Una nova massa de pluges afectarà només el País Valencià. Pujarà de sud a nord i les Illes també rebran fort.

DIMARTS 7
 Les tempestes fregaran de nou la costa de Catalunya. A Girona, Barcelona i les Balears, hi plourà amb força.

CASTELLÓ DE LA PLANA

Programació del Casal
Popular de Castelló
C. d'Amunt, 167.

Divendres 4 de novembre
20h Inauguració de l'exposició 'R de Renegà'
El col·lectiu de Benicàssim ens presenta un interessant recull d'imatges relacionades amb l'assetjament als nostres paratges
Organitza: R de Renegà

Dissabte 5 de novembre
Introducció a la filosofia
12h. Segona sessió d'aquest taller
Organitza: Rebost de Sabers

Dilluns 7 de novembre
Taller de dansa del ventre
20h.
Organitza: Rebost de Sabers

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

Dissabte 5 de novembre
Actes de Solidaritat amb El Salvador
20h CSO La Forsa. Av. La Fama, 41.
20h Kafeta amb passi de diapositives
22h Tapes per tothom
23h Concert amb Último Remache
Tots els beneficis destinats als projectes d'Anades a El Salvador.
Més informació: www.okupaskny.moviments.net o www.anades.org

FIGUERES

Divendres 4 de novembre
Projecció de 'Las doce sillas'
20h Escola Joaquim Cusí
C. Met Miravittles, 1.
Dins del Cicle de cinema cubà del director Tomás Gutiérrez Alea.
Organitza: Casal d'Amistat Cubanoempordanès

GIRONA

Dijous 3 de novembre
Presentació del llibre 'Xenofòbia a Catalunya' de Xavier Riús
19h Centre Cívic Santa Eugènia (Can

Jornada de formació sindical per a joves

REUS
Dissabte 5 de novembre

En temps de precarietat i d'atur creixent, la població menor de 30 anys (la considerada *jove*) es veu colpejada per la situació i esdevé carn de canó per l'implacable món capitalista. La CGT de Reus vol fer arribar els coneixements necessaris per ajudar a lluitar el jovent que ho vulgui i ho necessiti des de tots els punts de vista possibles i necessaris.

10:30h *Com ens afecta la reforma laboral al jovent?* Xerrada a càrrec de Blanca Rivas (advocada i secretària de Jurídica de la CGT Catalunya). 12:30h *Les paraules són punys.* Xerrada a càrrec de Jordi Martí Font (afiliat a la CGT Tarragona). 14-16h Dinar popular. 16-18h *Autodefensa laboral per a joves.* Xerrada a càrrec de Miguel Moya (delegat de la CGT a Telefónica). Es prega confirmació d'assistència a través del correu electrònic joveslibertaris@gmail.com. Tots els actes es faran al local de la CGT de Reus. C. Raval de Santa Anna, 13, 3r pis.. Organitza: Joves Llibertaris de Reus

Més informació: <http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article6083>

Ninetes). Presentació a càrrec del periodista Jesús Badenes
Organitza: Codenaf i Edicions 1984

Dimarts 8 de novembre
Reunió del FSCAT 2012
Nova trobada oberta a les entitats que vulguin participar en la propera edició del Fòrum Social Català.
20h Espai de Solidaritat (seu de la Coordinadora d'ONG Solidàries)
C. Mestre Francesc Civil, 3.
Organitza: FSCAT

GRANOLLERS

Dissabte 5 de novembre
Debat 'Democràcia Inclusiva, una alternativa llibertària al parlamentarisme'
18.30h Anònims. C. Ricomà, 57.
Organitza: Assembla Llibertària. Vallès Oriental

LLEIDA

Dijous 3 de novembre
Xerrada: Impactes territorials de l'actual sistema elèctric a Catalunya i les seves alternatives
19h Biblioteca Pública de Lleida
A càrrec de Sergi Saladié Gil, Geògraf i Professor de la Universitat Rovira Virgili.
Organitza: L'Ocell Negre. Casal Independentista d'Agitació Cultural

Divendres 4 de novembre
Xerrada: eleccions del 20-N per un vot transformador
20h Banc del temps de La Bordeta C. Hostal, 14.
Amb Carles López, membre de la Candidatura d'Unitat Popular de Lleida.
Organitza: Banc del Temps La Bordeta

MAS LLORENÇ

Dissabte 5 de novembre
Taller de Cuina de temporada creativa i nutritiva
9h a Masllorenç. Alt Camp
A càrrec del Gepec. Apreneu a fer plats amb ingredients ecològics creatius i amb productes de temporada i de pageses locals. Serà un taller participatiu on, entre totes, cuinarem un menú complet. Per acabar el curs, ens delectarem amb un bon dinar ecològic (entrants, primer, segon i postres) al Mas de la Llum, envoltats d'oliveres.

REUS

Dijous 3 de novembre
Passi de la pel·lícula 'Che, un hombre nuevo'
20h Casal de les dones Plaça de la Patacada, 8.
De Tristán Bauer (Argentina) i en el marc del IV Cicle de Cinema Solidari Llatinoamericana
Organitza: Centre Llatinoamericà de Reus

SABADELL

Xerrada de presentació del grup local de Sabadell de 'Som energia'
19:30 h, Casal Pere Quart. Rambla, 69.
Presentació de la cooperativa sense ànim de lucre que reuneix persones amb el desig de consumir i d'invertir energies renovables
Més informació a <http://www.adenc.cat>

VALÈNCIA

Dijous 10 de novembre
Programació de l'Ateneu Llibertari Al Margen
19h Biblioteca i cafeteria. C. Palma, 3.
21:30h Sopar vegà, beneficis per a la propaganda pel fet i el propi espai.

Divendres 11 de novembre
Cafeta (cerveza, café, infusions, biblioteca antiautoritària, etc.)
19h.
Organitza: Ateneu Llibertari del Cabanyal

5 de novembre de 2011
Acte final del Correllengua 2011 a Perpinyà

Un any més, el Correllengua finalitzarà el seu recorregut a la capital del Rosselló. Hi ha autocars des d'Espugues de Llobregat i des de Barcelona. 16h Manifestació. Sortida des de la plaça de Catalunya. 18h Lectura del manifest al peu del Castellet. 20h Marxa de Torxes des del Castellet a la Casa Musical. 21h Concert a càrrec de Rauxa, Les 100 grammes de têtes i At-versaris. Organitza: Coordinadora d'Associacions per la Llengua Catalana

Més informació: www.cal.cat

> MANIFESTACIONS · CONVOCATÒRIES

GIRONA 5 de novembre
Manifestació unitària 'Prou retallades! Els nostres drets no es toquen'
12h davant de Correus
Organitza: Plataforma Prou Retallades Girona

BARCELONA
Dijous 3 de novembre
Concentració contra les retallades
12h Departament d'Economia i Finances.
Rbla. Catalunya, 19-21.
Convoca: Co.Bas, IAC, SF, SU

Dissabte 5 de novembre
Assemblea de treballadores d'Atenció Primària de Catalunya
12h Cotxeres de Sants
Plaça Bonet i Muixí s/n
Convoca: Fòrum Català d'Atenció Primària (Fo-Cap), Grup de defensa de la sanitat pública

SANTA PERPÈTUA DE MOGODA

Concentracions contra l'acomodament de Charo Lucena

Cada dia de 10h a 11h i de 18h a 19h davant les portes de NIDEC
C. Guifré el Pilós (sortida de Polinyà de l'AP7)
Convoca: CGT Vallès Oriental

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Roger, Anna, Martí i Laia **EDUCACIÓ LLIURE**

“Per educar, no cal ensenyar tantes coses, cal acompanyar”

Martí té quatre anys. Quan el seu pare (Roger) o la seva mare (Anna) el porten a escola, no el deixen a la porta. Entren amb ell i s'hi queden tot el dia. Juntament amb altres famílies i amb les educadores, practiquen l'educació lliure, on grans i petites són educadores i educades alhora. Sense itineraris curriculars prefixats ni càstigs o judicis personals. L'escola és la Moixaina, un centre d'educació lliure de nou famílies.

Mar Vallecillos
entrevista@setmanaridirecta.info

Martí, vols explicar-me coses de la teva escola?
M: No... Vull jugar. M'han dit que, a l'escola, us passeu el dia jugant. T'agrada la teva escola?

Sí, però m'agradaria que fos més gran.

Més gran... amb més nens i nenes o amb un jardí més gran?

No. L'edifici: un edifici ben ben gran. (Obre els braços per indicar com de gran i marxa a jugar).

(A Anna i Roger) Què és l'educació lliure?

Anna: El denominador comú dels diferents projectes d'educació lliure és la confiança de l'adult que, durant el procés de creixement personal, l'infant és capaç de desenvolupar totes les seves habilitats i capacitats per poder-se enfrontar a la vida, tant pel que fa a les emocions com en relació als continguts. És una manera d'intervenir, més aviat d'acompanyar, des del no judici. Això no vol dir que no hi hagi límits, sí que n'hi ha. Vol dir que, si s'ha de dir que no, es diu que no, però no es jutja el nen, sinó que se li explica perquè no fem unes coses i altres sí. A més, és una educació no directiva:

“Si no culpabilitzem el nen, és més fàcil que es faci responsable dels seus actes”

es proposen activitats de manera no obligatòria ni excessivament dirigida. En l'educació lliure infantil hi ha propostes dirigides, però no totes.

No hi ha cap tipus de continguts prefixats, de programa curricular?

Roger: No, a l'etapa infantil no hi ha cap tipus de programa establert. Fugim de la idea que “els nens han de fer coses i han d'aprendre coses”. Els nens ja fan coses, ja aprenen coses. Del que es

tracta és d'acompanyar-los mentre les fan. No cal ensenyar tantes coses, cal acompanyar, ser-hi presents: observar i escoltar i que sentin que hi ets.

Un exemple de ser-hi presents?

R: Si un nen cau, no anem corrent a dir-li “no passa res”, perquè sí que passa. Però tampoc fem el contrari, com anar a tocar-lo i consolar-lo. Procuo estar molt a prop seu, però deixant-li el seu espai. Que tingui temps de veure què ha passat, que senti que sóc al seu costat per si em necessita i res més. Que no se senti sol, però tampoc sense espai per pair el que li acaba de passar.

Cada dia esteu amb Martí a escola?

A: Per les nostres feines, tenim la sort de poder-nos-ho muntar i cada dia hi va el Roger o hi vaig jo. De totes maneres, no és un requisit imprescindible; això varia segons l'escola.

De què treballeu?

A: Jo sóc tècnica d'immigració a l'Ajuntament de Sant Cugat i el Roger treballa a un centre de reinserció amb toxicòmans. Ens ho hem muntat per poder implicar-nos a l'escola, no només pel Martí, sinó perquè el projecte ens dóna molta qualitat de vida com a pares (no he d'anar corrent els matins a hores intempestives) i com a família sencera. També hi duem la petita, la Laia, que s'hi està com altres germanets.

Ahir, per exemple, què va fer?

R: Hi vaig anar jo. En arribar, el Martí ja se'n va anar a jugar amb els companys. A les dotze, com cada dia, vam fer l'hora del conte. Després, vam estar compartint diversos temes amb les mares, sobre la família, la criança, temes personals... Fent tribu. Ahir érem cinc mares i jo. Els nens jugaven i nosaltres érem allà... no fa falta fer coses gaire especials. A la una es dina i, després de dinar, de vegades, posem música o fem un espectacle, etc. I els dilluns fem una sortida per Barcelona, Vallvidrera o el Vallès.

Això de tribu sona com una secta... com us defenseu d'aquest tipus de crítica?

A: Ni ens defensem ni fem proseli-

ROBERT BONET

tisme. Intento no prendre'm les crítiques com res personal i explicar-ho des del sentit comú. No pretenc que tothom pensi que això és l'ideal. De fet, jo tampoc penso que això sigui l'ideal. És el que, a mi, em resol les necessitats, m'omple en relació a l'enfocament de la criança i em fa sentir pau interior, tot i que sigui difícil.

Cas pràctic: una criatura en pega una altra.

R: No es castiga ni s'atura la violència amb violència. No cridem. Es parla i s'acompanya. Primer, es conté l'agressivitat i, després, es facilita el diàleg entre tots dos.

Llavors, estàs jutjant, no? Abans deieu que no jutjàveu...

R: Sí. Perquè hi ha una moral i unes normes. Però no culpabilitzem el nen. No li diem: “ho has fet malament”, “ets dolent”. Li diem: “No puguem”, més que no pas “no es pega”. Li expliquem per què nosaltres no puguem, que és una opció. Però no alimentem el victimisme ni contribuïm a criminalitzar la violència, tampoc.

A: La idea és no culpabilitzar-lo perquè, d'aquesta manera, afavoreixes que es faci responsable dels seus actes.

Les escoles lliures més comunes són dels dos als sis anys. Què passa a partir dels sis?

A: Hi ha un buit legal, la llei diu que l'escolarització és obligatòria per preveure l'absentisme escolar i la desatenció, que no té res a veure amb l'educació lliure. Quan els nens arriben als sis anys, hi ha qui entra a l'escola convencional i qui intenta continuar en projectes d'educació lliure, però és difícil. També hi ha qui passa a l'educació alternativa -com la de les escoles Waldorf- o qui fa educació a casa. És un tema molt candent i moltes entitats hi estan donant voltes. Jo tinc clar que muntaré una escola lliure de primària i de secundària, perquè vull donar continuïtat a l'educació dels meus fills, al projecte que tenim com a família i al que demanden altres famílies. I perquè crec que la societat ho necessita.

. LA COLUMNA

Víctimes

Tere Mollá
opinio@setmanaridirecta.info

Durant tot el temps que he estat clavada davant la televisió i la ràdio escoltant les diferents opinions, no podia deixar de pensar en el mateix: on estan els que defensen les víctimes del terrorisme masculista?

Em segueixo preguntant moltes coses sobre això: per què es reivindica únicament el terrorisme quan ve de mà d'organitzacions i no de persones? Per què no se li dóna el mateix tractament informatiu a una víctima d'ETA que a una víctima de terrorisme masculista? Per què als terroristes que maten les seves parelles no se'ls aplica una denominació com la que correspon de, per exemple: assassí, terrorista, etc. i sempre s'intenta limitar la seva responsabilitat a àmbits més privats i menys socials, fins i tot malgrat els avanços socials en aquest aspecte?

Segueix sent molt dolorós per a mi afrontar aquest tema que em fa mal a l'ànima, sobretot després que, fa un temps, quan vaig reivindicar públicament la condició de víctima, no només per les dones agredides, sinó també per les seves filles i fills i altres familiars propers, persones d'algunes associacions de víctimes del terrorisme polític em van insultar per fer aquesta comparació.

M'importa que se segueixi acaparant la condició de víctima, únicament per als qui han mort només a mans del que es coneix com a terroristes en àmbits socials

No m'importen els insults. M'importa que se segueixi acaparant la condició de víctima, únicament per als qui han mort només a mans del que es coneix com a terroristes en àmbits socials i no en els privats.

Qui, a part de les persones compromeses en la lluita contra aquesta xacra, parla del cessament d'aquest tipus de terrorisme? Quan podem celebrar el cessament de l'activitat armada d'aquest terrorisme? Són víctimes, ho vulguem o no, d'un terrorisme silenciós i molt més nociu que el de les organitzacions terroristes, ja que darrere de cada agressió de parella, hi ha un terrorista.